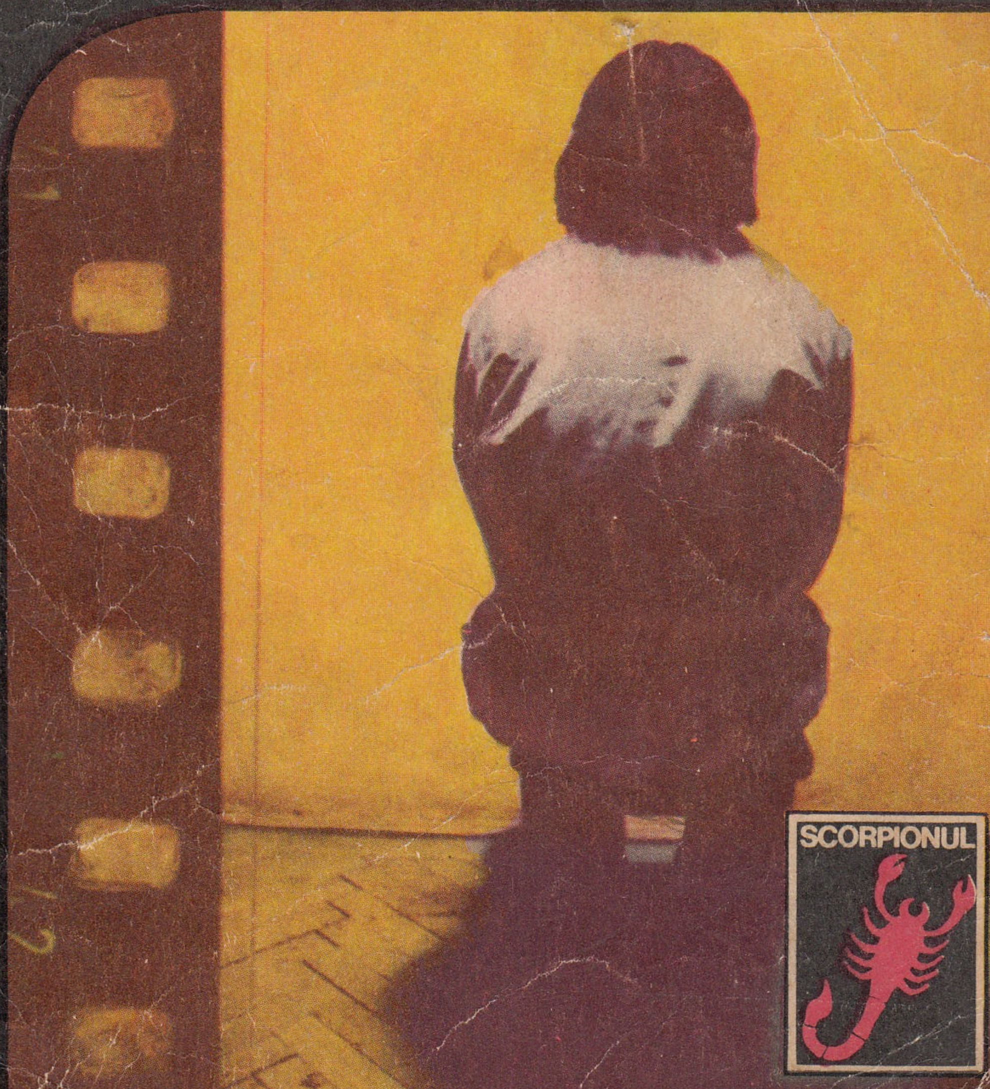
MIRCEA M. IONESCU

Asasinul acordă interviuri

SCORPIONUL

Editura Dacia

MIRCEA M. IONESCU

ASASINU L ACORDA INTERVI URI

EDITURA DACIA
CLUJ-NAPOCA 1976

Întâmplările şi personajele din cuprinsul acestei cărţi sunt simple plăsmuiri ale autorului (M. M.I]

CAPITOLUL 1

Femeia era timidă, chiar stângace. Nu fusese niciodată la miliţie, nici nu ştia prea bine cu cine să vorbească, şi dacă la intrare locotenentul n-ar fi întrebat-o ce caută acolo, ar mai fi aşteptat mult până când să rezolve problema asta ciudată cu bărbatu-său, dispărut de cinci zile. La început crezuse că e vorba iarăşi de o aventură de-a lui Vasile, se obişnuise cu escapadele lui în cei trei ani de când se căsătoriseră. O durea singurătatea la care el o condamnase curând. Îl crezuse bărbat de treabă, „la 45 de ani e un om copt, ce dacă a mai fost însurat?!” îi spusese maică-sa, bucuroasă că Olga se va căsători la oraş. Numai că Vasile a ignorat-o curând după nuntă. Ea era cu 22 de ani mai tânără decât el, nu se putea numi o femeie frumoasă, nici urâtă, dar era harnică şi tandră. Lui îi plăcea, însă, băutura, câte două zile lipsea de acasă, iar când venea arăta ca un monstru, i-a fost teamă de câteva ori că o omoară, o şi ameninţase odată. Dar la ai ei nu se mai putea întoarce, ar fi arătat-o tot satul cu degetul, şi, la urma urmei, îi plăcea viaţa la oraş, chiar dacă urbea de pe malul Trotuşului era liniştită şi destul de bătrânească. Crezuse şi acum că Vasile se află prin vreo cramă, mustul se aşezase bine, era un octombrie bogat, dar n-a venit nici a treia noapte, nici în următoarea şi atunci Olga s-a speriat rău. Au venit doi muncitori de la I.G.O. să o

întrebe ce e cu el de nu se prezintă la serviciu, şi ea s-a ruşinat, nici n-a ştiut ce să le răspundă. A întrebat un vecin, doi, nimeni nu ştia, însă, nimic, unii i-au zâmbit chiar compătimitor şi abia atunci s-a hotărât să se ducă la miliţie, aşa cum o sfătuise nea Grigore, poştaşul.

– În ce zi spuneţi că a plecat de acasă? a întrebat-o locotenentul Irimie.

– Duminică dimineaţă, nu ştiu în cât a fost!

– În 20 octombrie, deci. Şi chiar n-a dat niciun semn?...

– Păi, altfel, mai veneam la dumneavoastră?!

– Poate o fi pe la rude, pe undeva...

– Nu-i, m-am interesat eu! Am trimis-o pe maică-mea peste tot să întrebe, aşa, mai pe ocolite. Nu-i şi nu-i, parcă l-a înghiţit pământul!

– A mai lipsit de acasă?

Femeia dădu din cap, tăcută şi ruşinată.

– Atunci, nu vă speriaţi! O să vină el! Cum îl cheamă?

– Vasile Bloţ, tovarăşu... Dar niciodată n-a lipsit mai mult de două zile.

– De furat n-a furat, n-a omorât pe nimeni, n-a violat, că dacă făcea aşa ceva, azi era la noi, ori ne anunţau colegii din alte localităţi. Aşa că, mergeţi acasă, o să vină el!

Femeia se urni greu, nemulţumită de răspunsul miliţianului, aşa-i zicea ea, nu cunoştea gradele. Venise plină de speranţe, dar uite că miliţia nu le ştia chiar pe toate, cum îşi închipuise ea.

...Irimie îşi fuma liniştii „Litoral-”ul. Nu prea avea chef de nimic. Când se duse să închidă fereastra îl chemă, totuşi, pe plutonierul Bucura.

– Tu ştii ceva despre acest Vasile Bloţ? întrebă

Irimie, care se afla numai de zece luni în oraş.

– Cum să nu ştiu?! O poamă bună, tovarăşu locotenent.

– Adică?!...

– Beţiv, antecedente penale... Adică o crimă, acum vreo 14—15 ani, încercare de trecere frauduloasă a frontierei, ce mai, perla oraşului!...

– Ce spui, tov. Bucură?!...

– Zău dacă mint! E drept, nu ne-a mai deranjat în ultimii trei ani, da de beţii tot nu s-a lăsat. Daca-l bagi azi în cramă, mâine-i crama goală, nu alta.

Locotenentul Irimie scoase nervos încă o ţigară. Rugă să i se aducă toate datele exacte şi verificate despre Vasile Bloţ. Anunţă dispariţia la centru, la miliţia judeţeană. Aşa pentru orice eventualitate, deşi privirile acelea speriate ale soţiei lui Bloţ îl urmăreau ca un avertisment.

Plutonierul Gheorghe Bucură, de douăzeci şi cinci de ani la miliţia orăşelului, era bine documentat în privinţa dispărutului. La 30 de ani Vasile Bloţ omorâse o bătrână, rămasă singură într-un sat din apropiere, o jefuise (cam cincizeci de mii de lei) şi apoi dăduse foc casei, care a ars până la temelie. Două-trei săptămâni lumea a crezut că a fost un simplu incendiu, provocat de neglijenţa bătrânei. Vasile Bloţ n-a avut însă prea mult tact, căci şi-a cumpărat repede o casă cu ţiglă, şi asta a bătut la ochi, mai ales pentru un om ca el, care-şi dădea ultima lescaie pe băutură. Oamenii şi-au redescoperit repede memoria, un copil care voia să fure găini din curtea vecină bătrânei şi-a luat până la urmă inima în dinţi şi a mărturisit cum a văzut, înainte de a izbucni focul, un străin de statură potrivită ieşind din casa „mătuşei Maria“. Laţul s-a

strâns repede şi uşor, satele nu erau prea mari. Bloţ a negat, fireşte, dar n-a rezistat mult, după trei zile a recunoscut crima. S-au găsit şi probele, şi au urmat 8 ani la penitenciar. La un an, însă, după ce a ieşit din puşcărie, a vrut să treacă frontiera în Iugoslavia, pe undeva pe lângă Deta, visa să ajungă la Veneţia, dar grănicerii au fost vigilenţi şi a cunoscut iarăşi zidurile reci ale celulei. Ieşise acum şase ani, prima nevastă îi murise, murise şi tatăl lui, un om muncitor şi cinstit, amărât de fărădelegile unicului său copil. Reuşise să se angajeze contabil la I.G.O., cu antecedente cu tot, şi lumea a crezut că, în sfârşit, se liniştise.

…Trecuseră exact zece zile de la data plecării lui Vasile Bloţ din orăşelul moldovenesc. Şi nimeni nu reuşise să-i dea de urmă. Organele de miliţie din judeţ au cercetat foarte atent cazul. Nu era vorba de nicio delapidare la I.G.O., cum crezuseră mulţi la început, nu se găsise nicio scrisoare, niciun semnal dinspre Făgăraş, Timişoara şi Botoşani unde avea singurele rude, niciun S.O.S. Dinspre graniţe. Nimic! …

Parcă îl înghiţise pământul, vorba Olgăi Bloţ…

CAPITOLUL II

…O Dacia 1300 roşie viră în viteză în curtea popasului Româneşti, pe şoseaua ce venea dinspre sonde spre Capitală. Trei bărbaţi coborâră veseli şi căutară grăbiţi o masă mai retrasă. Era o oră când

ziua abia mai ţinea cerul pe umerii săi. Şoferul, un tip longilin, într-un pulovăr verzui, îşi arunca des privirile spre „Atlanticul” lui. Îl enerva, vizibil, întârzierea ospătarului, şi până la urmă s-a dus el la bar, i-a zis câteva vorbe dure unei fete neîndemânatice şi lălâie, dar s-a întors cu trei sticle de bere şi două pahare cu coniac. Cel mai în vârstă dintre ei, un om distins de vreo 50 de ani, amplificaţi de chelia lui lucitoare, s-a enervat puţin.

– Bine, mă Ică, fără scandal nu se poate? În ce secol trăim noi?!…

Ică l-a privit smerit. A destupat cu un cuţit sticlele, le-a întins celor doi paharele cu coniac, şi-a turnat lui bere, mai mult spumă, s-a ridicat uşor pentru toast.

– Să bem în sănătatea lui nea Vasile! Şi pentru golul lui Dobrin!…

Cel mai scund dintre ei se ridică mândru în picioare, se sprijini greoi de masă şi răspunse gălăgios la toast:

– Pentru băiatul ăsta beau şi un butoi!

Şi ciocniră pentru victoria echipei României în Campionatul European.

„Nea“ Vasile vorbea fără întrerupere, de parcă era un crainic brazilian. Îi tot dădea zor cu tehnica individuală şi fotbalul total, se vedea că e la curent cu toate noutăţile din „sportul rege“, dar pe tovarăşii lui de masă îi enerva vizibil acest capitol pe care îl suportau din diplomaţie.

– Şi aşa, Vasile, zise la un moment dat chelul, ne-ai dat bătăi de cap! Te apucase sentimentalismul, hai?!

– Piule, dragă, aşa-s eu în ultima vreme! M-am schimbat mult de când ne-am… despărţit! Nici eu nu

prea ştiu ce-i cu mine, am devenit parcă fricos, aşa, peste noapte, mi-e teamă de ceva, dar nu ştiu exact de ce anume!

– Se poate, Vasile!

– Zău, Piule! M-am gândit mult. Dacă nu erai tu, nu acceptam. Am însă şi eu obligaţiile mele faţă de tine.

– Ei, asta-i! Ce obligaţii, dragul meu?! Între camarazi de suferinţă nu există cuvântul obligaţie. Şi să nu te mai aud vorbind despre frică. Zău mă superi! Să zică aşa ceva un om ca tine?…

Paharele se albiră repede. Peste puţin timp bolidul roşu căuta luminile Bucureştiului. Dincolo de constelaţia Otopenilor, după ce a trecut podul peste calea ferată, s-a înscris cuminte pe banda a doua, semnalizând spre stânga. Peste zece minute cei trei coborâră undeva în desişul tăcut al pădurii Băneasa. Se auzea doar vântul cântărind frunzele şi, din când în când, câteva şoapte. Mai erau exact cinci ore şi cinci minute până la miezul nopţii, când o Dacia 1300 bej ţâşni din pădure, nu departe de „Parcul Privighetorilor”. În câteva minute marele oraş înghiţea maşina, aruncând-o în noapte.

Era 20 octombrie!…

*

…În jurul orei 20, pe strada Dornei, într-unul din cartierele liniştite ale Bucureştiului, un Opel, nu tocmai nou, oprea lin în Faţa curţii cu nr. 24. Din el coborî doctorul Petre Veronescu, savant de renume mondial, mai ales în anii când cancerul devenise una din marile probleme ale secolului. Doctorul scoase din buzunar o hârtie de o sută, o înmână discret

şoferului şi-i zise cu voce rotundă:

– Până mâine dimineaţă la opt eşti liber! Mersi pentru ziua de azi!

La câţiva metri, o maşină mare cât o uzină, un autocamion TIR, ambala puternic motorul, şi ultimele cuvinte ale doctorului abia se auziră. Petre Veronescu, un bărbat nu prea înalt, plecat spre 50 de ani, rămase câteva clipe singur în faţa porţii de fier forjat. Îşi admira parcă splendida vilă, o casă frumoasă, cu ziduri groase şi camere mari, cu arcadă la intrare, cu un etaj în stil uşor medieval, şi o grădină îngrijită, plină de flori şi pomi fructiferi. Noaptea îl primea singură în imensa vilă. Soţia sa era de şapte zile la odihnă, în liniştea sălbatică a Cotei 1400, iar unicul său copil, Tiberiu, de câteva luni absolvent al I.A.T.C.-ului juca, probabil, la acea oră, într-una din piesele lui Shakespeare, pe scena teatrului de stat din Turda. Doctorul nu prea avea chef să intre în casă, ştia că îl aştepta camera de studiu, dar în seara asta ar fi vrut să stea la o şuetă cu cineva, cu un coniac bun pe masă. N-avea însă cu cine şi regreta că-i dăduse liber şoferului. Îl împinse parcă în casă numai zgomotul greu al gigantului pe roţi care pornise şi făcea să vibreze strada sub el ca la cutremur. Şoferul, vecinul Florea Mitrache, îl salută pe doctor condescendent, de la volan, îi şi spuse câteva vorbe, dar cine mai putea înţelege ceva în vuietul acela surd. Doctorul urcă îngândurat cele patru trepte luminate de un lampadar prins în arcadă şi răsuci nehotărât cheia în broască. Ar mai fi rămas în aerul încărcat de miresmele toamnei, dar era cam frig.

După aproape un sfert de oră lumina din dormitorul de la etaj se stinse, semn că doctorul

Veronescu se află iarăşi în biblioteca sa, furat de ştiinţă, în această încăpere ticsită cu cărţi – de altfel veritabila rampă de lansare a ipotezelor de mare preţ pentru lumea medicinei – doctorul se simţea ferit de curiozitatea gălăgioasă a colegilor. Miile de experienţe din ultimii 12 ani, în laboratorul de citologie al institutului se completau cu numeroase ore de studiu, acasă. Totul pentru un singur, dar atât de mare răspuns: CANCERUL. Doctorul Petre Veronescu, distins savant şi profesor universitar, ajunsese să descopere structura extrem de complicată a ribonucleazei şi pe toate meridianele lumii se salutase cu entuziasm succesul românului ca un mare pas în „războiul cancerului”. Se ridicase un văl de mister de pe una din cele mai importante enzime celulare care controlează într-o bună măsură dezvoltarea şi viaţa oricărei celule. Mai trebuie găsit acel „ceva“ care poate reface controlul ribonucleazei, distrus în cazul celulelor canceroase. Şi acest lucru reprezenta acum enigma necruţătorului flagel. Mari speranţe se născuseră însă la institutul din Buffalo, în S.U.A., la universitatea Madras, din India, în laboratorul doctorului Petre Veronescu!…

*

…La ora 23,45 fix, unul din telefoanele de la 081 sparse liniştea din biroul căpitanului Toma Enăchiţă.

– Pompierii? mai mult că răcni, decât întrebă, o voce de bărbat.

– Da! răspunse căpitanul cu destul calm.

– Tovarăşe, e un foc pe strada Dornei, în Piaţa Chibrit! Nu ştiu la ce număr, că eu stau la bloc şi de

aici, de la etajul zece, văd doar nişte flăcări.

Omul îşi spuse adresa exactă şi numărul de telefon: se găsiseră destui care încercaseră să facă glume de prost gust cu maşini de pompieri trimise la nunţi sau botezuri. Căpitanul repetă numele străzii.

– Dornei, tovarăşe, Dornei de la Vatra Dornei!

Cât ai bate din palme, două maşini goneau nebuneşte pe Calea Griviţei, tăind liniştea nopţii cu acele semnale caracteristice tuturor maşinilor de pompieri din lume. Nu trecuseră decât patru minute de când căpitanul Enăchiţă lăsase receptorul în furcă, şi pe strada Dornei, la nr. 24, începea asaltul contra limbilor de foc mistuitoare. Furtunurile se legau cu o precizie ameţitoare. Două scări se ridicară rapid şi tinerii militari se căutau pe ziduri ca nişte furnici, sub spuma albă a jeturilor puternice. Apa spăla greu pereţii de flăcări. Un pompier ajuns în vârful scării metalice sparse un geam la etaj, şi intră prin norii groşi, trăgând furtunul după el. Alţi doi îl urmară. La etaj, în dreptul geamului spart, apăru unul dintre pompieri:

– Tovarăşe căpitan, tovarăşe căpitan, veniţi repede, e un om, cred că e mort.

Toma Enăchiţă urcă repezit treptele ude. Un trup zăcea în cenuşă şi fum, încovoiat ca un boxer răsturnat, cu capul căzut într-un şemineu stins de curând şi el. Flăcările distruseseră mai tot ce fusese lemn sau ţesătură în laborator. Rămăseseră două baloane de sticlă, acolo, lângă gura şemineului, un pahar şi o sticlă de coniac Courvoisier, un cordon carbonizat în priză şi scheletul unui abajur. Mâinile şi picioarele mortului erau aproape carbonizate, unele porţiuni din corp crăpaseră, capul era aproape ars, îl acoperea un praf negru şi scrum. Curând veniră

procurorul Marius Coste şi maiorul Dan Adamache. Locul fusese fotografiat din foarte multe unghiuri, dar nu se putea spune exact cum a izbucnit incendiul. Constatarea medicului legist sună aspru: moarte violentă, prin şoc hipertermic. Medicul legist căută eventuale leziuni de altă natură decât cele provocate de foc, dar nu găsi decât funingine în căile respiratorii, semn că doctorul Petre Veronescu murise acolo, în casa sa, în timpul incendiului, şi nu fusese ucis mai înainte de cineva care ar fi putut da foc încăperii. Legistul Crişan lăcrimă pentru fostul său coleg de facultate Veronescu: „Nu puteam gândi vreodată, Petre, că eu voi întocmi raportul medico-legal al morţii tale!“, şi acoperi cadavrul pentru a-l transporta la morgă. Luase toate probele necesare expertizei.

– Ştii cine este, mai bine zis cine a fost acest om? îl întrebă pe procuror jos, în curte, maiorul Dan Adamache.

Fireşte că Marius Coste auzise de vestitul savant şi tocmai de aceea prima sa întrebare sună:

– Incendiu accidental sau premeditat, deci?

– Sigur, aceasta-i problema fundamentală!

– La o primă vedere incendiu accidental, provocat de neglijenţa doctorului. Şi, totuşi, noi trebuie să privim şi să cercetăm dincolo de această primă realitate!

– La sinucidere nu te-ai gândit? interveni procurorul, care uitase acum că fusese sculat în toiul nopţii şi adus, aici, în vânt, lângă zidurile dogoritoare.

– Teoretic trebuie sa acceptam şi această ipoteză. Personal, însa, nu cred aşa ceva. Având în vederi valoarea doctorului, primul meu gând trebuie

să se îndrepte, logic, spre un incendiu premeditat. Vom cerceta, însă, deşi şansele noastre au fost substanţial reduse de flăcări. Vom vedea şi expertiza, vom face şi „inventarul” amănunţit al cercului de prieteni, colegi, vecini, rude... Să încercăm să găsim un punct de plecare chiar în această noapte!...

Procurorul Coste găsi fireşti toate propunerile maiorului. Îl miră într-un fel singurătatea doctorului, şi atunci se întrebă dacă drama aceasta ar putea fi şi rodul unei anumite stări depresive. Nu-şi mărturisi însă gândul şi încercă să devină cât mai util în culegerea primelor informaţii.

De regulă lumea e curioasă şi, în astfel de cazuri, fie şi miezul nopţii, se adună cu mic cu mare. Locuitorii străzii Dornei păreau o excepţie în materie. Nu se strânseseră mai mult de douăsprezece persoane. Abia atunci când cadavrul acoperit a fost transportat spre ambulanţă, s-au auzit câteva glasuri: „Săracu domnul doctor!“ Era tot ce ascultase în jurul său maiorul Adamache. În rest, lumea tăcuse, năucită, parcă, de o asemenea moarte pe care nu o voia, nu o putea accepta. Dan Adamache era dominat şi el de aceleaşi sentimente, dar lui îi trebuiau DATE şi PROBE, şi acestea nu se puteau aduna decât cu raţiune lucidă.

– Cine dintre dumneavoastră a văzut primul flăcările? încercă Adamache să declanşeze discuţiile.

Se lăsă o tăcere lungă, nefirească. Cei doisprezece se căutau unul pe altul din priviri, se invitau la „mărturisirea salvatoare”, însă niciunul nu cuteza să spună ceva. Maiorul mai repetă întrebarea şi, atunci, un bărbat între două vârste, Adam Vasilescu, zise:

– Tovarăşe maior, noi toţi cred că dormeam duşi. Ieri, adică alaltăieri, sâmbătă seara, pe strada noastră a fost nuntă mare, nea Ilie Gherghina şi-a măritat ultima fată şi ne-am dus cu toţii la el, că-i om de treabă. Băutură, dans, şi aşa ne-a apucat ora trei după-amiază. Am căzut frânţi după atâta petrecere. Dacă nu erau zgomotele maşinilor de pompieri, nu cred că ne trezeau decât deşteptătoarele mâine, adică azi, că trebuia să mergem şi la serviciu.

Dan Adamache îşi fixă un prim punct în minte: „Care va să zică ÎNTÂMPLĂTOR incendiul acesta s-a declanşat când mai toată strada era după o nuntă? …

– Care dintre dumneavoastră sunteţi vecini cu familia Veronescu?

O bătrânică se prezentă, mândră că poate răspunde la întrebarea maiorului:

– Eu cred că sunt singurul vecin! Stau la numărul 26.

– Cum vă numiţi?

– Constanţa Georgescu, am 68 de ani, soţul meu are 74! Când o auzi că s-a prăpădit domnul doctor, cred că o să-l pierd, în domnul Veronescu ne era toată speranţa noastră, că bărbatul meu are ceva la gât, ştiţi…

– Bine, doamnă Georgescu, interveni Adamache diplomat. M-ar interesa când aţi văzut focul.

– M-au trezit zgomotele şi pe mine!

Era un punct mort, când procurorul îşi făcu apariţia însoţit de plutonierul major Paul Grădinaru, „sectoristul”. El avea să-i ofere maiorului lista exactă cu vecinii pe care urma să-i ancheteze în zilele următoare. Întâmplător, Paul Grădinaru fusese de

serviciu în zona respectivă până la ora 22, şi lucrul acesta îl entuziasmă pe procurorul Coste.

– Înseamnă că dumneata ne poţi ajuta foarte mult!

Flatat de importanţa ce i se acorda, sectoristul încercă să valorifice tot timpul petrecut de el pe strada Dornei.

– L-am văzut pe doctorul Veronescu când a fost adus acasă de şoferul său. Să fi fost ora 20, 20 şi cinci minute. Eram la colţul cu strada Ceremuş, urmăream o maşină TIR!

– Ce maşină? deveni curiosul maiorul.

– A lui Florea Mitrache, cel de la numărul 20! îşi lăsase maşina în faţa casei. E şofer la Transporturi Internaţionale, pleca în Austria şi m-a rugat să mă mai uit şi eu din când în când la maşină, că are şi el puţină treabă în oraş. Ştiţi, de aici până la linia ferată nu sunt decât o sută cincizeci de metri, acolo, unde gardul acela înfundă strada, e linia ferată. Dincolo e câmp, şi-am prins nu demult câţiva hoţi pe aici. Da, opt seara era, că atunci a plecat Florea Mitrache!

– Şi, până atunci, nimic deosebit prin jurul vilei doctorului?

Sectoristul nu voia să omită vreun fapt. Ştia că orice amănunt contează. Nu reuşi însă să-şi reamintească.

– Nimeni, nimeni, vreun suspect, vreun străin, vreun curios prin faţa vilei, vreo mişcare ciudată pe locul viran care separă vila doctorului de casa lui Florea Mitrache?...

Paul Grădinaru continua să tacă, deşi îşi petrecuse jumătate din timpul serviciului pe strada aceea. Nu se întâmplase, însă, nimic deosebit.

Strada parcă adormise de la prânz.

…Se făcuse ora cinci, mijeau zorile. Dan Adamache nu aflase decât că doctorul fusese singur, că nevasta era plecată în concediu, băiatul se afla la post, actor în Turda. Trebuia să-i anunţe chiar în dimineaţa aceasta. Oamenii se retrăseseră de mult să prindă somnul cel dulce de dimineaţă. Rămăsese el, procurorul şi sectoristul, acesta din urmă căsca lung, nu dormise decât o oră şi ceva când îl anunţase de la circă de incendiul şi victima de pe Dornei 24.

Au urcat toţi trei la etaj, au cercetat amănunţit cele două camere distruse de foc, dormitorul şi salonaşul unde-l găsiseră pe savant mort, în poziţia aceea chircită, în care organismul încearcă parcă cu ultima respiraţie să stingă focul dement. Au umblat atent prin toată vila, oricum focul nu reuşise să înghită toate încăperile. A existat şi puţin noroc, pentru că, dacă flăcările ar fi ajuns şi la parter, spre centrala termică, se găseau 5 tone de păcură ce aveau nevoie de o singură scânteie pentru a produce o explozie de proporţii care ar fi putut distruge şi casele din jur. La parter, nu departe de uşa ce da în centrala termică rămasă călduţă, sub salonaşul ars, se afla biblioteca, dar era încuiată. Au deschis până la urmă. Doctorul lucrase de curând, se vedea bine. Maiorul a găsit într-un sertar un registru cu notaţii nervoase. Erau experienţele ribonucleazei. Nu lipsea nicio foaie. Ultimele cuvinte scrise de doctor în jurnalul său erau: „Să fie oare imposibil? …“.

În mintea lui Dan Adamache încolţise adânc îndoiala: „Dacă cineva ar fi provocat incendiul, singurul scop era acest registru. Or, aici a fost închis

şi mirosul meu îmi spune că din această încăpere nu lipseşte nimic“. Şi cum nu-i ajungea această îndoială, procurorul îi aplică „lovitura de graţie“:

– Toate probele de expertiză susţin afirmaţiile medicului legist Crişan. Doctorul Petre Veronescu a murit în timpul incendiului. Alcoolemia a dovedit ca a băut foarte mult înainte de producerea şocului hipotermic. A murit la ora 22,45, mi s-a confirmat exact la telefon. În resturile de îmbrăcăminte ale cadavrului s-a găsit şi o cheie. O vom avea mai târziu!

Se făcuse ora şapte. Începea o nouă săptămână…

CAPITOLUL III

Moartea savantului Petre Veronescu n-a răscolit doar lumea medicinei. Procuratura, organele de miliţie, specialiştii în criminalistică intrară rapid în stare de alertă, fiecare oferindu-se să dea o mână de ajutor în acest caz ce interesa, la urma urmei, omenirea. „Camera de studiu“ din strada Dornei a fost pusă imediat sub pază, au fost chemaţi specialişti de la institutul unde lucrase doctorul Veronescu. Şi, chiar dacă în cercetările respective nu putea exista decât un singur specialist - Petre Veronescu, s-a constatat, totuşi, că experienţele nu fuseseră deranjate de absolut nimeni. Oricum, maiorul Adamache trimisese la analiză amprentele găsite în camera de studiu, dar şi acestea duceau

spre aceeaşi concluzie: în acel univers nu pătrunsese nimeni în afara savantului. Ceea ce amplifica şi mai mult părerile care susţineau că a fost un incendiu banal şi stupid, născut de cine ştie ce neglijenţă a doctorului. Unii acreditaseră ideea aprinderii de la o ţigară uitată nestinsă, alţii lăsau să se înţeleagă că în beţia lui doctorul alunecase la gura şemineului, muşchii obosiţi de efort şi, în special, de alcool, nemaiascultând comanda creierului. Cel puţin expertiza medicală stabilise clar că mai întâi capul a fost prins de flăcări şi după aceea şi restul corpului. Existau însă şi păreri contrarii, mărturisite sau gândite.

Dan Adamache era, fireşte, printre cei care nu considerau cazul elucidat. Ceva îi apărea enigmatic, deşi toate probele prezentau un singur vinovat, mortul. Împărtăşi această opinie şi atunci când generalul maior Zaharia Manolescu îl chemă luni la ora zece în cabinetul său. Generalul l-a ascultat gânditor, nu l-a întrerupt din prezentarea cazului şi a ipotezelor posibile, dar în final l-a întrebat:

– Tovarăşe Adamache, crezi că dumneata poţi rezolva curând acest caz care se anunţă simplu?

Dan Adamache nu ştiu pe moment ce să răspundă. Oare generalul se îndoia de capacitatea lui? Sau era, tocmai, un semn al încrederii? Balansă câteva clipe între cele două alternative, medită la responsabilitatea cazului, revăzu imediat în minte argumentele implacabile ale expertizei medico-legale, şi, abia atunci, răspunse, uşor afectat:

– Tovarăşe general, termenul CURÂND e foarte relativ. Poate fi, în fond, şi o metaforă. Iar cazul ca atare pare… teoretic, încheiat!

Lui Zaharia Manolescu îi plăcu replica. Îl privi cu vădit interes pe maior. Tuşi scurt, căutând cuvintele cele mai potrivite.

– Şi, atunci, zici că vei obţine singur răspuns la întrebarea pe care mi-am pus-o şi eu: oare savantul a murit datorită lui sau pentru că *trebuia* sa moară?

– Fireşte că singur nu voi putea rezolva o problemă doar aparent simplă. Nu sunt un detectiv particular, nici erou din serialele de sâmbătă seara. Şi, mai ales, e foarte greu să dezlegi mistere de unul singur. Aş dori să conduc cercetările în acest caz. Dacă vreţi şi pentru că întâmplarea mi l-a scos mie în cale, deşi aş fi preferat ca incendiul să nu fi avut loc.

Generalul maior se ridică în picioare, trecu în spatele scaunului pluşat în roşu.

– Tovarăşe Adamache, nu trebuie să-ţi mai spun cu ce importanţă are acest ciudat incendiu. Aş vrea ca el să fi fost un foc întâmplător, dar meseria şi experienţa noastră ne obligă să ne îndoim.

– Dubito ergo sum! se trezi Adamache citându-l pe Descartes.

– De acord! E un caz de mare responsabilitate, de care dumneata vei răspunde. Aveam însă datoria să te întreb dacă vrei să răspunzi de el şi obligaţia să-ţi aflu planul de acţiune. Un lucru vreau să reţii. S-ar putea ca „dosarul cancerului”, cum mi l-ai denumit la telefon, să apară abia acum după moartea savantului să-i zicem, pentru moment, normală. Setea de glorie a unora, profiturile care ar decurge din „medicamentul secolului” pot aduce mulţi paşi şi priviri străine în strada Dornei. De aceea, multă atenţie!… Am vorbit şi cu procurorul Coste. Îţi va fi unul din colaboratorii de nădejde. Ceilalţi?…

– Căpitanul Pavel Meszaroş şi locotenentul major Simion Grecu. Şi, bineînţeles, dumneavoastră!

– Cred că în primul rând optimismul îţi va fi marele colaborator! Sunt convins că vei avea nevoie de el. Succes şi operativitate!

Peste cinci minute Dan Adamache convocă o scurtă „şedinţă de lucru“ în biroul său cu Pavel Meszaroş şi Simion Grecu, ambii destul de tineri, entuziaşti şi, mai ales, capabili. Cu Marius Coste discută în fugă la telefon, acesta avea treabă la procuratură. Hotărâră lucid un prim plan de asalt şi porniră imediat în prima linie a „războiului cancerului“.

…Vecinii doctorului Veronescu nu prea prezentau interes. Cel puţin la prima analiză, aşa cum rezulta din lista prezentată de sectoristul Grădinaru. La nr. 26, stătea familia bătrânilor Georgescu, despre care Adamache îşi formase o părere încă din noaptea incendiului. La nr. 20, locuia singur şoferul Florea Mitrache, plecat în cursă în Austria cu TIR-ul, cu aproape patru ore înaintea semnalării incendiului. În fund, curtea se învecina cu cea a judecătorului Remeş, recomandat chiar de procurorul Coste ca „un om excelent din toate punctele de vedere“. Vizavi de vila Veronescu se afla o casă în vânzare. Proprietarul, un fost tinichigiu, Ion Dâmbu, se retrăsese de aproape un an undeva în jurul Râşnovului. Avusese un singur băiat, George, medic veterinar, dar acesta fugise din ţară. A ajuns în Austria, de acolo în Elveţia, şi bătrânul Dâmbu a rămas singur la cei 65 de ani ai lui. De aceea şi plecase în satul unde se născuse. În stânga şi în dreapta casei Dâmbu, două familii de vârste diferite: soţii Zainea, pensionari, bărbatul lucrase la

Atelierele Griviţa; şi „clanul” inginerului electronist Adrian Ciuceanu, şapte persoane, cu socrii şi cei trei copii între 6 şi 14 ani. Maiorul şi subalternii săi ştiau însă că tot acest „recensământ“ va trebui atent studiat pentru că el ar putea oferi multe „nimicuri“ de mare importanţă.

...Dan Adamache se găsea într-o situaţie dificilă. Ioana Veronescu abia aflase de moartea soţului său şi el trebuia să o şi ancheteze. Îl incomoda, fireşte, climatul, dar ştia bine că timpul e o armă de mare preţ. Ioana Veronescu abia venise de la morgă, unde îşi reîntâlnise soţul după opt zile. Şocul fusese puternic, dar soţia doctorului părea să fie o femeie tare. Şansa maiorului căpăta brusc o cotă nesperată.

– Doamnă Veronescu, începu maiorul după ce se prezentă cu discreţie, profesia mă obligă să scormonim un trecut apropiat, chiar în aceste momente grele.

– Ce rost ar mai avea, tovarăşe maior?

– Vă înţeleg, ştiu că nu-i momentul cel mai nimerit pentru un mic interogatoriu, însă, nu uitaţi, soţul dumneavoastră a fost găsit mort. Se crede că dintr-o neglijenţă dânsul a provocat incendiul. Dar poate acest incendiu a fost premeditat de cineva, poate doctorul Veronescu s-a sinucis. Sunt trei ipoteze diferite şi vrem să rămână una singură, cea reală. Ceea ce, bănuiesc, vă interesează şi pe dumneavoastră.

Ioana Veronescu, femeie trecută de 45 de ani, tăcea. Maiorul o privi jenat, dar era hotărât să discute acum cu ea. Respectă însă tăcerea ei îndoliată. Soţia doctorului privea undeva în gol, pierdută, uitând de maior. Încetase parcă să gândească, totul devenise un vârtej ameţitor, un

film pe care nu putea crede că îl trăieşte. Acum cinci ore era liniştită, acolo, în Bucegi, dar a sosit vestea aceea care a aruncat-o între spaime. „Veniţi urgent la Bucureşti“, atât i se spusese, şi drumul a fost un coşmar. Şi drumul la morgă!... Şi Petre, acolo, printre cadavre, tocmai el, Petre!... Şi casa, mirosind încă a ars!... Şi Tibi, Doamne, când o veni Tibi de la Turda, a fost şi el anunţat!... Erau totuşi prea multe, nu mai putea găsi o logică vieţii, ce să-i mai spună maiorului?! Un plâns nervos ţi zdruncină brusc chipul fin, de o frumuseţe gravă.

– Mai are, oare, vreun sens, tovarăşe maior, să ne întrebăm dacă s-a sinucis sau a fost ucis, din moment ce moartea este ireversibilă?!...

Dan Adamache înţelese că investigaţiile nu au debutat prea fericit pentru el. Dar de câte ori anchetele nu demaraseră şi mai greu în cei 23 de ani de când intrase în Ministerul de Interne. Îi trebuia calm şi acel tact caracteristic profesiei. Ioana Veronescu simţea tăcerea ca pe o vină a ei, şi, atunci, zise mai mult ca o scuză:

– În fond, dumneavoastră puteţi să mă întrebaţi ce doriţi şi eu voi răspunde! Dacă voi fi în stare să răspund...

Adamache se ridică leneş, traversă încet camera şi se opri în faţa unui tablou de familie.

– Ar fi multe de întrebat, doamnă! îşi regăsi parcă Adamache glasul. Şi timpul nostru este foarte scurt. Ştiu! Totul pare logic, la urma urmei. Dar, uneori nu tot ceea ce e logic e şi adevărat. Aceasta vreau eu să verific acum, şi vă cer un sprijin sincer. Gândiţi-vă numai ce bine ar fi putut aduce omenirii soţul dumneavoastră dacă ar fi descoperit tratamentul împotriva cancerului!...

– Fiţi convins că voi răspunde sincer la toate întrebările dumneavoastră!

– Când aţi discutat ultima dată cu soţul dumneavoastră?

– Cu o seară înaintea morţii! M-a sunat sâmbătă la hotel. De văzut însă nu ne-am văzut de la plecarea mea, de acum o săptămână!

– Aţi remarcat ceva deosebit în comportarea soţului dumneavoastră înaintea plecării la Sinaia sau în timpul ultimelor convorbiri telefonice?

– Absolut nimic! Petre era foarte preocupat de stadiul experienţelor sale, stătea şi câte şaisprezece ore în bibliotecă.

– Era mulţumit de acest stadiu?

– Niciodată el n-a fost mulţumit de ceva. Ştiu doar că îl cam enervase ritmul ultimei luni. Mi-a pus şi la telefon odată: „Draga mea, cam bat pasul pe loc!...

– Lucra absolut singur?

– Absolut! îl enervau foarte mult întrebările şi curiozitatea în domeniul lui. Şi nu-i plăcea popularitatea. A refuzat de câteva ori şi pe doi ziarişti. Petre era o fire ciudată. Uneori, noaptea, sărea din somn şi alerga în bibliotecă. Stătea acolo până când venea şoferul să-l ia la institut.

– Soţul dumneavoastră bea?

Întrebarea o deranjă pe Ioana Veronescu. Maiorul înţelese.

– V-am întrebat aceasta pentru că, să ştiţi, azi-noapte s-a găsit un foarte mare procent de alcool în analiza sângelui dânsului.

– În ultima vreme l-am surprins de multe ori bând coniac. I-am reproşat, dar mi-a replicat nervos că ştie el ce face.

– Liniştea căsniciei dumneavoastră a suferit cumva, în ultimul timp, de pe urma experienţelor?

– Tovarăşe maior, să ştiţi că soţia unui savant are un regim de viaţă aparte, că ea face anumite sacrificii. Ceea ce nu înseamnă, însă, că noi n-am fost fericiţi! Am fost chiar foarte fericită lângă Petre, tovarăşe Adamache, în toţi cei 28 de ani de căsătorie. Şi cuvintele se înecară într-un plâns disperat. Numai nemernicul ăsta de Ghiba l-a învăţat să bea, altfel nu cădea în patima alcoolului!

– Cine?

– Ghiba Silviu, caloriferistul. Şi, ieri, probabil tot cu el a băut!

– Credeţi că ieri Ghiba a fost cu soţul dumneavoastră?

– Trebuie să fi fost. De la 1 octombrie în fiecare zi are grijă de calorifer de la şase dimineaţa la nouă seara, cu o pauză de patru ore la prânz.

– Şi ce face acest Ghiba la dumneavoastră?

– El are grijă de centrala termică, de boiler, el răspunde şi de şemineul cu lemne, locul preferat al soţului meu.

În mintea lui Dan Adamache numele lui Silviu Ghiba apăru ca o salvare! „Există, deci, o primă pistă! medită maiorul. Sectoristul mi-a spus că de la ora patru după-amiază nu a văzut pe nimeni ieşind sau intrând în curtea doctorului Veronescu”. Paul Grădinaru afirmase că şi-a făcut „rondul de noapte“ până la ora zece. „Să fi exagerat el?“ se întrebă maiorul.

– Aveţi o părere bună despre Ghiba?

– Personal, nu! I-am spus-o nu o dată şi soţului meu. Pentru mine oamenii cu condamnări la activ sunt periculoşi chiar dacă au ieşit la pensie. Lui Petre

îi era însă milă de el, de cei 68 de ani ai lui.

– Ştiţi, cumva, şi pentru ce a fost condamnat Ghiba?

– Pentru inversiuni sexuale.

– Aş vrea să discut şi eu cu Silviu Ghiba.

– Să-l căutăm în centrala termică, la subsol! Silviu Ghiba nu era însă nicăieri. Nu-l văzuse nimeni! …

CAPITOLUL IV

Cercetările nu făceau altceva decât să întărească opinia unui incendiu accidental. Se verificaseră iarăşi cu multă atenţie curtea, locul viran, chiar dacă maiorul făcuse acest lucru încă în timpul nopţii. Absolut nicio urmă, niciun semn suspect! Şi, deodată, acest misterios Silviu Ghiba! Om care a cunoscut puşcăria, mare băutor, şi, în special, absent de la slujba care îi aducea o leafă suplimentară pensiei, şi încă o sumă frumuşică.

Căpitanul Pavel Meszaroş plecă în şoseaua Chitilei, la capătul liniei tramvaiului 10, acolo unde locuia Silviu Ghiba. Bătu de câteva ori în poarta de lemn, nu răspunse însă nimeni, nici măcar vreun câine nu-şi făcuse apariţia. Pavel Meszaroş înaintă, atunci, prudent spre casa joasă, neîngrijită, cu zidurile crăpate, uşor cariate. Bătu la geam, în uşă, nimeni! Uşa era deschisă, de altfel niciun hoţ n-ar fi avut ce fura de acolo. Un pat vechi, cu picioarele

zdrelite, o pernă şi o pătură, murdare aruncate direct, fără cearceaf. O măsuţă, un lighean, un pulovăr găurit şi un pantalon cârpit, atârnate în cui. Şi multe sticle goale pe un geamantan prăfuit şi ros, sub pat, sub măsuţă, lângă soba făcută din chirpici şi văruită cândva. Silviu Ghiba plecase, deci! Nu lăsase niciun bilet, nu anunţase pe nimeni nimic. Vecinii îl văzuseră de dimineaţă pe la şapte fără un sfert ieşind din curte. „M-am mirat şi eu de ce pleacă aşa târziu, că de regulă la cinci, cinci şi jumătate, el se duce la un mare doctor, că-i îngrijeşte casa! “ zise o femeie solidă, vecina de peste drum. Vecinii nu aveau o părere prea bună despre Silviu Ghiba. Acesta se mutase, acolo, unde se termină oraşul acum şase ani, când ieşise la pensie, dar s-a aflat curând că a făcut puşcărie şi pentru ce, şi oamenii au început să-l cam ocolească.

– Beţiv mare, tovarăşe! spuse altă vecină. N-are nimic în casă, toţi banii îi cheltuie pe băutură.

Pavel Meszaroş, îmbrăcat civil, se recomandă drept comisionar.

– Am fost şi ieri după-amiază, spre seară, dar nu l-am găsit acasă! aruncă el nada.

– O fi fost la cârciumă! replică femeia solidă. Aşa, pe la patru, ştiu că l-am văzut intrând în curte, da cine ştie ce o fi făcut după aceea, că e numai el, n-are nevastă, n-are purcel…

Îl văzuseră şi alţi oameni duminică după-amiază intrând în curte. Toţi erau convinşi că Silviu Ghiba venise beat cui.

– Se legăna, tovarăşe, era să-şi rupă şi prăpădita asta de poartă!

– Da pe la ce oră l-ai căutat mata, interveni un bătrân, că eu nu prea te-am văzut pe aici, deşi am

stat până târziu afară! Pavel Meszaroş îl privi scurt şi îi răspunse imediat:

– Păi, pe la şapte, moşule!

– Ai fost dumneata, ieri la şapte seara aici, cum sunt eu popă! De fapt, nici nu mă miră că minţi, din moment ce îl cauţi pe Ghiba.

Oamenii se retraseră curând, auzind că cel pe care voiau să-l ajute minte. Căpitanul, incognito, mai rămase puţin în faţa porţii bătrânului care fuma leneş un „Carpaţi“ pe băncuţa de lângă gard.

– Asta-i taică, eu am stat aici până pe la şapte juma şi n-a intrat nimeni în curtea lui Ghiba! El a venit pe la patru, asta-i, nu mă duci pe mine!...

– Şi nu ştii mata pe la cât aş putea eu să-l găsesc acasă?

– Numai la noapte, pe la zece! Cam aşa vine el. Uneori, dar foarte rar, se întoarce şi pe la douăşpe, aşa, da rar de tot, şi pleacă iară pe la patru, cinci. Uite, azi, nu s-a întors la prânz! O fi prin vreo crâşmă, taică!...

– Mulţumesc mult, moşule, şi, dacă vine, spune-i mata că am să-l caut eu pe la zece, să mă aştepte, e ceva important.

– Bine, taică, îi zic!

Când Meszaroş se depărtă, după ce-i mulţumi încă o dată lui Ion Săracu, îl auzi pe bătrân murmurând:

– Ghiba şi ceva important!...

De la capătul lui 10, dintr-o cabină telefonică, Pavel Meszaroş îl sună imediat pe Adamache în strada Dornei. Acesta nu se dovedi prea surprins de absenţa caloriferistului. Îi dădu căpitanului întâlnire pentru ora patru şi trimise imediat pe cineva să supravegheze casa lui Silviu Ghiba.

„Aşadar, gândea Dan Adamache, totul pare un paradox! Nicio urmă, nimic schimbat în casă, nimic lipsă, după cum mi-a mărturisit chiar Ioana Veronescu! În uşa de la intrare, închisă, s-a găsit cheia pe dinăuntru, geamurile au fost toate închise, căci pompierii au trebuit să spargă unul pentru a pătrunde în casă! Biblioteca neatinsă, mai mult, cheia ei fusese găsită în buzunarul doctorului. Totul duce spre o moarte accidentală sau o sinucidere. Şi, atunci, de ce oare, dispare acest Silviu Ghiba?!“.

Îl sună şi pe procurorul Marius Coste. „Înseamnă că avem o pistă! “ se bucură acesta, când află ultimele noutăţi. Să nu-l scăpăm pe caloriferist, mai zise el, să anunţăm ieşirile din Bucureşti, poate l-a văzut cineva. Ai o fotografie a lui, Dane?!“.

– Am mai multe să-ţi spun despre el! Peste o jumătate de oră ne întâlnim civili la capătul liniei tramvaiului 10, e un bufet acolo, cu grădină. Ne vedem înăuntru. Nicio grijă, las eu pe cineva şi aici!

…

…Era o zi de toamnă bolnavă. Burniţa de vreo oră şi în bufetul de la capătul liniei lui 10 nu mai găseai un loc. Fum să-l tai cu cuţitul, ceea ce-l deranja mai mult pe procuror care nu mai voia să ştie ce înseamnă o ţigară de mai bine de zece ani. În bufet era un zgomot de nu se putea înţelege, parcă, om cu om. Un murmur continuu, nearticulat, întrerupt din când în când de vreo sticlă spartă sau vreun chiot. Maiorului îi convenea, într-un fel, acest cadru zgomotos. Puteau discuta, totuşi, fără să fie auziţi, şi, în acelaşi timp, puteau urmări cât mai multe persoane înăuntru şi afară. Îl deranjaseră puţin câteva priviri curioase atrase mai mult de distincţia mesei celor patru, dar, curând, observând

că „străinii” beau şi mănâncă, şi cei câţiva curioşi îşi văzură de ale lor. Toţi cei patru îl cunoşteau acum, din fotografie, pe Silviu Ghiba. Şi fiecare îl aştepta în sinea lui ca pe o „cheie de aur”.

– Mai lipsea să venim în bomba asta cu soţiile şi prietenele! zise râzând Dan Adamache, luând paharul spre degustare. Bun, bun, Minişul, nu-l găseşti chiar oriunde! Cadarcă veritabilă, nu ne strică şi nouă două pahare.

Schimbă apoi discuţia.

– De la institut nimic deosebit. Am vorbit cu directorul, cu mai mulţi doctori. Toţi sunt încă uimiţi de întâmplare… Ce voiai să ne spui, Simi, despre vecini?

Locotenentul major Simion Grecu duse o bucată din muşchiul de vacă la gură, o mestecă uşor şi începu să vorbească:

– Numai lucruri bune! Ceea ce, fireşte, în cazul nostru nu-i tocmai încurajator.

– Lasă, Simi, mai bine să fie oamenii corecţi, şi să avem noi mai puţin de lucru. Treci la concret!…

– Adrian Ciuceanu, electronistul, e un om respectat la serviciu şi în cartier. E plecat cu soţia la Predeal, în concediu, de zece zile. Socrii lui, pensionari, au lucrat ultima dată la o fabrică de sticlă. Oameni liniştiţi, fără ceva negativ la dosar. Familia Zainea, şi ea ieşită la pensie, demnă de tot respectul! Soţul a fost cazangiu la Atelierele Griviţa, a luat parte şi la grevele din ’33, soţia fostă muncitoare la Fabrica de confecţii. Au un copil, inginer la Hunedoara. Florea Mitrache e singur. I-au murit părinţii în ultimii patru ani. Taică-său fusese mecanic de locomotivă, maică-sa casnică.

– Simi, interveni maiorul, mai trebuie să-i

verificăm şi noi, băiatule! Nimeni nu se naşte păcătos!… Aşa, mai departe…

– La nr. 26 stau soţii Georgescu, el imobilizat la pat de trei luni. Se spune că are cancer la gât. Înainte de a ieşi la pensie, Sergiu Georgescu a fost actor. Soţia, fostă casieră la o Alimentara, pensionată pe caz de boală la început, apoi datorită vârstei, a dovedit că şi casierii pot fi cinstiţi. N-au copii. Cât despre familia judecătorului Victor Remeş, tovarăşul Coste vă poate spune mai multe.

Marius Coste dădu satisfăcut din cap.

– Şi, în noaptea incendiului, toţi aceştia dormeau?

– Nu ştiu dacă dormeau, dar fiecare susţine acest lucru. Fiind mai toţi în vârstă, şi după un chef, la nunta de la Ilie Gherghina, ar trebui să credem că aşa s-a întâmplat. Mitrache era plecat în cursă, Ciuceanu s-a aflat azi-noapte în hotelul Rozmarin din Predeal. Am verificat! Ion Dâmbu nu şi-a părăsit ieri satul de lângă Râşnov. Şi asta am verificat-o, graţie colegilor din Râşnov.

– C-aşa beau oamenii buni, ghe sâmbătă până luni! începu procurorul să cânte, deodată. Ghe sâmbătă. Până joi, aşa beau oameni ca noi!… Mi s-a părut că ăla scund şi tuciuriu de la masa de lângă sobă trage cu urechea…

Paharele se ciocniră pentru a treia oară. Un tânăr înalt, cu părul lins de burniţă, se apropie de maior şi îi şopti la ureche: „Silviu Ghiba a venit acasă!”. Maiorul îşi simţi stomacul strângându-se uşor. Îi spuse sec locotenentului Păuneţ: „Peste o jumătate de ora voi discuta cu el în biroul meu, nu-i aşa?!“. Locotenentul Păuneţ aprobă printr-un: „Am înţeles, să trăiţi!”, rostit mecanic, şi plecă imediat. Peste un sfert de oră, la cinci fix, Dan Adamache îşi lua rămas

bun de la cei trei meseni. Peste alte douăzeci di minute aceştia făceau nota de plată.

*

– Ia loc, tovarăşe Ghiba, zise maiorul când pătrunse în cameră.

Silviu Ghiba, cu faţa buhăită de alcool, tremura uşor.

Era neîngrijit, cu haine nespălate de mult şi barba nerasă. Părea mult mai în vârstă, şi maiorului i se făcu puţin milă văzându-l aşa pipernicit, cu totul altul decât cel din ultima fotografie făcută, în primăvară, alături de doctorul Veronescu în curtea vilei. „Să se ascundă un mare ticălos, dincolo de acest chip jalnic? medită maiorul. N-ar fi exclus! O câte n-a văzut acest pământ!...” Dan Adamache intră direct în subiect:

– Unde ai fost azi-dimineaţă?

Silviu Ghiba fusese luat prea repede. Îşi frământa mâinile, oftă scurt şi lăsă ochii în jos.

– Am fost, am fost acasă!

– Acasă, acasă?!...

– Acasă, acasă!

– Uite ce e, tovarăşe Ghiba, dacă crezi cumva că te-am chemat aici ca să-mi spui poveşti, te înşeli. Chiar aşa de naiv arăt eu?!... Fii mai bine cinstit!

– M-am plimbat! căută bătrânul un timp de gândire.

– Şi eu care credeam că ai fost în cosmos! Bine, atunci, de ce te-ai plimbat şi nu te-ai dus la doctorul Veronescu, unde trebuia să fii la ora şase?!...

Silviu Ghiba sări ca un arc.

– Eu nu ştiu nimic, nu am niciun amestec!

– Am spus eu aşa ceva?! începu maiorul să şarjeze psihologic. Dimpotrivă, şi eu cred la fel, că dumneata n-ai niciun amestec, aşa cum zic cei mai mulţi. Dar pentru asta trebuie să dovedim nevinovăţia cu argumente.

– Tovarăşe maior, începu Ghiba să plângă, vă jur că nu ştiu nimic! Venisem azi-dimineaţă la castel, aşa-i zic eu vilei doctorului Veronescu, şi din capul străzii, mi-au spus câţiva vecini că a murit domnul doctor! M-a luat aşa un tremur, şi când am ajuns în faţa vilei şi-am văzut zidurile negre şi haină de miliţian în curte mi s-a făcut frică şi am plecat mai departe. De atunci m-am plimbat prin tot Bucureştiul, aşa haihui şi m-am tot gândit la domnu' doctor, să-i dea Dumnezeu sănătate, că tare mai era bun cu mine!

– Ce sănătate să-i mai dea şi Dumnezeu, dacă e mort!… Spuneai că ţi s-a făcut frică! Cum aşa, dacă nu te simţeai vinovat cu nimic?

– Cum să vă spun eu, acum vreo douăzeci de ani am fost la rece, dar pe nedrept, ca un prost ce sunt, pentru nişte treburi urâte cu doi bărbaţi. Un balerin şi un avocat, a scăpat balerinul şi cine să cadă în plasă dacă nu fraierul de Ghiba. Eu eram caloriferist la un teatru din capitală, după ce am ieşit din puşcărie mai toată lumea m-a ocolit şi de atunci am început să beau. Azi-dimineaţă când v-am văzut pe dumneavoastră cu sectoristul în curte mi-am şi zis că la mine o să vă gândiţi în primul rând, că aşa e lumea, nenorocit ce sunt!…

Silviu Ghiba, nu mai putea vorbi. Plângea în hohote.

– Tovarăşe Ghiba, eu te voi ajuta, dacă eşti nevinovat. Rămâne să mă ajuţi şi dumneata în

această direcţie.

– Cum, tovarăşe maior, cum să vă ajut? şi îl înecară iarăşi lacrimile.

– Foarte simplu! Să fii sincer în tot ce-mi vei spune.

– Sunt, tovarăşe maior, sunt…

– Când ai vorbit cu doctorul Veronescu ultima dată?

– Ieri-dimineaţă!

– La ce oră?

– Cam pe la nouă.

– Şi de atunci n-aţi mai discutat nimic?

– Nu, tovarăşe maior! Domnul doctor a plecat nu ştiu unde, cu şoferul dânsului. A venit şi l-a luat cu maşina pe la ora 9.

– Ţi-a spus ceva deosebit?

– Nu, mi-a zis doar atâta: „Silviule, la prânz poţi pleca. Nu mai veni deseară! Eşti liber până mâine dimineaţă!“.

– Aşa ţi-a zis doctorul?

– Să crăp dacă vă mint cu ceva! Aaa, a mai zis ceva. I-am cerut voie să merg la Ilie Gherghina să beau şi eu un pahar de vin, că era încă nunta în toi, de se auzeau chiotele până la noi. Şi mi-a zis:” Du-te, mă Silviule, du-te!“.

– Şi te-ai dus?

– M-am dus!

– Ai stat mult la Ilie Gherghina?

– Mult, tovarăşe maior! Până târziu, nu mai ştiu exact până când, că am ajuns în patru labe acasă şi un dormit buştean până azi-dimineaţă la şase şi jumătate!

– Şi azi-dimineaţă cine ţi-a spus că a murit doctorul Veronescu?

– Gina, fata cea mare a lui Dandu, Mişu Zugravu şi Emilia Ionescu. Ştia toată strada…

Dan Adamache ieşi pentru câteva clipe. Se reîntoarse îngândurat.

– La ce oră ai plecat dumneata la Ilie Gherghina?

– La maxim zece!

– Şi până atunci n-a venit nimeni să te întrebe ceva, nu s-a interesat cineva la telefon de doctor?

– Nimeni, tovarăşe maior!

– Nici în ultimul timp n-ai observat vreo persoană străină intrând în casa doctorului?

– Nu!

– Dar în casa de vânzare de peste drum, ai observat ceva care să-ţi atragă atenţia?

– Nimic! E o casă pustie. Şi parcă blestemată, că n-am văzut pe nimeni să se intereseze de preţ, ca să o cumpere.

– Doctorul bea?

– Bea!

– Ai băut cu el vreodată?

– De mai multe ori. Mă chema la dânsul în salon şi îmi oferea câte un coniac, două.

– Şi nu ţi-a spus niciodată nimic care să te fi surprins?

– Nu discutam noi prea multe, tovarăşe maior. Dânsul mă întreba de una, de alta, iar eu răspundeam.

– Ce înseamnă de una, de alta?

– Aşa, dacă am făcut comanda la păcură, şi la lemne pentru şemineu, dacă e bun coniacul, numai lucruri din astea.

– Şi nu te-a surprins nimic, nimic la doctor, în ultimul timp?

– Ştiu şi eu, tovarăşe maior?!… Mi-a zis de vreo

două ori în ultimul timp: „Asta-i viaţa, Silviule!“ şi m-a bătut pe umăr, aşa, cu părere de rău.

– Şi dumneata ce-ai înţeles din vorbele acelea?

– Ce să înţeleg?… Că era cam necăjit!…

– Bănuieşti şi de ce ar fi putut să fie necăjit?

Silviu Ghiba tăcu un timp. Îi părea rău că-l vorbeşte pe doctor.

– S-ar putea să mi se fi părut mie, tovarăşe maior.

– Foarte bine! Asta te şi întreb. Ce ţi s-a părut dumitale?

– Vedeţi, doamna Veronescu primea telefoane de la cineva, care îl cam deranja pe domnul doctor. L-am şi auzit odată zicând „Te rog să mă scuteşti cu Grig ăsta!“

Maiorul tresări puţin fără ca Ghiba să observe.” Grig?! se întrebă el. Un alt nume mai intră în scenă?“ Telefonul sună strident. „Am verificat, tovarăşe maior! Gina Dandu, Mişu Zugravu şi Emilia Ionescu au vorbit azi-dimineaţă în jur de şapte cu Silviu Ghiba. Ieri a fost la nuntă până pe la trei după amiază când a plecat făcut bine de tot!“ raporta, din strada Dornei, locotenentul Păuneţ.

– Şi altceva, tovarăşe Ghiba?…

– Ştiu eu ce să vă mai spun?…

– Deci, exista un anume Grig?

– Grig a spus, eram chiar în bucătărie şi schimbam o garnitură la chiuvetă, când a venit domnul doctor şi a zis ce v-am spus!

– Bănuieşti cine ar putea fi?

– Nu!

– Bine, tovarăşe Ghiba… De când îl cunoşti pe doctorul Veronescu?

– De trei ani, de când am citit în „România liberă“

că dânsul caută un caloriferist de profesie, dacă s-ar putea pensionar.

– Altceva mai ai de adăugat?

– Nu!

– Atunci scrie tot ce mi-ai spus mie şi semnează! După aceea pleacă liniştit la casa dumitale şi nu te teme de nimic că eşti nevinovat! Dacă o să te caute cineva sau ai să-ţi reaminteşti şi alte lucruri, să mă anunţi! Sau să-mi laşi vorbă că m-ai căutat!

Dan Adamache era trist. Silviu Ghiba fusese o alarmă falsă ca atâtea altele. O pistă închisă. De pe ea decolase însă şi o nouă iluzie: enigmaticul Grig!

*

*   *

…Pentru 22 octombrie era fixată în sala Dalles o conferinţă pe tema „Cancerul nu mai înseamnă o enigmă?“. Îşi anunţaseră din timp participarea specialişti şi ziarişti din întreaga lume. Moartea savantului Petre Veronescu pusese însă conferinţa sub semnul întrebării. Câţiva dintre specialiştii veniţi de peste mări şi ţări solicitaseră expres Academiei ţinerea conferinţei şi în asemenea condiţii vitregite. Şi, astfel, specialiştii români s-au văzut într-o mare dilemă. S-au consultat forurile superioare, şi în cele din urmă s-a decis ca totul să decurgă aşa ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Directorul institutului hotărî totuşi ca cineva să ia cuvântul la conferinţa de la Dalles, recomandându-se însă, pe cât posibil, un ton ponderat, lipsit de entuziasmul naiv, atât de caracteristic celor care nu se află în miezul subiectului. Directorul îşi dădea perfect de bine seama că fără participarea doctorului Veronescu,

conferinţa va fi banală, dar exista un plan de colaborare pe plan internaţional în domeniul ştiinţei şi trebuia respectat. Încă de luni i se mărturisise şi maiorului Adamache despre această conferinţă. Şi maiorul nu o putea pierde.

Marţi spre seară, la ora 18, sala Dalles era arhiplină. La şase şi un sfert începu conferinţa propriu-zisă. Directorul anunţă cu greu moartea savantului Veronescu. Se auzi un murmur lung în sală. Toţi se ridicară gravi pentru minutul de reculegere. Întreaga conferinţă avea să se desfăşoare cu gândul la eminentul om de ştiinţă Petre Veronescu. Străinii încercară să afle date suplimentare, un renumit medic din Zurich şi altul din Osaka se oferiră să continue ei experienţele savantului român, fără nicio pretenţie. Directorul institutului le mulţumi şi le răspunse că s-a stabilit deja continuarea experienţelor defunctului, chiar şi persoana care va răspunde de această acţiune. Câţiva ziarişti străini îi şi solicitară „urmaşului” opiniile despre viitorul experienţelor. Acesta, un bărbat înalt în jur de 45 de ani, figură distinsă, se ridică şi răspunse în englezeşte cu voce foarte hotărâtă:

– Eu sunt foarte optimist în privinţa experienţelor ce le voi supraveghea!

Directorul îl privi dojenitor. Îi spusese doar să păstreze un ton ponderat. Doctorul însă se lansase: Medicamentul secolului va fi descoperit pentru că el este o necesitate! Chiar dacă marele savant Veronescu a murit, enigma cancerului va fi dezlegată! Trebuie să credem în acest lucru! Să nu uităm că înainte ca Fleming să descopere penicilina, omenirea spera în această cucerire. Că Fleming a

descoperit-o, e marele său merit, dar, dacă nu era el, ar fi descoperit-o altcineva. Era o necesitate a timpurilor! Aşa şi cu cancerul. Sper ca eu să fiu cel care să vă anunţe victoria în acest „război”!

Marius Coste îl căută din priviri pe Dan Adamache. „Cine mai e şi tipul ăsta atât de plin de el?“ voia parcă să-l întrebe pe maior. Câţiva ziarişti străini i-o luară însă înainte:

– Who are you? Who are you?

– Grigore Călinescu! răspunse doctorul cu vădită admiraţie în glas.

Dan Adamache tresări: „Grigore Călinescu?!… Dumneata erai, domnule Grig?!…“.

CAPITOLUL V

Înmormântarea doctorului Veronescu n-a adus nimic nou pentru anchetă. Totul s-a desfăşurat normal, într-o durere generală, amplificată de atâtea speranţe pierdute. Dan Adamache a fost prezent pe aleile cimitirului Bellu, deşi intuiţia sa îl avertizase că nu va descoperi ceva suspect, acolo, între cruci şi cavouri. Ziua părea încheiată, avea dreptul şi el la o noapte plină, însă maiorul îşi făcea meseria cu fervoare şi timpul de odihnă nu exista pentru el, atunci când enigmele rămâneau nedezlegate.

Seara îl găsi în biroul lui, plin de gânduri. Se oficializase ideea incendiului accidental, aşa se specificase şi în necrologul apărut în presă şi treaba aceasta îl bucura într-un fel. Pentru că, era ferm

convins-împotriva probelor hotărâtoare – de moartea premeditată a doctorului, şi spera ca, în această siguranţă a reuşitei, cineva din umbră să comită o greşeală revelatoare. Hotărî, de comun acord cu procurorul Coste, să abandoneze temporar „studiul“ în strada Dornei, pentru a lăsa impresia ca dosarul a fost clasat. Îl anunţară şi pe generalul maior Manolescu de noul plan de asalt. Acesta aproba „regia“, după ce îi informase că în „buletinul evenimentelor din ţară“ nu a găsit nimic care să aibă vreo legătură, măcar formală, cu incendiul din vila savantului. Zaharia Manolescu nu folosi judecăţi de valoare categorice. Lăsă însă să se înţeleagă că şi el e convins de existenţa unui mister în jurul acestui incendiu. Şi aceasta pentru că „prea se potrivesc toate!“ cum sublinie de două ori. Ştia şi despre continuarea experienţelor, verificaseră şi dosarul lui Grigore Călinescu. Era un dosar curat, un om recomandat de o perseverenţă vecină uneori cu încăpăţânarea, chiar dacă mulţi dintre colegii lui de la institut îl considerau cam îngâmfat şi individualist. Directorul institutului găsise însă de cuviinţă să precizeze că: „Grigore Călinescu este, totuşi, singurul de care ne mai putem lega vreo speranţă!” Dan Adamache l-a ascultat puţin surprins, a încercat câteva investigaţii suplimentare, dar nu a amintit nimic despre telefoanele date doamnei Veronescu. „În fond, îşi zise la un moment dat, e o supoziţie, puteau fi şi alţi Grig în cercul intim al soţiei doctorului“. Casa din strada Dornei rămase însă sub o pază discretă şi directă. Sub urmărire se aflau şi locul viran, şi casa de vânzare, „obiective strategice deosebite“, cum le denumise căpitanul Meszaroş.

În această linişte aparentă, echipa de cercetare

lucra intens. Se adunaseră peste treizeci de interogatorii, de la vecini şi colegi de institut, se verificaseră foarte multe afirmaţii şi alibiuri, se investiga în continuare. Dan Adamache îl suspecta pe doctorul Călinescu, îi mărturisise acest gând şi procurorului, dar ambii stabiliră că e mai bine doar să-l urmărească fără să trezească bănuieli. Şi aceasta tot din considerente strict psihologice. Silviu Ghiba fusese schimbat la vilă cu un caloriferist lipsit de patima beţiei care o enervase atât pe doamna Veronescu. Un om serios, timid ca o domnişoară, dar iute la minte şi în priviri. Era Mihai Todea, un tânăr subofiţer despre care soţia doctorului ştia că este pus să-i asigure liniştea şi chiar viaţa în primele zile după ciudata moarte a savantului.

În strada Dornei drama începuse să se atenueze în timp, în liniştea totală ce părea că a revenit.

Neliniştiţi erau numai maiorul şi procurorul. Zilele treceau şi niciun semn, nicio pistă serioasă. Scurgerea timpului întărea şi ea opinia incendiului întâmplător.

– Poate că aşa a şi fost! zise procurorul puţin exasperat de perfecţiunea celor zece zile.

– Marius dragă, şi eu am fost tentat de câteva ori să gândesc aşa. Am recitit însă şi răscitit declaraţiile care le avem, am revăzut pentru a nu ştiu câta oară vila în noaptea incendiului. Sunt lucruri care se potrivesc atât de bine încât mă obligă sa aştept ca „regizorul” să apară în scenă.

– De exemplu?…

– Ţii minte, camera de studiu era închisă în noaptea aceea. A trebuit să folosim un procedeu special pentru a pătrunde înăuntru. Expertiza ne-a dovedit că nimeni n-a intrat acolo.

– Perfect! Şi atunci?…

– Cineva a urmărit tocmai acreditarea acestei idei. A dezinteresului pentru experienţele doctorului. Adică primul lucru spre care ne-am gândit şi noi, şi ar fi făcut-o orice om normal. Pentru că marea valoare a vilei consta tocmai în acea cameră de studiu, bibliotecă! Nu?…

– Desigur!…

– Duc ideea mai departe. Tocmai pentru a ne obliga să credem că nu l-a interesat prima valoare din vila Veronescu ni s-a prezentat şi argumentul zdrobitor: cheia de la bibliotecă găsită în buzunarul de la pantalonul doctorului!

– Nu crezi că poate fi puţină sofistică în raţionamentul tău?

– Nu pot să cred! Pentru că la un moment dat Ioana Veronescu mi-a mărturisit: „În bibliotecă ar fi putut intra oricine, domnule maior, Petre nu o închidea decât atunci când lucra! Dar n-avea cine să intre, nimeni nu s-ar fi descurcat, acolo, în lumea lui!“.

Marius Coste nu răspunse. Îşi trecu de câteva ori mina prin părul lui bogat, căutând, parcă, un punct de sprijin pentru cascada de gânduri.

– N-ar fi exclus, totuşi, vorbi el într-un târziu, ca doctorul să o fi închis tocmai în acea zi. Pentru că, vezi, dacă admitem că la nouă a plecat de acasă, lăsându-l pe Silviu Ghiba singur în întreaga vilă, suntem obligaţi să credem că putea închide camera de studiu!…

– De acord! Numai că, după părerea mea, doctorul a lucrat şi duminică seara acasă.

– Presupuneri!

– Crezi?!…

– Până la probe!

– Ţii minte noaptea albă după semnalarea cadavrului, atenţia noastră sporită la fiecare lucru, la fiecare poziţie. Am fost şi în centrala termică, îţi aminteşti, nu?!

– Da!

– Instalaţia mai era călduţă, semn că în seara acea caloriferul funcţionase! Acolo nu ajunseseră flăcările incendiului! Instalaţia nu se putea încălzi decât prin funcţionarea sa!...

– Şi?...

– Şi Silviu Ghiba ne-a spus că singura dată când profesorul a ţipat la el a fost ziua când a întârziat şi a dat căldură la ora şapte dimineaţa în loc de şase şi jumătate. „Domnul profesor nu putea lucra în frig, mereu în biroul dânsului trebuia să fie o temperatură în jur de 22 de grade! “ Avem şi declaraţia asta!

– Interesant ce spui, Dane! Dar nouă ne trebuie probe şi nu raţionamente. Or, până acum, în zece zile de cercetări, niciun indiciu concret! N-avem măcar o probă care să ne vorbească despre prezenţa altcuiva în acea seară în vila doctorului Veronescu!

– E o capitulare?...

– Mă cunoşti prea bine! Dar parcă suntem nişte cavaleri ai Tristei figuri ce ne luptăm cu propriile noastre imaginaţii! La urma urmei, de ce vrei tu neapărat să fi fost un incendiu regizat, dacă ştiinţific s-a dovedit că el a fost accidental?

– Pentru că totul mi se pare prea banal, o moarte prea stupidă pentru un om atât de mare!

– Crezi că e singurul om mare care a sfârşit atât de banal, atât de stupid!...

– Nu, Marius, dar din interogatoriile luate, mi-am

făcut o părere precisă despre Petre Veronescu. Şi el era mult prea conştient de ajutorul ce-l putea aduce omenirii, pentru a muri dintr-o „ţigară nestinsă”, când era singur în casă! Şi era o personalitate prea bine conturată, un caracter prea tare, ca sa cadă pradă scepticismului! Acele ultime notaţii „Să fie oare imposibil?” le-am luat ca o sinceritate a lui, ca un act realist şi nu pesimist! Ştii ce spunea soţia lui: „Niciodată n-a fost mulţumit de ceva“.

Procurorul tăcea iarăşi. Dan nu era un visător de felul lui. Îl cunoscuse foarte bine în cei zece ani de când colaborau. Avea un fler deosebit, un simţ al anticipaţiei ieşit din comun. De data aceasta, însă, nu beneficia de nicio probă care să-i susţină ipotezele.

– Capitulezi, Marius?! încercă maiorul să alunge temerea, cu voce puţin ironică.

– Tu în locul meu cum ai răspunde unei asemenea întrebări neroade?

Adamache râse, un râs spontan, plin.

– Marius, dragă, noi teoretic avem unu la sută şansă de succes în acest caz. Dar datoria noastră este să credem până la obsesie în izbândă! Respectând, fireşte, legalitatea. Şi greşind cât mai puţin.

– Dane, nu cred că trebuie să mă convingi despre raţiunea meseriei noastre. Dacă nu-mi erai prieten te-aş fi repezit pentru acest ton! Sigur că putem vorbi până mâine despre obligaţiile noastre şi despre valoarea „dosarului cancerului!“ Important este, însă, ce facem acum, când am impresia că ne aflăm într-un punct mort?…

– Adică?…

– Adică aşteptăm ca un „regizor“, dacă el există

cumva, să se desconspire, să comită o primă gafă sau...

– Sau?...

– Sau mai există şi o altă variantă?

Maiorul deveni grav. Acum el era cel care tăcea. Într-un târziu procurorul tăie liniştea:

– Ştii, Dane, dacă cineva în viaţă este implicat în acest incendiu, înseamnă că şi el urmăreşte greşelile noastre. Pentru că succesul lui e în relaţie directă cu stângăciile noastre. Personal, cred că ai dreptate, şi tactica aşteptării îl va scoate din vizuină. De aceea am subscris la „libertatea de acţiune a lui Grig Călinescu!".

– Crezi că de aici se poate stârni vântul?

– N-am spus aşa ceva. Doctorul Grig are un alibi foarte bine verificat. În noaptea aceea a dormit la hotel „Bradul" din Poiana Braşov. În acest moment, pentru noi „vântul" poate veni din orice direcţie.

*

Maiorul şi procurorul stabiliseră ca în această urmărire tacită să reia anumite piste de la început, să le reverifice centimetru cu centimetru, cuvânt cu cuvânt. Până la un prim semnal de alarmă. Pentru că, erau convinşi, cineva trebuia să-l tragă, obosit de aşteptare. Prima lor idee a fost reconstituirea ultimelor şapte zile din viaţa doctorului, cu mult mai multă atenţie. Majoritatea timpului din acea ultimă săptămână fusese petrecută de Petre Veronescu la institut sau în camera de studiu de acasă. Niciun diferend cu nimeni. Nicio persoană străină în casa lui. În cele şapte zile doctorul vorbise de trei ori, dar foarte puţin, cu directorul institutului, şi odată cu

Nicu Rusu, specialistul de la ftiziologie. Discuţii banale despre vreme şi despre divorţul lui Liz Taylor. „Nimic despre experienţe!” preciza pentru a doua oară directorul, puţin contrariat de aceleaşi întrebări puse acum de procurorul Coste. În cele şapte zile doctorul ieşise o singură dată în oraş. Fusese la dentist, la o policlinică din centru, unde lucra Rodica Vadu, stomatologul familiei. Dentista, o femeie de 35 de ani, frumoasă şi inteligentă, declarase maiorului: „Domnul Veronescu a stat aici cam o jumătate de oră, i-am terminat lucrarea, două plombe laterale! A fost tăcut, am vorbit puţin, mai mult despre fiul dânsului, ştiţi, sunt amică cu Tiberiu!“…

Caloriferistul nu-şi reaminti nimic în plus faţă de prima declaraţie. Repetarea drumului ultimelor şapte zile nu părea să aducă primul „răsărit de soare” atât de aşteptat.

Mai rămăsese un singur pion pe masă: şoferul doctorului, Panait Cazacu, aflat de data aceasta la procuratură, în biroul lui Marius Coste. Procurorul ascultase mai înainte cu un sfert de ceas primul interogatoriu al lui Panait Cazacu. Nu-l văzuse pe şofer la faţă, dar nu ştia ce anume din vocea lui îi apunea că acesta ascunde ceva. Când Panait Cazacu deschise uşa, procurorul era convins să „atace” tare. Aşa că, în loc de obişnuitul „ia loc!”, şoferul se trezi sub tunetul unei voci dure, care-l cutremură:

– Dumneata ascunzi ceva, tovarăşe Cazacu! Şi pentru mărturie falsă poţi înfunda puşcăria, să ştii!

…Şoferul, un bărbat scund, la vreo 40 de ani, nu prea avu timp să gândească.

– Dacă ai de gând să mă minţi şi pe mine, continuă procurorul, să ştii că nu mai ajungi acasă!

– N-am minţit pe nimeni, tovarăşe procuror!

– Ce-ai spus?

Marius Coste apăsă ostentativ pe un buton.

– Repetă, tovarăşe Cazacu!

Şoferul înţelese că cel din faţa lui ştie foarte multe. Îl simţi puternic şi dur, şi nu-i putu rezista.

– N-am fost toată duminica cu domnul doctor!...

—?! mai departe!...

– Am plecat la ora 9 de acasă de la dânsul şi la Ploieşti eu am coborât.

– Mai departe! sună imperativ glasul procurorului, ca al omului care ştie totul şi vrea să verifice.

– Dânsul s-a dus la Sinaia, eu am rămas la hipodromul din Ploieşti până la prânz. Ne-am întâlnit la ora patru, în faţă la „Berbec”.

– Şi masa?...

– Şeful mi-a spus că pot să beau o bere, că nu o fi foc. Fusese cald pe hipodrom, pierdusem vreo două sute, şi acolo, la popas, aveau o bere bună şi rece, că n-am mai rezistat. Dar n-am băut decât o bere, atât, vă jur!

– Bine, bine, lasă jurămintele, cât aţi stat la popas?

– Jumătate de oră, maxim trei sferturi. Cât s-au făcut fripturile.

– Doctorul cât a băut?

– O sută de grame coniac, o bere, şi iar o sută coniac.

– Şi până la ora opt ce-aţi făcut?

„Doamne, ăsta ştie şi orele!“ medită Cazacu.

– Păi, de la popasul Româneşti să fi plecat pe la cinci fără ceva, la cinci jumătate eram la Snagov, acolo, la motel. Domnu’ doctor a zis să mergem la Snagov, că e devreme şi n-are chef de lucru.

Domnu’ Veronescu a băut două coniace, cu pepsi. Să fi stat la Snagov până la vreo şapte, se înserase. La opt, cum aţi spus, eram acasă la domnu’ doctor.

– Şi de ce n-ai spus asta la primul interogatoriu?

Panait Cazacu coborî privirile. Îşi frecă nervos mâinile.

– De ce n-ai spus adevărul acum zece zile, Cazacule? ţipă procurorul care şi formă un număr de telefon. „Dane, vino urgent la mine. Cineva ne-a ascuns ceva. Şi nu tocmai nimicuri!“.

Câteva broboane alunecară pe faţa şoferului. Îşi deschise nasturele de la gât, la pulovărul de sub haină, avea nevoie de aer.

– Tovarăşe procuror, dânsul a insistat, vă jur pe ce am mai scump. De cum am plecat mi-a tot zis: „Panaite, te las la Ploieşti să-ţi vezi echipa preferată“, că eu sunt găzar, dar Petrolul juca în deplasare şi nu mă duceam eu la un meci de „B“.

– Lasă astea, Cazacule! De ce nu ne-ai spus adevărul acum zece zile?

– Păi, cum să mărturisesc eu că l-am lăsat pe domnu’ doctor singur la volan, şi că am băut o bere, când dânsul era o „valoare naţională”, de care răspundeam cu capul, aşa îmi spusese dom’ director, la Institut.

– Şi dacă aşa ţi-a spus, tu de ce ai făcut altfel?

Panait Cazacu tăcu, dând din umeri. Procurorul lovi, însă, necruţător:

– Şi despre coniacul băut acasă la doctor, duminică seara, de ce n-ai spus nimic?

Panait Cazacu răcni:

– Nu, asta nu-i adevărat! Să nu mai văd lumina zilei dacă am fost eu duminică seara la dom’ doctor în casă. Ne-am despărţit în faţa porţii! Dânsul mi-a

dat o sută de lei şi eu am plecat imediat. L-am lăsat în faţa porţii, îl văd şi acum, doamne, păcatele mele, vorbesc de morţi!… Să nu mă mai mişc dacă am fost la doctor în casă duminică. Nici dimineaţa şi nici seara!

Marius Coste era convins că şoferul nu mai minte. Trebuia însă ţinut în „şah“, aşa că rămase cu faţa încruntată, legănând un creion roşu între două degete.

– Să mor eu, dom’ procuror, dacă am fost duminică în casa doctorului!…

– Lasă ţigănismele astea, Cazacule!

– Da nu-i adevărat, de ce să mă faceţi vinovat dacă nu sunt! şi începu să plângă.

– De ce să fii vinovat?

– Ce, nu-mi dau seama că a lipsit ceva din casa doctorului, şi atunci vă trebuie un vinovat! Da nu-s eu, credeţi-mă, aveţi şi câini, ăştia nu mint, vă pot dovedi dacă am fost eu în casa doctorului. N-am mai urcat la dom’ doctor de vreo lună.

– Poate a fost altcineva! Până acum, însă, noi nu te avem decât pe dumneata probă. Ai minţit la primul interogatoriu, înseamnă că poţi minţi şi acum!

– V-am spus de ce n-am declarat de la început adevărul. Doamne, în ce belea să intru!…

– Poate ştii dumneata pe cineva care să fi nimerit în casa doctorului, poate chiar ai văzut pe cineva!

– N-am văzut pe nimeni, dom’ procuror! Şi de unde să ştiu eu, dacă nu ştiţi dumneavoastră ditamai instituţie!

Uşa se deschise şi intră Dan Adamache.

– Să trăiţi, dom’ maior!

– Aaa, dumneata erai omul cu surprize! Şi, zi-i,

aşa, m-ai minţit, tovarăşe Cazacu?!… Frumos!…

– Domnu’ maior, i-am explicat dânsului cum s-au petrecut lucrurile. De unde să ştiu eu în ce belea intru…

Procurorul îi spuse ceva la ureche lui Dan Adamache. Acesta dădu din cap.

– Unde te-ai născut, Panait Cazacu?

– În Tei!

– În cartierul Tei!

– Da!

Marius Coste continua să-i vorbească maiorului în şoaptă. Acesta nota, aprobând din când în când din cap. I se prezenta pe scurt „ziua necunoscută a doctorului Veronescu”.

– Ai fost condamnat vreodată?

– Nu, ferească-mă sfinţii! răspunse speriat şoferul şi îşi făcu o cruce scurtă, bătând apoi cu degetul în lemnul scaunului.

Maiorul asculta finalul itinerariului de duminică. „Alte semne de întrebare, alte verificări! gândi. Dintre ele, câte oare?!…“ Şi se hotărî să-l întrebe şi el câteva lucruri pe şoferul acesta negricios şi fricos ca un iepure.

– La ora patru te-ai întâlnit cu doctorul Veronescu în faţă la Berbec?

– Exact la patru! Domnul doctor venise ceva mai înainte.

– Era bine dispus?

– Nu prea! Părea chiar supărat.

– Ţi-a spus şi de ce?

– Nu!

– Dimineaţa, când aţi plecat, era la fel sau mai vesel?

– Era mai bine dispus.

– Până unde trebuia să mergeţi?

– Până la Sinaia, la doamna Veronescu.

Uimit, Coste îl căută din priviri pe Adamache.

Acesta rezistă şocului. „Trebuie bătut fierul cât e cald“ îşi dictă în gând.

– Când ţi-a spus că veţi merge la Sinaia?

– Sâmbătă seara pe la şase mi-a dat dânsul telefon şi mi-a spus.

– Şi ce ţi-a mai zis la telefon?

– Ce să-mi mai zică?! Nimic! Ba da, să nu vorbesc de plecare cu nimeni de la institut.

– Ţi-a repetat şi pe drum acest lucru?

– Mi-a spus, când am trecut de Săftica: „Panaite, sper că n-ai vorbit cu nimeni că mergem la plimbare! “ Nu, dom’ doctor, i-am răspuns eu.

– Se ferea de cineva?

– Nu cred.

– Atunci, de ce atâta secret?

– Ştiu eu, poate pentru că nu mai plecase de mult.

– Mergea la soţie sau avea alte aranjamente la Sinaia?

– Domnule maior, eu cred că la soţie mergea, că mi-a zis de vreo trei ori până la Ploieşti: „Să vezi ce ochi o să facă nevastă-mea!“ Da, acuma, dacă stau bine şi mă gândesc, nu ştiu dacă a fost la doamna Veronescu.

– De ce să nu fi fost?

– Păi, de ce a insistat dânsul atâta să rămân eu la Ploieşti. Şi de ce era supărat la întoarcere, când n-a mai pomenit o vorbă despre doamna doctor!…

– Dar ţi-a vorbit despre altcineva?

– Nu, Domnul Veronescu era o fire tăcută.

– Şi n-a rostit numele nimănui?! Că dacă mergea

la altcineva şi era supărat, trebuia să-i fi spus numele…

– Zău dacă mi-a vorbit de cineva! Ba, mint! La Româneşti, la al doilea coniac, parcă l-am auzit zicând: „Mai vorbim noi, domnule Grig!”.

CAPITOLUL VI

Timp de unsprezece zile toate informaţiile au curs normal, ca în electrocardiograma unei inimi sănătoase. Şi, deodată, această „oscilaţie” puternică a şoferului Cazacu! Era spre seară, o jumătate de ceas peste şase, când maiorul Adamache şi procurorul Coste înţeleseră că îi aşteaptă poate noaptea cea mai lungă. Planul de bătaie era limpede, simplu şi concis. Maiorul urma să facă o vizită Ioanei Veronescu, procurorul trebuia să-l aştepte pe Grigore Călinescu în faţa blocului acestuia, în Drumul Taberei, iar Pavel Meszaroş demarase deja spre Sinaia, cu trei fotografii la el. „Încerci să afli totul cât mai urgent, Pavele!“ aproape că îi ordonase maiorul la plecare.

…Cerul coborâse umed peste Sinaia. La hotelul de la Cota 1400 oamenii muntelui erau însă veseli, sfidând ploaia rea ce nu înceta de dimineaţă. Era opt şi un sfert când Pavel Meszaroş, unul din cei mai buni automobilişti, intra în hotel. Recepţionera l-a primit rece, cu obişnuitul: „Nu mai avem niciun loc!”. El s-a legitimat discret şi i-a cerut câteva lămuriri.

– Nu ştiţi cine a fost de serviciu duminică 20 octombrie, dimineaţa?

Recepţionera căută într-un registru.

– Duminică 20 octombrie?… Eu am fost!

Pavel Meszaroş zâmbi uşor, bucuros că nu trebuia să mai piardă din timpul lui preţios pentru a găsi tura din 20 octombrie.

– De o anumită doamnă Veronescu vă amintiţi?

– Cum să nu! Soţia unui mare doctor, aşa discuta lumea pe aici. Primea în fiecare zi câte un telefon de la Bucureşti.

– Vizite primea?

– Nu prea!

– Deci mai primea!…

– De două ori a căutat-o cineva. Cel puţin în tura mea. Da, exact de două ori, reţin perfect. Dânsa a venit într-o duminică, eram tot eu de serviciu. Atunci, după ora două-trei a căutat-o un englez.

– Un englez?!

– Da, cel puţin aşa voia să pară. M-a întrebat în englezeşte de dânsa, era un tip deosebit.

Căpitanul scoase din portofel o fotografie, cea a lui Grigore Călinescu.

– El era?

– El!

– A doua oară tot el?

– Tot el! Şi tot duminică. Dimineaţă însă. Atunci, în 20 octombrie.

– Au urcat în cameră?

– Nu! Prima dată ea l-a cam certat. Îi reproşa că a sculat-o din somn! În englezeşte. Cred că au stat cinci minute, aici, în hol, şi s-au despărţit. El a plecat supărat, trântind uşa. A doua oară au ieşit împreună.

– Vă amintiţi exact la ce oră?

– Cred că până în zece! Da, până în zece, pentru că grupul elveţian a sosit pe la zece şi jumătate.

– Altcineva n-a mai întrebat de doamna Veronescu?

– Ba da! La o oră şi ceva după ce a plecat doamna Veronescu cu englezul, a venit un domn puţin mai în vârstă şi a întrebat de dânsa.

– Tot străin?

– Nu, român.

Căpitanul îi întinse fotografia doctorului Petre Veronescu.

– El e! şi a rămas tare surprins când i-am spus că doamna a ieşit însoţită.

– A cerut relaţii suplimentare?

– Nu! Mi-a mulţumit şi a plecat.

– N-a lăsat nicio vorbă, niciun mesaj?

– Nimic! Eu însă i-am comunicat doamnei la patru când a venit că a căutat-o cineva.

– Părea surprinsă?

– Da, a tresărit. Apoi a făcut imediat o comandă telefonică cu Bucureştiul. Nu i-a răspuns însă nimeni.

– A revenit?

– Nu ştiu, la opt m-a schimbat colega. Staţi, să caut în registru! Răsfoi atentă. Da, văd că a revenit. Trei minute a plătit.

– 123560? întrebă Pavel Meszaroş.

– Exact 123560! şi recepţionera îl privi mai mult decât mirată.

– Au vorbit trei minute! La ce oră?

– Nu-i musai să fi vorbit trei minute. Un minut sau zece secunde noi le taxăm la fel! La ce oră nu mai ştiu.

Căpitanul îi mulţumi frumos şi o rugă să păstreze discreţia asupra discuţiei lor. Coborî rapid în Sinaia,

la miliţie, şi verifică dacă un Opel bej, 3-B-4009 fusese văzut cumva la 20 octombrie în oraş. După câteva minute de căutări, răspunsul veni ferm:

– A fost, tovarăşe căpitan, a plătit şi o mică amendă, staţionare neregulamentară!

Formă prefixul 90 şi continuă cu 123560. Maiorul Adamache se afla acolo.

– Exact aşa cum aţi spus dumneavoastră, tovarăşe maior! În plus o convorbire la telefon, după ora 20, în jur de trei minute.

– Mulţumesc, Pavele! Poţi să vii cu viteză legală. Şi somn uşor! Ne vedem mâine dimineaţă!…

Era ora nouă şi un sfert. Luminile Sinaiei fumegau liniştite sub ploaie…

*

…Dan Adamache fusese mai puţin norocos. La şapte fix intra în curtea din strada Dornei 24, dar „caloriferistul“ Mihai Todea îi spuse că soţia defunctului e plecată.

– Ţi-a spus, cumva, la ce oră se întoarce?

– Nu, tovarăşe maior, dar până în ora nouă precis vine, pentru că atunci plec eu. Cred că pe la opt jumătate, nouă fără un sfert va apare. Aşa a venit şi aseară, şi alaltăseară! Mai în fiecare zi pleacă, uneori numai dimineaţa şi vine seara. Zice că nu poate suferi singurătatea, că înnebuneşte când vede patul gol! Se duce la o prietenă de-a dânsei!…

– Altceva deosebit?

– Totul e normal! Niciun telefon, niciun tip străin sau vreunul care să fi greşit adresa din întâmplare…

– Doctorul cum se comportă?

– Normal! Vine dimineaţa, pe la zece, şi studiază

nu ştiu ce în biroul profesorului. Nu stă mai mult de o jumătate de oră. Apoi, revine după-amiază pe la patru şi pleacă pe la şase jumătate.

– A întrebat cineva de el?

– Nimeni!

– Nici nu l-a căutat nimeni la telefon?

– Nu!

– În ce relaţii se află cu Ioana Veronescu?

– Nici aici ceva aparte! Cel puţin până astăzi, dimineaţă. Am impresia că Ioana Veronescu l-a cam evitat.

– Şi azi-dimineaţă ceva mai deosebit?

– Azi-dimineaţă a fost o discuţie mai tare.

– Ce vrea să însemne „ceva mai tare“?!…

Mihai Todea tăcu câteva clipe, căutând parcă să nu omită nici cel mai mic amănunt. Şi începu, cu lux de detalii, ca intr-un, scenariu „… Doctorul a bătut la uşa dormitorului.

– Intră! a zis Ioana Veronescu.

Doctorul Grigore Călinescu a intrat încet.

– Ţi-am spus să mă laşi în pace! Ieşi afară! a ţipat soţia savantului.

– Ioana?!… a insistat doctorul.

– Ieşi afară, nemernicule! Numai din cauza ta s-a întâmplat toată nenorocirea. Şi mai ai şi tupeul să vii în casa asta, unde a lucrat el, unde am trăit toată viaţa fericiţi?!…

Uşa s-a trântit. Doctorul a ieşit cu paşi nervoşi S-a mai auzit doar plânsul înăbuşit al Ioanei Veronescu. Doctorul Călinescu a părăsit locuinţa! încheie subofiţerul”.

…Maiorul ieşi aparent bine dispus. Strada Dornei era întunecoasă, becul de la stâlpul din faţa vilei Veronescu se spărsese. După ce traversă atent

strada, la capătul ei, înaintă liniştit până în dreptul casei de vânzare. Cartierul părea pustiu, se auzea doar vântul cum mătură casele şi strada. În faţa casei de vânzare împinse uşor poarta, deschisă şi ea la „comandă”. Dan Adamache o închise fără zgomot. Prin gardul de zid cu mici romburi goale vedea perfect vizavi. Îşi alese o poziţie cât mai comoda şi începu să aştepte. Medită la relatarea „mai interesantă” cum îi precizase Mihai Todea.

– Tovarăşe maior! apăru o voce şoptită în radio emiţător. Vine! E singură! A coborât, tot singură, din maşina 34.

– Bine, Simi, aşteaptă-mă în maşină!

…Ioana Veronescu, în doliu, se contopise cu întunericul. Intră abătută în casă. La nouă fără cinci Mihai Todea părăsi vila, lăsând-o singură pe soţia savantului.

Peste zece minute maiorul sună lung la uşa Ioanei Veronescu. Într-un târziu, aceasta întrebă speriată:

– Cine-i?!

– Oameni buni, doamnă Veronescu.

Recunoscu vocea maiorului, dar îi deschise surprinsă. Femeia nu se schimbase încă.

– Aşteptaţi pe cineva, doamnă?

– Pe cine pot eu să mai aştept, domnule maior?! îi răspunse aspru.

– V-am căutat şi mai devreme, se scuză Dan Adamache, şi am aflat că vă întoarceţi în jur de nouă.

– Am fost la o prietenă, Rodica Vadu, dacă vă interesează exact!

– Sunteţi liberă să mergeţi unde doriţi, doamnă Veronescu. Nu pentru aceasta v-am deranjat.

– Atunci?

– Sper că v-aţi revenit cât de cât de pe urma şocului şi putem discuta acum mult mai deschis. Atunci nu era momentul cel mai potrivit! Aşa mi-aţi spus şi v-am înţeles.

– Mulţumesc!

– Acum, trebuie să mă înţelegeţi şi dumneavoastră.

– Voi încerca, domnule maior! Fiţi convins!

– Vă mulţumesc anticipat, doamnă Veronescu.

Dan Adamache tuşi, căutând un glas mai grav.

– În ultima dumneavoastră declaraţie n-aţi avut tăria să spuneţi tot adevărul. Sper că o veţi face acum!

– Concret, domnule maior!

– N-aţi putut să ne vorbiţi despre cum v-aţi petrecut timpul în acea duminică de 20 octombrie, mai exact de la zece dimineaţa până la patru după-amiază.

Ioana Veronescu tresări puternic. Înţelesese perfect.

– Ce vreţi să insinuaţi?

– Absolut nimic! Dacă faptele sunt o insinuare, atunci îmi cer scuze.

– Mai direct, domnule maior! aproape că se răsti femeia în negru. Ce vreţi să ştiţi? Nu m-am culcat cu el, să vă fie clar! Am fost până la Vârful cu Dor, cu telefericul, am băut o bere, acolo, asta-i tot!

– Nu prea cred eu că asta-i tot!…

– Sunt nevinovată, domnule maior!

– Depinde cum privim vinovăţia, doamnă!…

– Grig m-a curtat tot timpul, de trei ani încoace nu mă slăbea cu telefoanele, cu declaraţiile şi apropourile! Nici nu ştiu cum a aflat că sunt la Cota

1400, iniţial trebuia să plec la Predeal. E un afemeiat, nu l-am înghiţit niciodată, şi Petre nu avea temei să se apuce de băutură din cauza lui!

– Oricum, în duminica aceea aţi petrecut câteva ore bune în compania lui!

– Vă repet, am fost cu telefericul şi am servit o bere. Nu cred că am făcut o crimă!

– Ştiu eu, poate e un delict moral! Şi dumneavoastră v-aţi dat seama curând de treaba asta, altfel n-aţi fi avut atâtea remuşcări în seara acelei duminici. De fapt, cu venisem să vă întreb dacă vă mai amintiţi perfect ultima convorbire telefonică cu soţul dumneavoastră, cea de duminică şi nu de sâmbătă cum mi-aţi mărturisit.

– Regret, domnule maior, dar cu soţul meu am vorbit ultima dată sâmbătă!

– Vă aduceţi bine aminte?

– Mai am încă memorie!

– Şi, totuşi, duminică 20 octombrie aţi vorbit de la Cota 1400 cerând 123560! Aţi plătit doar o convorbire de trei minute!

– Am plătit, domnule maior, dar n-am vorbit cu nimeni! Cred că telefonul era scos din priză, aşa obişnuia Petre să facă atunci când se afla singur şi lucra! În seara aceea mi s-a răspuns o dată „greşeală, doamnă“, şi apoi a sunat mereu fără să răspundă cineva.

– Reţineţi cam pe la ce oră vi s-a spus „greşeală“?

– Era zece şi câteva minute! Ştiu că începuse ultimul radiojurnal al zilei, aşteptam buletinul meteorologic.

Maiorul notă ceva pe un bilet de tramvai. Tăcu în mod voit, aproape un minut. Ioana Veronescu îl

urmărea dezarmată, aşteptând o nouă întrebare. Şi aceasta veni ca un trăsnet:

– Credeţi că soţul dumneavoastră se putea sinucide din cauza relaţiei dintre dumneavoastră şi Grigore Călinescu?

Femeia lăsă capul în jos. Două lacrimi îi alunecară pe obraji, ca într-un ritual al iertării. Vru să spună ceva, dar cuvintele se încălecau vinovate şi ca se prăbuşi într-un hohot dureros.

Maiorul înţelese răspunsul, îl luă ca o reculegere. Îl apăsa plânsul femeii, se simţea puţin vinovat, dar îşi zise că legea Adevărului e dură şi asta îl mai linişti.

– Stimată doamnă, aş vrea să plec, nu însă înainte de a vă ruga un lucru.

– Vă ascult!

– N-aş dori ca despre discuţia noastră din această seară să ştie cineva. Şi mă gândesc în primul rând la Grigore Călinescu.

– Vă promit, domnule maior!

*

…Procurorul Marius Coste fusese cel mai ocolit de noroc. Stătea de aproape cinci ore vizavi de blocul lui Grigore Călinescu. Când ceasurile îşi trecuseră limbile dincolo de miezul nopţii, o Dacia 1301 opri în faţa blocului unde înţepenise la intrare procurorul.

– Marius! îl strigă încet maiorul.

– N-a venit încă, Dane!

– Lasă-l, Marius, e un afemeiat! Altă treabă avem noi acum. Haide repede!

„Dacia” maiorului tăie ca un fulger noaptea friguroasă a Bucureştilor. Ajunse curând la

Telefoane. Procurorul urcă în grabă în clădire, avea o cunoştinţă, care se întâmplă să lucreze de noapte. Tura din noaptea de 20 spre 21 octombrie era din fericire şi acum de serviciu. Fetele de la 091 nu-şi prea aminteau despre o convorbire cu Sinaia, Cota 1400, era şi dificil, mii de convorbiri zilnic, şi trecuse un timp suficient pentru uitare. Treaba asta însemna, într-un fel, să cauţi acul în carul cu fân, dar maiorul se încăpăţână să creadă în reuşită. Folosi şi câteva manevre simple de trezirea reflexelor de urmă, făcu cele mai diverse asociaţii, procurorul intră şi el în jocul acesta, însă nimic. „0 voce surprinsă, duduie, aşa, ca şi cum te-ai afla în casa altcuiva şi din reflex ridici receptorul şi nu mai ştii ce să spui! „. Odată, de două, de trei, de patru, de cinci ori, aceleaşi cuvinte, între un „Vă caută Timişoara", „Aveţi Clujul", „Iaşule, dă-mi te rog 1472, acum!". Şi la patru dimineaţa, când totul părea în zadar, o fată blondă, Fleur Necula, şi-a amintit ca un vis căutat în zori:

– M-a sunat Sinaia, da, da, Cota 1400, eu am format numărul de mai multe ori. Mă cam enervase doamna de la Cotă, cred că de zece ori i-am făcut legătura şi nu răspundea nimeni.

– Prima dată i-aţi făcut legătura greşit?

– Nu, domnule, am întrebat numărul, mi-a răspuns o voce groasă de bărbat „Da". Am făcut legătura şi am ascultat primele cuvinte, că aşa obişnuiesc eu, ca să văd dacă e bun circuitul.

– Şi ce-au vorbit?

– Doamna de la Cotă a pronunţat un nume de bărbat.

– Petre?

– Petre?!... Parcă Petre!...

– Şi bărbatul ce a răspuns?

– A zis că e greşeală, sau aşa ceva. Cota a închis telefonul, am scos fişa şi am întrerupt circuitul.

– Eşti sigură, domnişoară, că era numărul 123560?

– Categoric ăsta era, pentru că mi-am zis tot repetându-l: „începi să înveţi numărătoarea, Fleur dragă”. Nu vedeţi ce număr frumos 123… Ca intr-o lecţie.

– Poate ai greşit prima legătură, domnişoară, interveni procurorul, s-a mai întâmplat şi altora…

– Nu cred, domnule! Am cerut numărul şi mi-a răspuns: Da!

– Nu cred că a greşit, Marius! îl auzi pe Dan şoptindu-i. Noi cred că am greşit în noaptea aceea! …

CAPITOLUL VII

Somnul maiorului fu scurt. La opt dimineaţa se şi afla în biroul său bine dispus, de parcă ar fi venit din concediu. Îi plăcuse mult cea de-a unsprezecea zi, lungă de 20 de ore. O zi plină, revelatoare, care-i dădea sentimentul că se află pe drumul Adevărului. „Perfecţiunea accidentalului” începea să se clatine. Nu avea însă probe, era conştient de acest lucru. „La urma urmei, era suficient ca centralista să fi format o singură cifră greşit şi, atunci, toate speranţele puse în acea voce misterioasă se risipesc ca fumul în

înaltul cerului”, îşi zise Dan Adamache. Renunţă repede la îndoieli, îl frământau acum propriile greşeli. „Care oare a greşit?” se întrebă. Şi îşi răspunse rapid: „Fiecare putea greşi! E omenesc! Îl apucă deodată furia pe Panait Cazacu. „Dacă deşteptul ăsta era sincer de prima dată!… Aşa, însă, ne-a luat zece zile! Timp în favoarea adversarului!“… Ştia că regretele sunt inutile, consolându-se că, de fapt, tot a fost şi şoferul bun la ceva până la urmă.

Pista nu-i apărea prea clară, se întretăiau mai multe ipoteze, dar intui un loc stabil de decolare, nici nu voia să creadă altfel. Telefonul îi întrerupse meditaţiile.

– Tovarăşe maior, bună dimineaţa! Simion Grecu la telefon. Am făcut… reconstituirea. În duminica aceea Grigore Călinescu a venit în staţiune pe la cinci şi jumătate, şase după-amiază. L-au recunoscut cei de la recepţie. Până pe la unu noaptea a fost la bar la Capra Neagră. Cu o nemţoaică. Amor nebun! La ora unu au urcat la el în cameră, la Bradul! Băuse! A părăsit staţiunea surprinzător de dimineaţă. La patru jumătate-cinci!… Mai aveţi nevoie şi de alte date?

– Nu, Simi! Mulţumesc! Întoarce-te liniştit. La revedere.

„A ieşit şi Grig din scenă! reflectă maiorul. De fapt, de azi-noapte eram convins de asta! Aveam, însă, destule motive să-l suspectez! Din fericire pentru el a fost vorba de un simplu joc al întâmplării!“ Şi, automat, gândul îl purtă spre Ioana Veronescu. O vedea sub lacrimi, auzea bocetul ei pornit ca un blestem. „Ea e convinsă că a fost o sinucidere, o dramă sentimentală! Foarte bine!…“

Se gândi la discuţia cu Panait Cazacu. Revăzu în minte itinerariul şoferului şi al doctorului în acea atât de ciudată duminică.

…„Snagov şi popasul Româneşti! Aici n-am fost de mult!“ Îl sună pe Marius Coste. Şi acesta dormise puţin, se afla de o jumătate de oră la procuratură.

– Marius, eu voi lipsi până la prânz. Dacă vin mai devreme, te sun. De Grig Călinescu nu cred că trebuie să ne mai ocupăm. Totul e în ordine. Cheamă-l însă la tine, ca să se afle că a fost anchetat. Şi vezi, totuşi, unde a fost azi-noapte. Viaţa-i plină de surprize!… Cât despre „pasiunea” lui pentru soţia doctorului Veronescu dă-i de înţeles că ştim, dar că nu ne interesează deocamdată!

– Bine tovarăşe profesor, aţi terminat?

– Am terminat, puştiule!

– Atunci, bătrâne, o felicit pe Cornelia că a plecat în deplasare şi a scăpat de un pisălog ca tine.

– De un psiholog, ai vrut să zici, nu?!…

– Dacă erai psiholog, până acum terminam cu incendiul ăsta, şi nu mai mâncam banii statului pentru cai verzi pe pereţi.

Şicana era reciprocă şi prietenească.

– Marius, dragă, sigur că putea fi clasat „dosarul cancerului”, dar pentru aceasta trebuia să fi avut şi eu un colaborator ca lumea. Or, cu tine, cred că ne apucă revelionul şi nu mai încheiem dosarul.

– Bine, atunci, te duci dumneata frumuşel la Snagov şi Româneşti şi pui viza pe referatul locotenentului Nalboc. Băiatul a fost ieri cu fotografiile savantului, şoferului, a soţiei doctorului şi cea a lui Grigore Călinescu. Savantul şi Cazacu au fost recunoscuţi. Nimeni însă nu-şi aminteşte de ceva deosebit. Responsabilul de la Româneşti a

părut mai ezitant. Uitasem să-ţi spun, dar, imediat după ce Panait Cazacu mi-a mărturisit unde şi-a petrecut acea duminică, am şi cerut confirmarea. Asta zic şi eu colaborare, nu, aşa, să te îndrume mămica grijulie tot timpul!...

Maiorul primi „şahul“ şi tăcu. Procurorul lucrase ca la carte!

– Deci, nimic deosebit, Marius! începu un dialog sobru.

– Ţi-am spus, totul e normal. Poate ezitarea responsabilului de la Româneşti trebuie exploatată.

Tristeţea îl cuprinse brusc pe Adamache. Sperase ca Snagovul şi Româneştii să-i ofere un element de legătură, aşa ca o lege nescrisă, a vieţii în apărarea adevărului. Şi, când colo, nimic! Simţise parcă ceva putred în toată povestea asta, dar presupunerile cădeau parcă prea repede, una după alta, ca într-un joc de popice. Şi Ghiba, şi Călinescu. „Să fi fost oare un telefon greşit?” se întreba pentru a doua oară în această dimineaţă. Şi pentru prima dată în cele douăsprezece zile dedicate incendiului din strada Dornei simţi deznădejdea plimbându-se lu jurul gândurilor lui.

…Toamna aruncase aramă peste natură. Era o zi luminoasă, legănată de un soare generos, dar moale. Snagovul respira într-o linişte patriarhală, când maiorul a ajuns la motel. Doar două mese ocupate la restaurant, o pereche de îndrăgostiţi şi doi bărbaţi de prin partea locului. Responsabilul complexului se dovedi amabil, dar nici el şi nici ospătarii nu-l putură ajuta cu nimic pe Adamache. „A mai fost un tovarăş şi a întrebat. Se legitimase, doar!” a zis ospătarul care îi servise pe doctor şi pe Şofer.

– Ştiu, îl linişti maiorul, dar poate de ieri şi până; azi v-aţi amintit ceva ce nu i-aţi spus colegului meu.

– Nu, tovarăşe, câtă lume e aici sâmbătă şi duminica, nu mai avem timp nici să vedem cum arată bine consumatorul la faţă.

– Nici pe la ce oră i-aţi servit pe cei doi nu vă reamintiţi?

– Ba da! Să fi fost în jur de şase!

– Mulţumesc!

Maiorul lăsă Snagovul în urmă. Ieşi în şoseaua principală şi goni spre Ploieşti. „Unde dracu am greşit?! Că n-a fost sinucidere, de asta-s convins!”… Dacia” 1301 reduse viteza şi intră leneş în curtea popasului Româneşti. Lume mai multă decât la Snagov. Mirosea a ţuică fiartă, a pastramă şi mititei. Maiorul îl căută pe responsabil şi acesta se sperie.

– Ce s-a întâmplat, tovarăşe, că la noi totul e în regulă! Săptămâna trecută am avut trei controale… toate au ieşit bine.

– Nimic rău, tovarăşe! Uite, vrem să ştim şi noi ce-au făcut acum două duminici nişte indivizi certaţi cu cinstea. Asta vrem, dumneata n-avea nicio griji, nu eşti implicat.

Responsabilul se mai linişti. Se retraseră amândoi la o masă. Maiorul îi arătă cele patru fotografii Responsabilul le reţinu pe ale doctorului Petre Voronescu şi Panait Cazacu.

– Ăştia au fost la noi!

– Şi pe ceilalţi doi nu i-aţi văzut pe aici? întrebă Adamache.

– Nu, tovarăşe!

I se păru că responsabilul ezită.

– Sigur, tovarăşe? forţă maiorul.

– Sigur, sigur, nici Dumnezeu nu poate fi!

Doamna sigur nu a fost!

– Dar domnul a fost? şi-l arătă pe Grigore Călinescu.

– Tovarăşe dragă, n-aş putea zice nici că da, nici că nu!

– Cum aşa!?

– Vedeţi dumneavoastră, nu mai reţin eu exact. Parcă erau doi, parcă erau trei la masă…

– Şi crezi că al treilea era domnul? Responsabilul privi atent fotografia lui Grigore Călinescu.

– Aş mânia pe Dumnezeu să zic că era dânsul. Zău dacă-mi amintesc. Stătea cu spatele şi nu l-am văzut prea bine. Era, totuşi, departe de aici, acolo, lângă gard.

– Era înalt, solid?

– Înalt, cam cu un cap peste ceilalţi.

Maiorul se încruntă. „Asta-i bună, Grigore Călinescu se afla la ora aceea în drum spre Poiana Braşovului!“ gândi el. Şi întrebă, scoţându-şi un carneţel:

– Cam pe la ce oră credeţi că au venit?

– La câte au venit nu ştiu, ştiu când au plecat. Aşa, pe la şase şi ceva.

– Sigur, tovarăşe? întrebă Adamache neîncrezător, ştiind că şi şoferul doctorului şi ospătarii de la Snagov declaraseră că la acea oră Veronescu şi Cazacu se aflau la motel.

– Sută la sută! îmi veniseră mie nişte cunoscuţi, doi fotbalişti cu soţiile, şi nu aveam nicio masă liberă.

– Înseamnă că i-ai văzut când au ieşit.

– Dacă-i vedeam, credeţi că nu vă spuneam?! Dar nu i-am văzut. Cum s-au ridicat, eu am dat imediat fuga înăuntru să caut o faţă de masă curată,

că nu aveam chiar orice consumatori.

– Şi au plecat împreună toţi trei, tovarăşe?

– Zău dacă ştiu. De ridicat, s-au ridicat însă, toţi trei.

– Poate cel înalt era vreun consumator de ocazie, care nu găsise nici el loc!

– Poate!

– Cine a servit la masa asta atunci? Responsabilul îşi duse mâna la frunte. Socoti pe degete.

– Tura de mâine!

– La masa celor trei vă amintiţi cine servea?

– Sigur că da: Paula Ciupitu!

– Ştiţi adresa ei?

– Nu, dar o aflăm imediat.

…Peste un sfert de oră maiorul căuta o stradă mărginaşă în Ploieşti, spre Gara de Vest. Găsi numărul 66. O casă de oameni gospodari. Latră un dulău negru. Apăru şi o femeie.

– Bună ziua! Cu tovarăşa Ciupitu aş dori să vorbesc!

– Aşteptaţi puţin să leg câinele!

Maiorul fu condus în fundul curţii. Proprietara bătu la uşa Paulei Ciupitu. Aceasta dormea.

– Te caută un domn, domnişoară Paula…

– Relu, tu eşti? se auzi vocea fetei.

– Nu, domnişoară, cineva din partea tovarăşului responsabil, spuse maiorul, hotărât să nu o sperie nici pe fată şi nici pe proprietară.

– Aşteptaţi puţin, vă rog!

Fata îl primi somnoroasă, într-un capot înflorat. Era tânără, vreo 19 ani, dar destul de urâţică, grasă şi cu bube pe faţă.

– Domnişoară Paula, vă rog să nu vă speriaţi, nu aţi făcut nimic rău! Eu sunt de la miliţie şi caut pe

cineva. Se pare că a fost pe la Popasul Româneşti nu demult.

Paula Ciupitu începu să tremure.

– Domnişoară, v-am spus să nu vă speriaţi. Am venit la dumneavoastră ca să mă ajutaţi. Ştiu că ospătarii au o memorie excelentă. De asta vă deranjez.

Fata îl privea mută. Maiorul scoase cele patru fotografii şi i le arătă.

– Recunoaşteţi pe cineva dintre aceşti patru oameni? I-aţi mai văzut vreodată?

Paula Ciupitu începu să tremure tot mai tare.

– Bănuiam eu că aşa o să mi se întâmple! şi începu să plângă.

– Ce anume bănuiai, domnişoară Paula?

Fata parcă nici nu auzise întrebarea. Se văicărea, cu glas subţire, de copil:

– Numai mie mi se putea întâmpla! Nu putea să se fi dus la altă masă!... Bănuiam eu că e mare ştab, că a venit să ne controleze!

– Cine, domnişoară?! insistă maiorul.

– Cum cine, domnul ăsta care mi-a făcut reclamaţia! Şi arătă spre fotografia lui Petre Veronescu.

Pentru o clipă Dan Adamache avu senzaţia că nu poate să mai gândească.

– Cum aşa, domnişoară Paula?...

– Aşa bine, vedea-l-aş în spital de boşorog, că nu putea să tacă!

– Uite ce e, Paula Ciupitu, deveni grav maiorul, eu nu înţeleg nimic din toată povestea asta a ta. Linişteşte-te şi vorbeşte mai clar, ca să pricep şi eu ceva.

– Ce să pricepeţi, tovarăşe miliţian, o să mă dea

afară de la serviciu, asta să pricepeţi!…

– De ce să te dea afară?

– Datorită reclamaţiei!

Maiorul simţi că se enervează, iar începea povestea, ca într-o piesă absurdă.

– Fată dragă, explică-mi şi mie ce legătură are reclamaţia cu doctorul?

– Care doctor?

– Acesta care zici că era ştab!

– Păi nu dânsul a făcut reclamaţia?

– Nu, de ce să te reclame?!

Paula Ciupitu se mai linişti. Se şterse cu degetele la ochi.

– Aşa credeam, tovarăşe miliţian, scuzaţi-mă, nici nu ştiu ce grad aveţi…

– N-are nicio importanţă. Zi-i mai departe!

– Aşa credeam, pentru că a doua oară unul de la masa ştabului, sau a doctorului, ce era, a făcut scandal, de ce nu-i servesc ca lumea, m-a şi jignit. Sigur, revenise aşa, îmbrăcat ca oricine, ca să vadă cum sunt serviţi şi oamenii de rând! Zău dacă mi-am dat seama că era tot dânsul, stătea cu spatele, abia când am făcut nota de plată l-am văzut şi-am înlemnit, nu alta. M-a privit lung, a dat din cap, aşa, a nemulţumire. Aşteptam să mă cheme şeful din moment în moment. Au plecat însă fără să discute cu şeful.

Maiorul o asculta calm.

– La început n-au fost toţi trei, domnişoară Paula?

– Nu, la început, când era elegant, a venit cu dânsul! şi arătă poza lui Panait Cazacu. După aceea a venit cu alţi doi bărbaţi. Unul cu chelie, dar un om fin. Celălalt mai slăbuţ, parcă era îmbrăcat la Shop.

– E acesta? şi arătă spre Grigore Călinescu.

– Nu, nu-i acesta!

– La ce oră au venit prima dată, îţi aminteşti?

– După patru.

– Şi a doua oară?

– Spre şase. Se însera!

– Poate era şapte!…

– Mai exact era după cinci şi jumătate. Venise sora mea şi rata de Moreni o lăsase la Ploieşti la 17 şi 10. Până la şase au apărut a doua oară, sunt sigură!

– Evrika! strigă maiorul.

– Poftim?

– Nimic, nimic, e melodia mea preferată! încercă Adamache să-şi stăpânească euforia.

– Sper că eşti sigură de ce mi-ai mărturisit, domnişoară Paula Ciupitu?

– Se poate, tovarăşe!

– Eu îţi mulţumesc! Uite, însă, scrie tot ce mi-ai mărturisit şi semnează.

*

…Dan Adamache gonea cu peste o sută la oră. Cânta vesel la volan. Kilometrii i se păreau imenşi, nu mai avea parcă răbdare. În clipele acelea îşi spunea pentru a mia oară că nu există meserie mai frumoasă pe lume decât a lui. Pe Marius Coste îl sună de la un telefon public, de la Arcul de Triumf.

– Colega, pregăteşte-te de luptă! Abia acum începem ancheta. Am descoperit unde am greşit. Am veşti bombă, nu alta! Ne vedem peste un sfert de oră la generalul maior Zaharia Manolescu!

O sună pentru o ultimă verificare şi pe Rodica Vadu:

– Doamnă doctor, la ultima şedinţă i-aţi terminat

lui Petre Veronescu două plombe laterale! Jos sau sus?

Dentista răspunse într-un târziu, cu voce tremurată:

– Ambele jos!

– Mulţumesc, doamnă!

…Intră la generalul maior însoţit de procuror. Primi imediat aprobarea pentru dezgroparea unui cadavru. Îl sună pe medicul legist Crişan şi ceru să vină cu un fotograf la cimitirul Bellu. Crucea de piatră cu numele savantului dăltuită în ea se mută doi metri. Pământul nu se dospise prea bine pe lemnul coşciugului. Mirosea greu, descompunerea îşi urmase legile ei.

– Caută două plombe laterale, ambele jos, puse cu câteva zile înainte de noaptea incendiului! aproape că îi strigă Adamache doctorului Crişan.

Medicul legist nu prea înţelegea. Forţă însă maxilarele cadavrului în putrefacţie. Se trase brusc înapoi.

– Nu le are! Jos lipseşte un singur dinte! În rest, dantura e sănătoasă!

– Nici nu le-a avut! răspunse maiorul. Aici am greşit noi grav, procurorule. Îl bătu pe umăr pe Marius. N-am mai făcut identificarea completă a cadavrului! Cui i-ar fi trecut însă prin cap! Mai ales că medicul legist Crişan, fost coleg de facultate şi prieten cu doctorul Veronescu, l-a recunoscut pe loc, iar din familie nimeni n-a descoperit măcar un indiciu care să nu fi fost al savantului.

…Dan Adamache porni agale, la braţ cu procurorul.

– Formidabil, Dane!

– Monstruos, Marius! Nenorocitul ăsta din groapă, cine o fi, a fost obligat să moară în flăcări,

nevinovat. Acum avem şi probe! Prea se potriveau toate!…

Aşteptară şi confirmarea expertizei. Şi aceasta nu întârzie mult.

– Dinţii nu sunt ai doctorului Veronescu! îi informă de la laborator.

Maiorul formă numărul lui Zaharia Manolescu:

– Tovarăşe general, substituire de persoană, asta a fost în strada Dornei! Moarte în timpul incendiului, dar nu a doctorului Veronescu!

– Înseamnă că Petre Veronescu trăieşte!

– Aşa vrem şi noi să credem!

– Atunci, trebuie să-l salvăm cu orice preţ!

– Şi cât mai repede, tovarăşe general! Zaharia Manolescu îi aştepta în biroul lui. Procurorul monologa uimit: „Formidabil, Dane! Savantul n-a murit!“.

– Ţi-am spus eu azi-dimineaţă că ancheta abia acum începe! Dacă nu era caraghiosul de Cazacu, astăzi poate beam un vin roşu împreună cu doctorul Veronescu! Sau poate îl luai la Cluj-Napoca unde, peste zece zile, după cum am citit în „Sportul“, tu arbitrezi derbyul de pe Someş dintre C.F.R. Şi „U“. Ar fi mers savantul, pentru că sub Cetăţuie şi-a făcut studiile…

– Timpul nu-i pierdut!

– Ştiu eu? În zece zile se pot întâmpla multe! Doar nu l-au răpit pe savant să se uite la el ca la o statuie! Să nu primim vreo vedere din Köln, Napoli, Zürich sau Marsilia!

– Crezi că?…

– Trebuie să credem orice!…

CAPITOLUL VIII

N-au avut prea mult timp să savureze succesul. La o oră după descoperirea substituirii, fotografia lui Petre Veronescu se răspândea în toate cele patru zări ale ţării, la miliţiile judeţene. Dan Adamache rememoră afirmaţiile celor interogaţi, reciti teancul de declaraţii. Totul părea ermetic. Avea acum proba cea mare, dar îşi dădea foarte bine seama că totul se transformă în zero, dacă nu-l găseşte pe savant. Şi nu găsea capătul firului, deşi era convins că s-a aflat în preajma lui. „Au lucrat tare!” îşi repetă maiorul. În raţionamentul lui existau deja două persoane „dacă nu mai multe!” în afara mortului. „Un singur individ nu putea face o asemenea lucrare! Să-l ia pe savant să care şi victima!” filozofa de unul singur maiorul. Nu putea bănui încă pe nimeni, dar faptul că nu era vorba de o singură persoană îl bucura: „Cu cât sunt, mai multe, cu atât mai bine pentru noi, chiar dacă la o primă vedere pare mai complicat!”.

Dinspre graniţe niciun semnal. Încercă şi la Aeroportul internaţional Otopeni, deşi i se părea cam utopic. Nu semnalase însă nimeni vreo persoană cu înfăţişarea doctorului Veronescu. Şi nimic suspect! „Poate l-au deghizat!” gândi deodată şi enervarea îl cuprinse. „Asta ar fi presupus şi participarea conştientă a savantului, ori el nu cred că şi-ar fi părăsit patria!”…

Marius Coste îl găsi tăcut. Maiorul îşi trecea mâna prin părul său bogat. Procurorul venise vesel, dar toată dispoziţia lui se risipi brusc. Adamache privea fotografia savantului şi cea făcută mortului după incendiu.

– Nici cei mai reuşiţi fraţi gemeni nu seamănă atât de bine! izbucni el.

– Numai cineva care-i cunoştea pe amândoi se putea gândi la o înscenare ca asta! completă procurorul.

– O să-l găsim noi şi pe acest cineva atât de diabolic!

– Mai întâi să aflăm cine e mortul!… în „buletinul evenimentelor din ţară” nu se semnalează nicio dispariţie în ziua de 20 octombrie. Doar în data de 18 a plecat de acasă un bărbat, dar era un tânăr l de 22 de ani şi nu cred că ne interesează pe noi!

Maiorul tăcu un timp. Se ridică şi începu să explice tumultuos, cu gesturi largi.

– Uşa de la intrare era închisă, cheia era răsucită în broască, pe dinăuntru, reţii bine, nu?!…

Dacă era yală se schimba povestea, dar uşa avea o broască veche, clasică. Asta mă încurcă al dracului de mult! Pentru că, nu văd pe unde au ieşit cu savantul, geamurile erau şi ele închise.

– Doar să fi ieşit cu el normal, pe uşă şi să fi rămas cineva ascuns în casă! Să fi ieşit după noi!…

Adamache se încruntă.

– Nu-i exclus, deşi mi se pare puţin cam forţat argumentul! Adică rămânea acolo la risc: „Sting focul, scap! Nu-l sting, m-am ars!“… Cam forţat, Marius!

– Şi substituirea putea fi privită acum zece zile ca un argument forţat, recunoaşte!…

– De acord!

– În fond, incendiul s-a produs la etaj. Jos cineva putea aştepta până la o anumită limită. Risc pentru perfecţiunea crimei, pentru că tot crimă a fost!

Maiorul îl privi cu admiraţie pe Coste. Îl crezuse

de multe ori un copilandru. În cei zece ani de când terminase facultatea şi colaborau, îl tratase des cu superioritatea vârstei, dar acum „puştiul”, cum îi spunea Adamache celui mai tânăr cu nouă ani, îi plăcea sincer cum gândeşte.

– Dacă am admite ipoteza aceasta, atunci, volens, nolens, trebuie să ne întrebăm dacă cineva nu era la parter.

– În camera de studiu nu a fost nimeni! reveni maiorul. Atunci, unde se putea ascunde?…

– În centrala termică! Am căutat acolo târziu, după ce am coborât din salonaş.

– Şi mai e un loc pe care nu l-am verificat nici azi, Marius! În vestibulul de la intrare e un şifonier în perete, l-am descoperit când am fost ultima dată la Ioana Veronescu. Acolo şi-a pus taiorul.

– Atunci, e foarte clar! Crezi că se mai poate face ceva?…

– Trebuie să găsim noi o soluţie salvatoare!

Telefonul zbârnâi. O miliţie judeţeană din Moldova îl căuta pe maior.

– La telefon! răspunse Adamache.

– Tovarăşe maior, cel a cărui fotocopie am primit-o noi, a dispărut de vreo două săptămâni!

– Cum, tovarăşe?…

– Vasile Bloţ, aşa-l cheamă, a plecat de acasă la 20 octombrie şi n-a venit încă. L-am căutat peste tot, nu-i!

– Şi de ce nu l-aţi anunţat în „Buletinul evenimentelor?“ se răsti maiorul.

– L-am anunţat, cum să nu!

– Ce spui, tovule?…

– Pe cuvânt, tovarăşe maior! L-am anunţat însă pe 25 octombrie, atunci a venit nevastă-sa şi a

declarat că nu i se mai întoarce omul acasă!

– Da, da, da, înţeleg! Mulţumesc frumos! Ia spune-mi, eşti sigur că e fotografia lui Vasile ăsta cum îl mai cheamă?

– Vasile Bloţ e, tovarăşe maior, îl căutăm şi noi de vreo săptămână…

– Antecedente, ceva?…

– De două ori condamnat! O dată pentru omor, a doua oară pentru încercare de trecere ilegală a frontierei.

– Care va să zică nu era chiar aşa un mieluşel, cum îl credeam noi!

– Nu, tovarăşe maior! Podoabă mare la casa omului…

– Căpitane, pe morţi să nu-i vorbim de rău!

– E mort?!…

– Da, dar discreţie totală! În maximum patru ore sunt acolo, aşteaptă-mă!

Trecuse de şase seara când „Dacia“ cea neagră a maiorului luase drumul Moldovei. Lăsase vorbă să se schimbe „garda“ din strada Dornei…

*

…Aproape toată noaptea maiorul studiase dosarul lui Vasile Bloţ. Îşi făcuse o imagine cât de cât exactă despre „dublura“ savantului. A doua zi, în zori, a plecat în orăşelul lui Vasile Bloţ. Nu i-a mărturisit Olgăi Bloţ nimic despre dramă. A încercat să afle câteva date suplimentare, dar nevasta dispărutului nu-şi amintea de niciun prieten de-al soţului ei. Nici la I.G.O., unde lucrase Bloţ, nu obţinu vreo informaţie semnificativă. Ceea ce-l intrigă cel mai mult pe Adamache era discreţia în care Vasile

Bloţ părăsise urbea. Nimeni nu-l văzuse în dimineaţa aceea de 20 octombrie în gară sau să-l fi luat cineva cu maşina. Singura referinţă era a unui ospătar, Gh. Mihăilescu, dar nici acesta nu spusese mare lucru: „Pe la ora nouă dimineaţa a intrat în local şi mi-a cerut două sute coniac. Era cam nervos, că mi-a zis „Hai, mă, Gică, odată, parcă ai fi legat de mâini, aşa umbli!“. A băut coniacul şi a plecat!

Era tot ce ştia şi maiorul atunci când se decise să treacă munţii prin pasul Oituz şi să se oprească undeva lângă Sighişoara. Căută acolo pe un oarecare Marcu Trifan. Acesta venise ceva mai devreme acasă, era zi de sâmbătă, zi de lucru mai scurtă. Marcu Trifan, bărbat la vreo 50 de ani, funcţionar la ADAS, avea o privire grea. Stătea singur, nevasta îi murise de cancer, copii nu făcuse. L-a măsurat lung pe maior, cu ochii lui mici acoperiţi de sprâncene stufoase, a părut surprins de vizită, dar până la urmă mâinile lui butucănoase au deschis poarta, invitându-l în casă. Adamache intră direct în subiect, pentru a nu mai trezi fel şi fel de suspiciuni.

– Dumneata ai cunoscut, acum vreo şapte ani, un bărbat pe numele Vasile Bloţ. Ţi-l mai aminteşti?

– Am cunoscut mulţi oameni în viaţa mea, tovarăşe! Dacă ar fi să mi-i reamintesc pe toţi!…

– Aţi fost în aceeaşi celulă, în puşcărie! Şi dumneata tot pentru încercare de trecere frauduloasă a frontierei…

– O fi fost, tovarăşe! Erau mai mulţi, acolo!

Marcu Trifan nu voia să vorbească. Se vedea clar.

Maiorul judecă rapid situaţia şi încercă o altă soluţie.

– Bine, tovarăşe Trifan, dacă nu vrei să vorbeşti, treaba dumitale. Poate te omoară şi pe dumneata,

cum l-a omorât şi pe Vasile Bloţ! Şi l-am rugat să ne vorbească, n-a vrut! Noi avem con ştiinţa împăcată că te-am prevenit…

Marcu Trifan se schimbă la faţă. Cât era el de solid, începu să-i fie frică.

– Ce să vorbesc, tovarăşe maior?! Şi cine să mă omoare, că n-am făcut rău nimănui!…

– Asta numai dumneata ştii! Şi Bloţ zicea că nu a făcut rău nimănui şi uite…

Maiorul îi întinse fotografia cadavrului, în noaptea incendiului. Marcu Trifan nu-şi putu stăpâni spaima:

– Vai de mine! L-au ucis!

– Îl cunoşti, deci!

– Îl cunosc. Când a murit?

– Mai bine zis când l-au omorât!

– Aşa…

– Mâine împlineşte două săptămâni.

– Dumnezeu să-l ierte!

– Noi nu vrem însă să-l iertăm pe criminal.

– Păi, de ce să-l iertaţi?!…

– Pentru că dacă Bloţ tace, dumneata taci, altul tace, criminalul îşi vede de treabă şi noi nu-l putem găsi. Şi, cum să condamni pe cineva, dacă nu ştii cine este.

– Aşaaa?!

– Cam aşa! Când ţi-am arătat mortul ai spus „l-au ucis!“ N-a fost, deci, un singur criminal.

– Eu de unde să ştiu, păcatele mele! Am zis şi eu aşa, că, după mintea mea, criminalii nu prea acţionează singuri, singurei.

– Dumneata bănuieşti cine l-ar fi putut omorî pe Vasile Bloţ? Mă gândesc că, acolo, în puşcărie, poate avea duşmani, poate îşi făcuse nişte rivali.

Marcu Trifan ridică din sprâncene.

– N-avea niciun duşman, tovarăşe maior! Era un om supus.

– Prieteni avea?

– Nu prea avea nici prieteni. Aşa…

—?!...

– Aşa, oameni mai apropiaţi avea.

– Cum adică mai apropiaţi?

– Unul căruia să-i dea o ţigară, altul cu care să discute mai mult.

– Dumneata îi erai prieten?

– Îi eram! Pe mine mă prinsese la vreo patru zile după el, tot în acelaşi loc…

– Şi de ce-ai vrut să fugi din ţară?

– De prost ce eram. Da, păcatele mele, de ce mă întrebaţi toate astea? Nu cumva…

– Nicio grijă, tovarăşe Trifan! Nu te amestecăm în povestea asta urâtă cu criminali. Din contră, vrem să te apărăm. Mă interesează oamenii aceia mai apropiaţi lui Bloţ. Îţi aminteşti cine erau?

– Era unul din Galaţi, nu mai ştiu exact cum îl chema, parcă Vanghele, Pandele, cam aşa ceva. Asta era cel mai bătrân. Ştia multe, şi de medicină, şi de-ale vieţii, şi noi parcă ne spovedeam toţi la el. Mai era un inginer din Bucureşti, unul de i se spunea „Sfântul“ ca ăla de la televizor care scăpa şi din mormânt, de-l băgai.

– Era tânăr Sfântul ăsta al vostru?

– Cam de-o vârstă cu mine. Avea, atunci, vreo 42 de ani.

– Puternic?

– Dacă-i zicea Sfântul!… Frumos şi puternic! Evadase de vreo trei ori, avea palmares bogat, nu se compara nimeni din celulă cu el. Era fiul unui fost chiabur. Ne povestise cum taică-său a fost gata,

gata să dea ortul popii în 1907, când ţăranii dintr-un sat din Teleorman i-au dat foc la conac, atunci, cu răscoala.

– Şi de ce ajunsese fiul chiaburului la rece?

– Nişte escrocherii, nu ştiu eu prea bine.

– Afară de Sfântul cum îl mai chema?

– Zău dacă ştiu. Parcă Puiu! Nu, nu, Piu, cam aşa ceva.

– Piu şi mai cum?

– Numele celălalt nu l-am auzit niciodată.

– Era prieten cu Bloţ?

– El era un fel de şef al nostru. Îl ascultau toţi de frică. Bloţ era supus, v-am spus, aşa că se purta ca un căţel pe lângă Sfântul. Şi Sfântul îl apăra de oricine.

– Sfântul a ieşit înaintea lui Bloţ din închisoare?

– Nu, întâi a plecat Bloţ.

– I-a cerut ceva „şeful“ ăsta, când Bloţ s-a eliberat? Vreun comision?

– Nu-mi amintesc.

– Eii, o slugă nu se desparte aşa de stăpânul ei!

– Zău de-mi amintesc, tovarăşe maior.

– Dumitale nu ţi-a cerut nimic?

– Nu! Pe mine m-a bătut o dată. Eu i-am zis că e prea şmecher şi o să i se înfunde, şi el m-a dărâmat din doi pumni. Nu prea ne aveam bine. Îl suportam că n-aveam ce face.

– Ţi-a promis vreo răzbunare, când a aflat că pleci?

– Nu-mi amintesc!

– Dar lui Bloţ i-a promis ceva?

Marcu Trifan deveni gânditor. Îşi chinui memoria şi răspunse cu siguranţă în glas:

– I-a zis, odată, înainte de eliberare, că o să-l facă

om mare, când se vor întâlni în libertate.

– Aşa i-a zis?!…

– Pe cuvânt, aşa i-a zis, că noi am râs pe-nfundate, întrebându-ne: „Cât de mare poate ajunge un căţel?”

– Alţi prieteni sau oameni mai apropiaţi avea Bloţ?

– Nu, n-avea!

– Crezi că „Sfântul“ putea să-l omoare?

– Motive nu prea avea! Bloţ era un om sărac, rar primea şi el câte un pachet. „Sfântul“ avea de de toate. Pachete peste pachete, cele mai bune alimente. Fuma numai ţigări lux, şi vă daţi seama ce înseamnă asta, în închisoare!

– Atunci când i-a zis lui Bloţ că îl face mare, a spus-o cu voce tare, să-l audă toţi, sau numai în şoaptă lui Bloţ?

– A zis-o cu voce tare. Şi a adăugat: „Cine se atinge de omul ăsta, îi mănânc beregata!

– Sfântul avea vreo crimă la activ?

– Nu ne-a spus aşa ceva. Noi, însă, credeam că are. Prea era şmecher şi cunoştea nişte figuri de rămâneam cu gura căscată. Câte trei bătea deodată! Doar îi atingea, şi oamenii şi cădeau, de se ridicau după o oră.

– Ce fel de inginer era?

– Constructor, zicea!

– Altceva, aşa, deosebit, nu-ţi mai aminteşti, tovarăşe Trifan?

– Nu, tovarăşe maior!

Dan Adamache îi mulţumi, îl linişti, şi plecă nu tocmai satisfăcut de „raidul“ lui.

În zare un drum îi apărea în ceaţă…

Sâmbătă, spre prânz, în plin centrul Capitalei,

lângă statuia Rosetti, un bărbat de statură potrivită, dar muşchiulos, se plimba calm pe strada Caimatei, aşteptându-şi, parcă, iubita. Întorcea din când în când capul, discret, iar privirile ascunse de lentile fumurii căutau ceva. La un moment dat, bărbatul ţâşni într-o curte, se apropie de cutia de scrisori fixată lângă uşa de la intrare. Scoase o pensetă lungă, o introduse abil în crăpătura cutiei. Apăru o foaie mică, tipărită. O citi în grabă, o lăsă să cadă înăuntru şi fugi pe poartă. Nu-l observase niciun vecin. Ploua puternic, strada era pustie, iar în casa maiorului Adamache nu era nimeni. Alergă spre cabina telefonică din staţia de taxi. Formă un număr. „Totul e all right“. Urcă într-un getax şi dispăru sub ploaia capitalei…

CAPITOLUL IX

Spre surprinderea lui Dan Adamache şi a colaboratorilor săi, timp de trei zile nu s-a întâmplat absolut nimic deosebit. Vila din strada Dornei n-a interesat pe nimeni, pe afară sau prin interior. Capcanele criminalistice n-au înregistrat decât paşii doctorului Grigore Călinescu, ai gazdei şi ai „caloriferistului”. Liniştea aceasta nu-i prea surâdea însă maiorului. „Înseamnă că şi-au atins scopul, iar noi ne pierdem timpul în zadar!“ medită el, uşor mâhnit. Căutaseră „urme“ şi în casa de vânzare, dar efortul se dovedise inutil.

Marius Coste îi interogase, în absenţa maiorului,

pe cei doi vecini ai doctorului Veronescu, plecaţi din strada Dornei în noaptea incendiului. Şi Adrian Ciuceanu şi Florea Mitrache şi-au exprimat durerea pentru familia doctorului. Inginerul nu-l cunoştea prea bine pe savant, dar îl respecta în mod deosebit. Şoferul Florea Mitrache fusese prieten de joacă cu Tiberiu, fiul doctorului, mâncase în copilărie, de câteva ori, în casa Veronescu „că erau oameni foarte cumsecade!“ Niciunul din cei doi nu reuşi însă să-şi amintească de ceva suspect petrecut în jurul vilei în zilele dinaintea morţii.

– Când am plecat eu în cursă, în Austria, domnul doctor era în faţa porţii dânsului, acolo l-am lăsat! precizase neîntrebat Florea Mitrache. Îl adusese şoferul dânsului, am văzut eu când a coborât singur. A rămas acolo în faţa vilei cercetând strada de parcă aştepta pe cineva, vreun prieten.

Explicaţia i se păru puţin interesantă procurorului, dar o consideră repede o simplă impresie, pentru că doctorul nu avea prieteni.

Maiorul audiase şi el cele două interogatorii. Nu-l impresionaseră cu nimic, dar ceru să-l asculte şi el odată pe Florea Mitrache. Există în cuvintele şoferului un punct de unde s-ar fi putut porni într-o discuţie mai analitică. Florea Mitrache plecase însă duminică la prânz în cursă în Iugoslavia şi Italia şi dialogul lor se amână.

Simion Grecu intră vesel în biroul lui Dan Adamache:

– Tovarăşe maior, l-am văzut pe... Sfântul în carne şi oase. Lucrează pe un şantier de construcţii din Bucureşti. Oamenii au o părere bună despre el. Doar că-i puţin cam afemeiat. La frumuseţea’ lui, însă, nu ştiu dacă nu cumva femeile ar trebui

acuzate că nu-l lasă în pace. Necăsătorit, elegant, manierat în comportare. Nici nu-i dai cincizeci de ani. Maxim 30! Prietenii îi spun „domnul Piu”.

„Sfântul”, pe numele său adevărat Carol Hăţ, fusese descoperit repede. Indicaţiile lui Marcu Trifan se dovediseră foarte preţioase. Acum şase ani Carol Hăţ fusese în aceeaşi închisoare cu Vasile Bloţ. Pentru înşelătorie. Lua sume frumuşele de la creduli, promiţându-le servicii sau lucruri rare. Mai fusese închis cu 18 ani în urmă, tot pentru escrocherii. Nu evadase însă din nicio închisoare şi nici nu încercase aşa ceva. Le spusese celor din celulă o asemenea poveste probabil pentru a-şi spori prestigiul în faţa lor. Avea o singură soră mai mare, dar aceasta, bolnavă, se găsea într-un sanatoriu.

Părinţii îi muriseră, tatăl ucis de o bombă scăpată dintr-un avion nemţesc, în cel de-al doilea război mondial, mama de cancer, în toamna lui ’62. Îi rămăsese o frumoasă moştenire, dar a „tocat-o” destul de repede la cărţi şi pe femei. Mai înainte de a fi închis a doua oară lucrase la drumuri şi poduri. De patru ani se angajase la un trust de construcţii civile. Locuia singur un apartament de două camere într-un bloc din Drumul Taberei. Vecinii de bloc nu aveau o părere prea bună despre el. Mai ales bărbaţii. Îl considerau un crai plin de bani şi de relaţii. „Să am eu atâţia lei în buzunare câte femei au trecut prin casa lui! Artiste, profesoare, doctoriţe, inginere, studente, eleve; tot ce vrei şi nu vrei!“ se revoltă un anume Edmond Nacaşian, de la acelaşi etaj cu inginerul Hăţ.

Maiorul se gândi mult la Carol Hăţ. Biografia lui părea că începe să se filtreze după ispăşirea celei de-a doua pedepse. Nu-l mai reclamase nimeni

pentru înşelătorii. Doar pentru viaţa lui destrăbălată. Hotărât să-l ancheteze chiar în această zi, după amiază. Îl trimise pe Simion Grecu după inginer. La ora şase şi zece minute Carol Hăţ intra în biroul maiorului. Elegant, cu prestanţă, trup de atlet din Grecia Antică şi figură de june prim, în pofida anilor, trădaţi, discret, de tâmplele uşor argintii. Instinctul se declanşă în maior într-un avertisment de prudenţă.

– Luaţi loc, domnule Hăţ!

– Mulţumesc, domnule maior! Trebuie să vă mărturisesc, însă, că nu ştiu pentru ce trebuie să iau loc. Iarăşi vreo reclamaţie de la distinşii mei vecini?! …

– Poate da, poate nu! încercă maiorul să-i atace siguranţa din glas.

– Regret că v-am întrebat, domnule maior! De drept, dumneavoastră sunteţi cel care puneţi întrebări.

– Nu mereu, domnule Piu! atacă Adamache şi-l fixă cu privirea.

Inginerul fuma liniştit, fără ca vreun muşchi al feţii să-i trădeze surprinderea la auzul acestui intim „Piu“ spus, aici, la Miliţie.

– Mă rog, e dreptul dumneavoastră să vă alegeţi metodele. Eu vă ascult! răspunse inginerul degajat.

– Domnule Hăţ, aveţi o memorie bună?

– Cred că da!

– Atunci despre un anume Vasile Bloţ vă amintiţi?

– Vasile Bloţ?! Da, îmi amintesc. Am fost în puşcărie amândoi. Acolo l-am cunoscut.

– L-aţi mai văzut după ce aţi ieşit din puşcărie?

– O singură dată l-am întâlnit. Eu mergeam spre Slănic Moldova cu o prietenă şi l-am zărit pe şosea.

– Aţi vorbit cu el?

– Am schimbat câteva vorbe. Două-trei minute, nici n-am oprit motorul.

– Aveaţi o promisiune de respectat faţă de Vasile Bloţ!...

Inginerul zâmbi puţin ironic.

– Ce promisiune să am eu faţă de unul ca Vasile Bloţ, domnule maior?!...

– Amintiţi-vă!

– Dacă ştiţi dumneavoastră, atunci, de ce-am mai pierde timpul cu... Aducerea aminte.

– I-aţi promis lui Vasile Bloţ că la ieşirea din penitenciar îl veţi face mare!

Inginerul râse forţat.

– Aveţi dreptate, domnule maior, i-am promis! Şi pentru asta m-aţi chemat, acum, aici! Înţeleg!... Vasile Bloţ m-a reclamat că nu l-am făcut mare. E bună, domnule maior!...

– Aveţi imaginaţie, domnule Hăţ.

– Ceea ce nu-i rău!

– Nu întotdeauna!

Dan Adamache se oferi să-i aprindă ţigara inginerului.

– Susţineţi, deci, că v-aţi întâlnit de curând cu Vasile Bloţ.

– N-am spus de curând! şi vocea inginerului căpătă întâia dată inflexiuni mai grave. Parcă anul trecut!

– Şi ce era dacă îl întâlneaţi de curând, de v-a deranjat formularea mea?

– E bine să respectăm cu stricteţe adevărul, domnule maior. Pentru dumneavoastră şi orele au importanţă, darmite lunile!

– Cineva susţine totuşi că v-a văzut de curând cu

Vasile Bloţ.

– Iluzie optică! zise inginerul liniştit.

– Credeţi?

– Tot aşa cum şi dumneavoastră sunteţi convins de gradul ce-l purtaţi.

– Apelând la memoria dumneavoastră excelentă v-aş ruga să-mi spuneţi dacă ştiţi, cumva, unde v-aţi petrecut timpul acum două duminici.

– Acum două duminici? O clipă!... Am jucat tenis de câmp în parcul Herăstrău.

– Toată ziua?

– Nu mai reţin exact de când până când! Oricum, masa de prânz am luat-o la restaurantul „Parc".

– Asta-i bună! şarjă Adamache.

– Ce anume? deveni curios inginerul.

– Tot acel cineva susţine că v-a văzut duminică 20 octombrie luând masa cu Vasile Bloţ la popasul Româneşti.

Pentru prima dată inginerul clipi nervos.

– Imposibil, domnule maior!

– Nimic nu-i imposibil, domnule Piu! Vă mulţumesc, sunteţi liber!

Inginerul păru surprins. Aştepta parcă şi alte întrebări. De asta îşi şi aprinse o ţigară. El fuma foarte rar. Îl salută pe maior cu un zâmbet voit superior.

Dan Adamache avea o fotografie a inginerului, dar făcută în urmă cu opt ani. Îi trebuia una „la zi". O primi curând. Coborî, luă maşina lui şi goni spre şosea. Se îndreptă spre Ploieşti. La popasul Româneşti opri O căută pe Paula Ciupitu. Era de serviciu. Când îl zări, tânăra ospătăriţă se emoţionă.

– Nu te speria, tovarăşă Paula! Am venit să-i spun responsabilului să te premieze.

Fata lăsă ochii în jos şi începu să zâmbească.

– E aici responsabilul?

– Nu, a plecat pe la vreo şapte. Vine la zece, la închidere.

– Bine, vorbesc eu cu el. Ia spune, ţi-ai mai reamintit ceva despre oamenii noştri despre care te-am întrebat?

– Nu, tovarăşe maior!

Maiorul scoase trei fotografii. Prima care i-o întinse ospătăriţei fu a lui Carol Hăţ.

– Bărbatul acesta a fost în duminica aceea aici, în curtea popasului?

Paula Ciupitu admira frumuseţea inginerului.

– N-a fost, tovarăşe maior!

Îi mai întinse o fotografie. Cea a inginerului Adrian Ciuceanu. „Pentru orice eventualitate!“ îşi zise maiorul.

– Nici acesta n-a fost!

Întinse şi a treia fotografie. Paula Ciupitu tresări brusc.

– Dânsul e cel care m-a jignit! Dânsul a ţipat la mine!

Maiorul holbă ochii.

– Eşti sigură, Paula?

– Cum vă văd şi cum mă vedeţi! A fost la masă cu ştabul şi încă unul, a doua oară când au venit. Mamă, ce gură mai avea!...

Maiorul mai mult lunecă pe un scaun. Îşi muşcă, nervos buza de jos. Ceru o bere. Fata îl privi puţin mirată, dar se duse să aducă comanda. Sufla un vânt rece. Dan Aadamache bătea darabana în lemnul mesei. Florea Mitrache plecase de trei zile în cursă. În Iugoslavia şi Italia!...

*

La zece şi un sfert, Dan Adamache ajunse în Gara de Nord. Îşi parcă maşina şi intră pe peron. Rapidul „Transilvania“ sosea la ora 22,29. Cornelia, soţia sa, ziaristă, era plecată de cinci zile la Cluj-Napoca pentru a urmări un festival de dramaturgie românească contemporană. Rapidul sosi fără întârziere.

– În sfârşit, ai şi tu o seară liberă! se bucură Cornelia, sărutându-şi soţul.

„Aşa seară liberă!“ voi maiorul să răspundă, dar se gândi să nu strice dispoziţia soţiei.

Într-un sfert de oră intrau în casa lor, din strada Caimatei. Cornelia puse masa în sufragerie, acolo unde mâncau ei numai în zilele mai deosebite. Îl simţi pe Dan trist, dar nu cuteză să-l întrebe nimic. Ea era veselă. Îi povestea cu entuziasm despre multe din piesele urmărite pe scena festivalului. Ciocniră un pahar cu Fetească regală, adusă de Cornelia. Deodată sună puternic şi des telefonul.

– Alo! se auzi o voce feminină, când maiorul ridică receptorul. Centralista întrebă numărul şi primi confirmarea. Vă caută Elveţia. Am sunat şi mai de vreme, nu era nimeni acasă.

– Cineee? se miră Adamache.

– Zürich, domnule, la telefon!

– Nu-i greşeală?

– Nu, domnule! Nu-i numărul 142…!

– Ba da, duduie! răspunse Dan Adamache, în timp ce apăsă pe clapa magnetofonului aşezat lângă telefon.

– Atunci aveţi Zurich-ul!

– Alo, domnul maior Adamache? se auzi o voce în receptor, şi maiorul avu o clipă senzaţia că visează.

– Da, domnule!

– La telefon doctorul Petre Veronescu. Domnule maior, mă ascultaţi?

– Da, domnule doctor.

– Vă rog să nu vă mai osteniţi cu cercetarea morţii mele. Eu l-am sacrificat pe Vasile Bloţ. Nu mai agitaţi lumea cu interogatorii şi urmăriri. Nu mai are niciun rost. Vă salut!

La Zürich receptorul se aşeză calm în furcă. Efectiv i se părea un vis. Se simţea învins. „Savantul a fost, deci, scos din ţară! Totul e pierdut!“ Îşi umplu însă un pahar cu vin.

– Şi cretinul ăsta de Panait Cazacu! îl auzi Cornelia ţipând. Dacă mărturisea adevărul de la bun început, nu le mai reuşea planul! Şi savantul, doamne, să mai crezi în oameni!…

Banda magnetofonului alerga spre începutul imprimării. Vocea doctorului Veronescu se reauzi: „Vă rog să nu vă mai osteniţi cu cercetarea morţii mele! Eu l-am sacrificat pe Vasile Bloţ. Nu mai agitaţi lumea cu interogatorii şi urmăriri. Nu mai are niciun rost! Vă salut!“.

Maiorul asculta încremenit. Era vocea savantului, îl ascultase de atâtea ori şi la radio şi la televiziune.

Ceru masa şefei de la convorbiri internaţionale şi întrebă dacă într-adevăr vorbise cu Zürich-ul. Nu fusese nicio glumă. Îl sună, atunci, pe Marius Coste, îi povesti totul. Procurorul rămase stupefiat.

– Doctorul Veronescu, Dane?!…

– El în persoană!

– Şi Florea Mitrache?!…

– Uite, Florea Mitrache, cel verificat!…

– Formidabil!

– Ce formidabil?! se enervă maiorul. Toată

povestea asta ne spune că mâine trebuie să ne înaintăm demisiile. Asta-i, băiatule, suntem nişte găgăuţe pentru o asemenea meserie cu care ne mândrim de câţiva ani buni!

Procurorul ştia că Adamache exagerează. Şocul fusese, într-adevăr, puternic. Dar era sigur şi el că urma o noapte albă.

CAPITOLUL X

„Dosarul cancerului” ameninţa să reprezinte cel mai mare fiasco din cariera lui Dan Adamache. Perspectiva eşecului îi apăruse apăsătoare în noaptea convorbirii cu Zürich-ul, dar tot atunci mintea lui zămislise şi câteva iluzii de care se agăţă cu speranţa înecatului care zăreşte printre valuri ţărmul. Discutase şi cu generalul maior Zaharia Manolescu. Acesta se dovedi destul de dezamăgit de cursul evenimentelor, dar lăsă să se înţeleagă că trebuie mizat foarte mult şi pe jocul întâmplării şi verificate extrem de atent toate alibiurile.

Vestea „emigrării” savantului veni pentru cei mai mulţi ca o lovitură de trăsnet. S-au găsit imediat şi oameni care să susţină că ei întrevedeau o asemenea atitudine chiar din ultimele deplasări în Occident ale doctorului Veronescu. Pentru Dan Adamache savantul rămăsese însă, un mare semn de întrebare. Intr-una din clipele albe ale nopţii s-a bucurat, totuşi, că e viu, că n-a fost el cel ucis de

flăcări şi lumea îşi putea menţine încă incandescente speranţele în descoperirea „medicamentului secolului”, îl revolta însă modalitatea aleasă de doctor, trădarea lui şi cruzimea, nebănuite vreodată. Nu putea înţelege de ce Veronescu n-a rămas în Elveţia în urmă cu şase luni, când a fost la Berna şi Lausanne la un congres. „De ce, oare, toată mascarada asta, soldată cu o crimă şi cinismul simulării propriei înmormântări? se întrebase uimit maiorul în „noaptea Zürich-ului” şi după aceea. Nu pot crede, totuşi, că povestea asta este adevărată! E prea stranie, e prea paradoxală!“...

Cazul i se derulase clar. Legăturile îi apărură limpezi, de la Vasile Bloţ la Florea Mitrache şi la vocea savantului care explica liniştea din strada Dornei. Exista însă o a treia persoană, pe care ospătăriţa de la popasul Româneşti nu reuşise să o indice în niciuna din fotografiile prezentate. „Era o persoană fină, în vârstă, cu chelie!” atât reţinuse Paula Ciupitu. Şi de această a treia necunoscută maiorul îşi legase ultimele sale iluzii.

Verificase un număr destul de mare de suspecţi, controlase amănunţit şi alibiurile lor. „Al treilea” nu apărea din nicio parte. „Cu siguranţă că au folosit un truc pentru derutarea cercetărilor!” îi afirmase maiorul lui Marius Coste, atunci când acesta îşi manifestă dezamăgirea, după investigaţiile fără ecou din grupul lui de suspecţi. Pentru moment ideea l-a deconectat pe procuror, dar curând şi-a dat seama că ancheta se complică şi mai mult. Şi se întreba dacă nu cumva dosarul acesta nu este deja închis. Nu-i mărturisise maiorului temerile sale, dar acesta îl simţi fără entuziasm.

– Vrei să părăseşti scena, Marius? Părăseşte-o, băiete! Hai, lasă-mă şi tu singur, du-te în „corul bocitoarelor “ care-mi vestesc sfârşitul!…

– Ce-ţi veni, Dane? În viaţa mea n-am atacat imposibilul. Se pare că o fac acum. Şi, firesc, mă îndoiesc şi sper în acelaşi timp.

Nu-şi vorbiră câteva minute. Se redescoperiră, însă, calmi şi plini de idei…

*

De la Ministerul Transporturilor şi Telecomunicaţiilor primiră destul de repede informaţiile solicitate. Florea Mitrache şi ajutorul lui nu părăsiseră Italia şi nici nu se abătuseră de la traseul iniţial. Nimeni din coloană nu semnalase ceva deosebit în comportarea lui Florea Mitrache şi a ajutorului acestuia. Nu-i mai puţin adevărat, susţineau ceilalţi şoferi, că Mitrache a avut destule ore libere în care s-a plimbat prin oraş fără ca cineva să ştie unde se află. Pentru maior vestea era îmbucurătoare. Însemna că Florea Mitrache nu aflase că a fost depistat la popasul Româneşti şi, astfel, se va reîntoarce în ţară. „Va fi o piesă bună la dosar! “ gândi maiorul, şi rugă ca tânărul şofer să fie urmărit mai de aproape. În patru zile Florea Mitrache trebuia să fie în ţară!…

*

Întâlnirea cu Ioana Veronescu îl emoţionase pe maior încă din momentul când se gândise la ea. Ştia ce înseamnă să mărturisească unei femei care a văzut pământul rostogolindu-se peste coşciugul

soţului ei: „Petre Veronescu trăieşte, doamnă!“. De multe ori în cazuri asemănătoare s-au înregistrat infarcturi, şi Dan Adamache se temea.

Ioana Veronescu intră în biroul maiorului puţin contrariată. Privea de parcă ar fi intuit ceva, dar maiorul evită un răspuns imediat. Discutară despre multe, vrute şi nevrute, se interesă de comportarea doctorului Grigore Călinescu, de sănătate, de ultimele vizite, o întrebă şi despre amica Rodica Vadu, „o femeie deosebită, domnule maior, m-a ajutat foarte mult să trec peste criza aceasta chiar dacă ne despart destui ani“ precizase soţia savantului. Cam patruzeci de minute maiorul anchetă socratic, fără ca Ioana Veronescu să-şi dea prea bine seama. Părea mai curând o conversaţie şi femeia rămase oarecum surprinsă de tonul familiar al maiorului. Spre final însă Dan Adamache deveni dintr-o dată grav, întrebând-o direct:

– Doamnă Veronescu, credeţi că soţul dumneavoastră ar fi putut renunţa la familie de dragul unei aventuri peste graniţe, undeva în Occident?

Ioana Veronescu nu putea accepta întrebarea. Refuza să înţeleagă. Prevesti furtuna şi simţi brusc o ceaţă fierbinte lăsându-i-se în cap şi în tot corpul.

– Credeţi, doamnă Veronescu, că ar fi putut fugi peste hotare? îl mai auzi pe maior.

– Nu! Nu! Nu! se trezi strigând. Nu se putea întâmpla aşa ceva, renunţaţi la orice insinuare.

– Mi-ar fi fost foarte greu să insinuez, doamnă! Numai că realitatea este mai insinuantă decât fantezia noastră…

– Nu vă înţeleg!

– V-aş putea ajuta, dar cu condiţia să fiţi un om

tare.

– Promit! spune Ioana Veronescu mai mult în virtutea curiozităţii declanşate.

– Nu-i suficient să promiteţi, doamnă! Trebuie şi să vă respectaţi promisiunea.

– Da, domnule maior!

– Doamnă Veronescu, personal, nutresc convingerea că soţul dumneavoastră trăieşte!

Femeia în negru simţi că leşină. Un tremur îi zgudui trupul şi se lungi pe bancheta unde luase loc.

Apă, o pastilă, aer rece de toamnă ploioasă, şi Ioana Veronescu îşi reveni. Privirea ei răvăşită îl fixă pe maior, cerând adevărul. I se părea o halucinaţie, şi se refula visului, se voia a realităţii.

– Domnule maior, am auzit eu bine sau delirez?

– Aţi auzit foarte bine! Soţul dumneavoastră trăieşte!

– Nu cred, domnule maior! Nu vă jucaţi cu mine, nu sunt un copil…

Maiorul dădu drumul la magnetofonul său: „Zürich, domnule, la telefon!” Şi apoi o voce bărbătească, în ritmuri aspre domină încăperea. „La telefon doctorul Petre Veronescu. Domnule maior, mă ascultaţi?… Vă rog să nu vă mai osteniţi cu cercetarea morţii mele. Eu l-am sacrificat pe Vasile Bloţ! Nu mai agitaţi lumea cu interogatorii şi urmăriri! Nu mai are niciun rost. Vă salut!“.

Ioana Veronescu îşi ascunse capul între mâini. Nu putea crede. Era glasul soţului ei, dar totul i se părea anormal, monstruos.

– Nu-i adevărat, domnule maior, nu-i adevărat! şi izbucni în plâns.

– Doamnă Veronescu, trebuie să vă contrazic. Şi să vă bucuraţi că totul e adevărat, că soţul

dumneavoastră trăieşte!

– De ce Petre, de ce ai fost atât de dur cu mine?

Când soţia savantului îşi reveni cât de cât, Dan Adamache reîncepu dialogul calm.

– Stimată doamnă, meseria mea m-a obişnuit, de-a-lungul anilor, să fiu optimist. Şi chiar dacă pare o utopie, eu vreau să cred că vom reuşi să-l aducem pe soţul dumneavoastră acasă.

– Sunteţi un visător, domniile maior!

– Mă rog!… Vă cer, însă, sprijinul pentru ca această iluzie să poată deveni realitate.

– Nu vi se pare că vă angajaţi într-o muncă de Sisif, şi nu veţi reuşi niciodată să duceţi bolovanul în vârful muntelui?…

– Important e să încercăm! De ce să fim chiar atât de sceptici? La ce ne mai poate ajuta?…

– În sfârşit!…

– Pe George Dâmbu îl cunoaşteţi?

– Da, a crescut sub ochii mei. A copilărit împreună cu fiul meu. Era cu trei, patru ani mai mare decât Tiberiu.

– Ştiţi, probabil, că George Dâmbu se află acum în Elveţia.

– Am auzit! murmură Ioana Veronescu şi gândul îi alergă spre Ţara Cantoanelor căutând să descifreze o legătură pe care nu şi-o închipuise vreodată.

– Soţul dumneavoastră v-a vorbit de George Dâmbu, după ce s-a reîntors din Elveţia, acum şase luni?

– Nu, nici n-a amintit. S-au întâlnit?!

– Bănuim că da! George Dâmbu se considera, medic, chiar dacă terminase veterinara!…

– Nu mi-a pomenit nimic despre tinerelul acesta, domnule maior. Credeţi că George Dâmbu?…

– Cred multe! Mă interesează dacă, înainte de a fugi din ţară, George Dâmbu a fost în casa dumneavoastră.

– A fost de mai multe ori! V-am spus, era prieten cu băiatul meu, jucau remi, table.

– De camera de studiu-bibliotecă s-a interesat vreodată?

– L-am surprins discutând cu Tibi despre cancer. Mai bine zis îl întreba pe fiul meu cum o mai duce Petre cu experienţele.

– Aveau prieteni comuni?

– Aveau! Jucau remi împreună. Uneori îi apuca dimineaţa!

– Aţi putea să-mi indicaţi şi mie câţiva dintre aceşti prieteni comuni?

– Da! Aurel Gaba.

– De profesie?

– Inginer de vreo doi ani.

– Altcineva?

– Florea Mitrache, un vecin, şofer. Aurora Remeş, pictoriţă, fata judecătorului. Rodica Vadu, dentistă. Flaviu Herţeg, student la teatru, coleg de facultate cu Tibi. Mai venea şi soţia lui George Dâmbu şi logodnica lui Aurel Gaba, o studentă, Mariana. De vreo două ori au fost la noi şi două bune prietene de-ale pictoriţei, două surori, Vera şi Carmen Miclea. Prima profesoară de franceză, cealaltă studentă la chimie.

– Băiatul dumneavoastră avea o prietenă mai de suflet?

– N-aş putea spune exact cine era. Oscila între Rodica Vadu şi Aurora Remeş. Chestie de gusturi!...

– Nu împărtăşeaţi aceleaşi gusturi?...

– Mie îmi plăcea Rodica Vadu. Şi i-a plăcut şi lui

un timp. Odată, însă, l-am auzit ţipând la telefon. Când l-am întrebat ce s-a întâmplat mi-a răspuns să-l mai las în pace cu pipiţa asta de Rodica. Exagera, însă! Rodica Vadu e un om de caracter, mi-a dovedit-o de atâtea ori.

– Şi din tot acest „clan“ numai George Dâmbu s-a interesat de experienţele soţului dumneavoastră?

– Cel puţin numai pe el l-am surprins eu. Ceilalţi, de altfel, nici nu aveau vreo tangenţă cu medicina.

– Rodica Vadu era, totuşi, medic stomatolog…

– Rodica Vadu cu care eram cât de cât amică n-a făcut nici măcar o aluzie la experienţele bărbatului meu. Şi atunci când eu îi mai povesteam despre nopţile albe ale lui Petre, ea îmi zicea: „Nu înţeleg, doamnă, de ce îl lăsaţi pe soţul dumneavoastră să se… omoare atât cu cercetările acelea. Statui nu se mai fac, doamnă!“…

– Cu Florea Mitrache fiul dumneavoastră era prieten bun?

– De când erau mici rămăseseră prieteni. Cu timpul, viaţa i-a separat, Tibi la facultate, Ică şofer.

– Ică îi spuneţi?

– Da, de la Florică.

– Aveaţi o părere bună despre toţi cei care-l vizitau pe băiatul dumneavoastră?

– În linii mari, da! Ca să fiu sinceră, am rămas surprinsă când am auzit despre fapta necugetată a tinerilor Dâmbu.

Ioana Veronescu îşi frânse cuvintele. Fuga lui Dâmbu se afla în umbra ticăloşiei comisă de Petre Veronescu şi ea nu mai putea vorbi.

– Cu soţul dumneavoastră aţi discutat despre prietenii lui Tiberiu?

– Am discutat, dar, aşa, vag. Petre nu se băga în

viaţa intimă a lui Tibi.

– Şi dânsul avea o părere bună despre acei tineri?

– Curios, dar tocmai George Dâmbu nu-i cam plăcea. Mi-a spus odată că băiatul acesta are ceva periculos în priviri. Ca să vedeţi!…

– Doamnă Veronescu, acum sper că v-aţi revenit de pe urma şocului produs de această veste într-adevăr senzaţională a prezenţei soţului dumneavoastră în rândul celor vii.

– Să zicem!…

– Atunci v-aş ruga să vă concentraţi întreaga dumneavoastră atenţie.

– Voi încerca, domnule maior!

– Faceţi un efort!

Maiorul repuse de la capăt banda de magnetofon. Vocea lui Petre Veronescu o răscoli până la lacrimi pe soţia sa. „Vă rog să nu vă mai osteniţi cu cercetarea morţii mele. Eu l-am sacrificat pe Vasile Bloţ. Nu mai agitaţi lumea cu interogatorii şi urmăriri. Nu mai are niciun rost. Vă salut!“.

– Aţi fost atentă, doamnă?

– Da, fireşte!

– Şi n-aţi remarcat nimic?

– Nu!

– Atunci, vă rog, renunţaţi total la lacrimi, liniştiţi-vă, şi când veţi găsi dumneavoastră de cuviinţă voi încerca din nou. Dar, atenţie!…

…Ioana Veronescu ceru să asculte încă o dată banda cu glasul soţului ei. „… Nu mai are niciun rost. Vă salut!“.

– Domnule maior, a vorbit Petre, nu încape nicio îndoială.

– Bineînţeles!

– Ultimele cuvinte nu fac însă parte din vocabularul lui. Nu l-am auzit niciodată încheind o convorbire telefonică cu „Vă salut!“. Petre avea un tic verbal, „cu respect!“, aşa spunea el la sfârşitul oricărei convorbiri telefonice, cu oricine. Odată, i-am făcut şi observaţie. Sunase lăptăreasa să întrebe dacă, avem nevoie de ceva ouă, că era dinspre Crevedia, şi Petre i-a zis „cu respect!“.

Un fior o cuprinse pe Ioana Veronescu. Privirile îl căutară pe maior, ca pe o salvare.

– Numai atât, doamnă Veronescu? Altceva nu v-a mai surprins?

Glasul savantului răsună iarăşi. Maiorul cunoştea şi acel „altceva”, dar îl voia rostit de Ioana Veronescu. „Şi nopţile albe sunt bune la ceva!” îşi spuse maiorul.

„Nu mai agitaţi lumea cu interogatorii şi urmăriri” se derula apăsător banda.

– Domnule Adamache! izbucni soţia doctorului. Ştiu, ştiu, la ce vă referiţi! Vocea lui Petre…

– Exact, doamnă!

– Înseamnă că…

– Înseamnă că trebuie să facem şi pe dracu-n patru să-l aducem acasă!

– Cum, domnule maior, cum?…

CAPITOLUL XI

Ploaia spăla Bucureştii de toamnă, pregătindu-i

parcă, pentru întâia zăpadă. În strada Dornei seara era pustie, doar streşinile cântau neacordat şi trist. Locotenentul Marcel Dori îşi făcea totuşi „rondul de noapte“. Se afla pentru prima dată în străduţa liniştită din Piaţa Chibrit, de gardă, trimis de Dan Adamache, din raţiuni tactice. Timp de câteva ore locotenentul supraveghease vila din curtea casei de vânzare, dar întunericul îl obligă să iasă în stradă, la „plimbare atentă“, în ambele sensuri. Mai era o oră şi jumătate până la miezul nopţii, până la schimbul lui Dori. Timpul cursese în linişte, din când în când maiorul se mai interesase de vilă prin radioemiţător. Marcel Dori se apropia iarăşi de „obiectiv“. Era pe partea opusă vilei. Ploaia îl muiase bine. Îşi număra parcă şi paşii, ca timpul să treacă mai repede. Deodată numerele i se amestecară în cap, într-un haos moleşitor. Cineva îi aplicase o lovitură pe la spate, sub ceafă, şi n-a mai existat ploaie, n-a mai existat nimic. Două mâini puternice au târât trupul inert al locotenentului până în faţa casei de vânzare, vizavi de vila Veronescu. Poarta s-a deschis uşor şi trupul locotenentului a fost împins lângă gard, în tufiş. A urmat încă o lovitură, în cap, dar Marcel Dori nu a mai simţit nimic. Strada rămăsese tăcută. Două faruri puternice fulgerară perdeaua de stropi mari. Maşina opri lângă locul viran, în faţa casei lui Florea Mitrache. Doi bărbaţi coborâră, împinseră grăbiţi poarta descuiată, intrară. O umbră într-un trenci strâns apăru dintr-o curte. Urcă la volan. Maşina plecă cu farurile stinse. Peste zece minute „T.V.“-ul mic apăru după colţul străzii, torcând liniştit. În faţa casei lui Florea Mitrache opri din nou. Uşa din spatele microbuzului se deschise O pendulă veche, înaltă de vreo doi metri, din lemn masiv, sculptat, fu

repede urcată în maşină. Un bărbat înalt, muşchiulos, cu ochelari fumurii verifică poarta. O închisese. „T.V.”-ul porni liniştit. Ajunsese la capătul străzii şi aşteptă să intre în fluxul de pe Calea Griviţei. O voce îl chema insistent pe Marcel Dori în radioemiţător: „Locotenente, mă auzi? Locotenente, răspunde”! Marcel Dori zăcea însă sub o ploaie rea…

*

Noaptea se chinuia să mai supravieţuiască în momentul în care Dan Adamache se afla la spital, la căpătâiul locotenentului. Doctorii erau îngrijoraţi „Contuzie puternică, tovarăşe maior! Cu spargere de vase! O lovitură ticăloasă, aplicată cu precizie diabolică şi a doua oară!” Adamache fusese puţin furios pe locotenent, considerându-l neatent. Auzind însă cuvintele doctorilor se gândi că agresorul era un expert al genului şi-l mai scuză puţin pe tânărul locotenent. Acum tot ce-şi dorea era ca Marcel Dori să-şi amintească ceva revelator. Locotenentul se chinuia în zadar. Memoria lui era ca o tabula rasa!

– N-ai văzut pe nimeni, nimeni, Marcele?

– Tovarăşe maior, zise el la un moment dat, tot ce-mi amintesc este că înainte de a-mi pierde cunoştinţa, parcă am văzut o femeie în spatele meu.

– O femeie?!…

– Da, singurul om care l-am văzut în ultima jumătate de oră a fost o femeie. A intrat într-o curte, cred că era vreo vecină.

– Cu mult înainte să fii lovit?

– Cu aproape o jumătate de oră!

Ploaia ştersese orice urmă în strada Dornei. Cei mai mulţi dintre vecini dormeau la acea oră. „Pe

cine să anchetezi?” se întrebă maiorul. Când îl descoperiseră pe locotenent, în neştire, la unsprezece şi jumătate, mai toate casele de pe strada Dornei îşi trăseseră vălul nopţii peste ferestre. „Pe cine să anchetezi?“…

*

Maiorul regreta doar starea gravă a lui Marcel Dori. Altfel era chiar bucuros de neaşteptatul atac. Se petrecea, în sfârşit, ceva deosebit şi în strada Dornei, şi lucrul acesta îi spunea că cel din umbră a obosit aşteptând. Un timp, Dan Adamache se întrebase dacă nu cumva atacul asupra locotenentului nu fusese şi el un truc, tocmai pentru a îndrepta cercetările pe o pistă moartă. Dar lovitura puternică aplicată locotenentului şi a doua oară spunea că agresorul avusese nevoie de o siguranţă absolută, altfel nu l-ar fi trimis pe cel ce supraveghea vila la un pas de lumea cealaltă. Necunoscutul alesese, deci, un timp bine definit, o oră şi o vreme când nu prea puteau exista martori.

Primul gând l-a îndreptat pe maior spre vila Veronescu. Dar nici camera de studiu şi nimic altceva din casa savantului nu fusese deranjat. Mai mult, Ioana Veronescu, la ora aceea în pat, dar trează, nu auzise niciun zgomot prin casă sau prin curte. Iar ploaia aceea blestemată, ca un potop, ştersese orice urme, şi nici câinii poliţişti, nimeni, n-a putut descoperi ceva semnificativ. Procurorul Coste era hotărât, însă, să scormonească fiecare curte şi casă din strada Dornei. „Nu se poate să nu dibuim noi ceva!“ îl întâmpină el pe maior. Casa de vânzare şi curtea unde-l găsiseră pe Marcel Dori inconştient

nu oferiseră niciun semn distinctiv. Arăta ca un muzeu lăsat în paragină. Rămăsese casa lui Florea Mitrache. O cercetară atent. Nimic schimbat faţă de prima percheziţie. Erau două camere mobilate în stil vechi, o bucătărie mai nouă, din paiantă, şi o magazie. Sondele de mână, detectoarele cu stetoscop, aparatul Bangsgard pentru detectarea cadavrelor rămăseseră toate liniştite. Uşa de la intrarea în cele două camere nu fusese atinsă de nimeni. Telefonul nu înregistrase nicio convorbire. Maiorul deveni puţin îngrijorat.

„Nu cumva Mitrache ăsta a fost folosit drept momeală? se întrebă el. Cu gândul acesta se pregătea să părăsească gospodăria şoferului, când procurorul îl chemă în bucătărie. Îi arătă peretele de lângă uşă.

Varul era uşor şters. „Urme proaspete!“ stabiliră imediat. Şi-şi rotiră atenţi ochii prin încăperea plină cu tot felul de lucruri. Scaune şi mese vechi, aruncate dezordonat, un cufăr, câteva tablouri, un veritabil talcioc. În dezordinea aceea umblase totuşi cineva, memoria nu-i înşela pe cei doi.

– Şifonierul e la locul lui! remarcă maiorul. Şi totuşi, lipseşte ceva…

– Pendula aceea mare, stil florentin!

– Exact, Marius!

– Se pare că am venit prea târziu!

– S-ar putea ca tocmai această întârziere să ne ajute.

Trecură şi în magazie. Deschiseră chepengul de la pivniţă. Stiva de lemne era aşezată ca la cercetarea făcută în urmă cu trei zile. Solul pivniţei mustea sub apă. „Probabil prin gaura de aerisire s-au scurs câteva rafale de ploaie!“ conchise unul

din membrii echipei de cercetare. Maiorul nu răspunse nimic.

Cercetă gaura laterală de aerisire şi plecă tăcut spre ieşire. Era convins că nu ploaia umblase prin pivniţă. „Ce mister să ascundă şi pendula aceea?!" îşi repetă în gând de câteva ori. Cu siguranţă că ceva de mare preţ, din moment ce au riscat atâta!" Plecă destul de abătut spre birou. Se interesă încă o dată de caravana românească a TIR-urilor din Bologna. Florea Mitrache nu lipsise în ajun. Nici nu se întâlnise cu cineva suspect. Plecase de dimineaţă spre ţară. Trecuse deja pe teritoriul iugoslav. „Cine să fi fost atunci în strada Dornei? Acel al treilea necunoscut, cu siguranţă. Unde te afli, Mister X? Şi cu cine mai lucrezi, că nu puteai duce la capăt de unui singur o asemenea acţiune bine regizată şi dificilă…" Monologul lui Dan Adamache se întrerupse când intră unul din sublocotenenţi.

– Paul Grădinaru e în camera alăturată.

– Să intre!

Sectoristul pătrunse în birou puţin speriat. Maiorul îl pofti calm să ia loc. Paul Grădinaru se aşeză tăcut pe scaun.

– Tovarăşe Grădinaru, în noaptea când ne-am cunoscut, am impresia că mi-ai ascuns ceva. Pentru asta te-am chemat!

– Dar n-am crezut, tovarăşe maior, că vă interesează Florea Mitrache.

– Eu te-am rugat să-mi spui absolut tot ce-ai văzut, nu ce ţi se părea dumitale interesant. De unde optica asta? spuse Dan Adamache.

– Tovarăşe maior…

– Niciun tovarăşe maior!

– Tovarăşe maior!…

– Ca să nu mai pierdem timpul, spune nu cumva ţi-ai reamintit ceva semnificativ?

– Vă referiţi la Getax?

– Deocamdată!

– Păi, Florea Mitrache a venit pe la vreo şapte cu un taxi acasă. Nu mi s-a părut că era ceva important.

– Florea Mitrache n-a venit însă singur!

– Da, a coborât cu trei femei.

– Cu trei femei?!

– Da!

– Şi de ce n-ai raportat şi asta în noaptea incendiului? De ce, omule?...

– Tovarăşe maior, Mitrache a fost reclamat de vreo două ori că are un harem la el acasă, şi nu voiam să fie chemat iar pe la miliţie. Mai ales că lumea cam exagera.

– Pe cele trei femei le-ai văzut la faţă în seara aceea?

– Nu, că eu eram la vreo cincizeci de metri, în colţul străzii.

– Şi au plecat cu Mitrache în cursă?

– Nu ştiu, pornisem pe strada vecină şi am reapărut pe Dornei când am auzit motorul Dieselului ambalând puternic. Cred că le luase în cabină, că doar pleca pentru mai multă vreme de-acasă.

– Ai reţinut numărul Getaxului?

– Nu! Era o Dacia 1300 bej. V-am zis, mă aflam cam la cincizeci de metri şi era seară.

– De unde ştii, totuşi, că era Getax? Poate era o maşină particulară.

– Era Getax, tovarăşe maior, că avea plăcuţa aceea cu „TAXI“ deasupra ei. Mitrache a plătit şi taxiul a plecat imediat.

…Pentru Dan Adamache ziua de lucru era practic încheiată. Cornelia îl sună, reamintindu-i că au bilete la Operă şi că nu-i dispusă să piardă încă un spectacol. Dan Adamache reuşi să fie punctual. Se bărbieri, făcu un duş şi tocmai îşi punea cravata primită cadou de la soţie, cu ocazia aniversării celor doisprezece ani de căsătorie, când telefonul aruncă în eter câteva sunete scurte.

– Vă caută Monte Carlo!

Maiorul porni magnetofonul şi aşteptă liniştit… Vocea lui Petre Veronescu. Şi ea veni imediat!

– Domnul Adamache?

– Da, domnule Veronescu.

– La telefon Petre Veronescu. Nu v-aţi plictisit, stimate domn, cu anchetarea morţii mele?

Maiorul tăcu intenţionat. Ştia că vocea de la Monte Carlo aşteaptă un răspuns ferm: „Nu, domnule doctor! După care ar fi urmat câteva propoziţii sacadate, ca în prima convorbire. Dar maiorul studiase foarte atent „banda Zürich-ului“ şi replică sec:

– Când veţi veni în ţară, am să vă explic şi de ce nu m-am plictisit, domnule… George Dâmbu.

Vocea savantului scăpase primele sunete dintr-o frază tip, dar brusc receptorul se trânti nervos în furcă, acolo, la Monte Carlo. Trucul eşuase!…

Maiorul jubilă decent. Avea acum dovada „regiei“. Intuise o asemenea ipoteză în „noaptea albă a Zürich-ului“ cum botezase prima convorbire. După ce ascultase înregistrarea pentru a opta oară, cu cronometrul în mână, descoperise perfecţiunea pauzelor din cuvântul doctorului, pauze calculate exact pentru răspunsul lui de la Bucureşti. Vocea savantului fusese imprimată cu multă competenţă,

pe bandă de magnetofon, dar starea afectivă a doctorului Petre Veronescu reuşi să zădărnicească până la urmă toate eforturile unor experţi.

– Vocea lui Petre, e prea repezită, domnule maior! Nu vorbeşte liber, parcă citeşte un text! aşa-i spusese Ioana Veronescu, şi pentru maior devenise limpede că savantul nu a putut fi scos din ţară, că el a fost obligat să citească în faţa microfonului un text compus de cei care-l răpiseră. Petre Veronescu se supuse, probabil sub ameninţarea morţii, dar mizase pe o ultimă carte: recunoaşterea schimbării ritmurilor rotunde din vocea sa firească, liberă. Şi apelul lui de salvare, rostit prin acele cuvinte înăsprite, fusese recepţionate ca un S.O.S. în largul Oceanului. Ancheta se transformă brusc într-o veritabilă cursă contra cronometru pentru salvarea ilustrului om de ştiinţă.

Atacul din noaptea trecută asupra locotenentului Dori îi spunea maiorului că răpitorii au intrat în alertă. Şi se aştepta să greşească curând şi decisiv…

CAPITOLUL XII

Ioana Veronescu stătea liniştită în pat şi asculta programul muzical de la „Orele serii". Tot zbuciumul ultimelor zile o obosise, dar în sufletul ei ardeau speranţe cu flacără vie, renăscută din durere şi credinţă pură. Îl ascultase atentă pe maior, dar şi cu oarecare teamă, căci i se cerea o participare directă la încercarea de salvare a soţului ei. Gândul izbânzii

îi redă o stăpânire de sine nesperată. Nu-i spusese lui Tibi care sunt concluziile de ultimă oră ale specialiştilor, doar doctorului Grigore Călinescu şi Rodicăi Vadu le mărturisise senzaţionala descoperire. Ioana Veronescu respecta cu stricteţe planul indicat de maior, aşteptând apelul „centrului”. Ştia că are o gardă în casă, în persoana „caloriferistului” Mihai Todea, şi alta afară, şi sentimentul acesta o întări. Camera era pierdută în întuneric. Soţia doctorului nu urmărea o idee anume, se amestecau în mintea ei tot felul de întrebări, pe fondul unei melodii calme. Deodată crainicul de la Radio Bucureşti anunţă „radiografia unui fapt divers”. Ţipătul unei maşini frânate brusc crease parcă accidentul. Doi reporteri începură să refacă datele dramei. Emisiunea nu-şi propusese, însă, să prezinte aspectul medical al accidentului. Era investigaţia socială a faptului printre toţi cei strânşi acolo, la curba periculoasă de la Afumaţi, pe drumul spre litoral. Şoferi vechi sau amatori, şi mulţi gură cască, veniţi din curiozitate.

– Atenţia, tovarăşa reporteră, e calitatea esenţială a unui şofer. N-a fost atent! se auzi o voce.

– Bine că n-a murit, avea viteză! fu de părere un biciclist.

– Beţia vitezei a făcut deci şi acum victime! încercă reportera un dialog cu şoferul oprit la câţiva metri în spatele Skodei răsturnate.

– Greşeală, doamnă! răspunse acesta. A frânat brusc, şoseaua era udă, nu din cauza vitezei s-a răsturnat!

– Credeţi?

– Da! Şofez de cincisprezece ani, doamnă! Mulţi mă consideră un expert al şoselelor. Putem discuta

multe. Şi nu numai despre maşini.

– De exemplu? interveni reporterul.

– Despre relaţia om-maşină, despre psihologia şoferului.

– Concluzia dumneavoastră?

– Există o psihologie a şofajului, adesea ignorată. Oamenii fără sânge rece n-au ce căuta la volan şi nici în prima linie a vieţii!

Ioana Veronescu simţi un fior pe şira spinării. Subconştientul său răbufni puternic şi o aruncă speriată în trecut. Începu să tremure în întuneric, îi era parcă teamă să se îndrepte spre uşă, să aprindă lumina. Respira greu, avea impresia că se sufocă, şi stomacul îi vibra spasmodic sub impulsul fricii. Bâjbâi prin întuneric, preocupată să nu facă niciun zgomot, ajunse la telefon şi acel „Greşeală, doamnă!“ o lovi parcă în moalele capului. Vru să ţipe, dar era o simplă halucinaţie. Formă cu respiraţia tăiată numărul maiorului. Acesta o recunoscu imediat.

– Domnule Adamache, veniţi urgent la mine, trebuie să vă spun ceva important, veniţi imediat, mi-e frică, domnule maior, mi-e tare frică!…

Dan Adamache sosi într-un sfert de oră. Îi deschise Mihai Todea.

– Doamna e sus?

– Da, tovarăşe maior!

– S-a întâmplat ceva?

– Nu! răspunse locotenentul major mirat de întrebarea gravă a superiorului său.

O găsi pe Ioana Veronescu înspăimântată în dormitorul ei.

– Domnule maior, credeam că am să mor de frică.

– Dar ce s-a întâmplat?

– Domnule maior, s-ar putea să credeţi că eu am avut o criză. Dar eram foarte liniştită, ascultam muzică uşoară, aşteptând telefonul dumneavoastră de la ora nouă. Şi deodată o voce de la radio m-a cutremurat. Vocea aceea am mai auzit-o, domnule maior!

– Ce voce, doamnă Veronescu?

– Ştiţi, în noaptea incendiului eu l-am sunat de la Cota 1400 pe soţul meu. Şi prima dată mi s-a răspuns „Greşeală, doamnă!“ Glasul acela l-am auzit şi acum câteva minute, domnule maior, sunt sigură că tot el era. Tot „greşeală, doamnă!“ a pronunţat şi astă seară, atunci când o reporteră a Radiodifuziunii l-a întrebat ceva despre un accident. Nu am fost prea atentă la emisiune, aşteptam următoarea „repriză muzicală”, dar acele cuvinte dure, ironice „greşeală, doamnă!” au răvăşit totul în mine. El era, domnule maior! El mi-a răspuns şi atunci la 20 octombrie! Mi-e frică, domnule maior!

– Liniştiţi-vă doamnă, sunteţi în deplină siguranţă. Gândiţi-vă acum că descoperirea dumneavoastră s-ar putea să ne fie de mare folos.

*

Dan Adamache sună imediat la Radio. Îl căută pe tizul său, un bun amic. Îi răspunse Nicu Socol, apreciatul crainic sportiv. Se cunoşteau. Dan Adamache îi spuse pe scurt că are neapărată nevoie să asculte o bandă de magnetofon difuzată în programul „Orele serii”. În câteva minute maiorul urca în somptuoasa clădire a Radiodifuziunii. Nicolae Soare îl conduse amabil la sursă. Reportera se afla

încă în clădire, dar era prinsă de programul emisiunii „O zi într-o oră“. Maiorul o aşteptă destul de precipitat. Ştia că timpul îl ajută pe adversar. Îl interesau şi secundele. La ora 23 reportera ieşi din camera de emisie. O flată interesul pentru acel scurt reportaj-verite. Aduse imediat şi banda de magnetofon. Dan Adamache o ascultă cu ochii în tavan, în aşteptarea descoperirii. Şi un glas cunoscut luneca degajat pe fâşia aceea maronie trecută prin discuri şi amplificatoare. „Greşeală, doamnă! A frânat brusc, şoseaua era udă, nu din cauza vitezei s-a răsturnat! “ Maiorul îşi frecă mâinile satisfăcut. Reportera recunoscu în fotografia întinsă de maior pe intervievatul ei.

*

Adamache îl sună pe procuror. Acesta se culcase de o oră.

– Bătrâne, începu maiorul, cred că nici în noaptea asta nu vom dormi! Îţi trimit urgent o maşină şi te duci ca fulgerul acasă la Carol Hăţ. Ia-l şi pe Pavel Meszaroş cu tine. Hăţ ăsta e solid, a făcut şi judo în tinereţe, şi loveşte năpraznic pe la spate! Feriţi-vă ceafa!… Nu trebuie să ne scape!

Procurorul mormăi ceva somnoros. Dar cuvintele maiorului „cred că nici în noaptea asta nu vom dormi!“ răscoliseră în el tot orgoliul de criminalist. Şi glasul lui Adamache avea o nuanţă optimistă, semn că finalul se apropia fericit.

Peste douăzeci de minute Marius Coste şi căpitanul Meszaroş sunau într-un bloc din Drumul Taberei. Niciun răspuns. Căpitanul coborî şi-l sună de la un telefon public pe Carol Hăţ. Procurorul auzi

zbârnâitul strident al telefonului. Inginerul nu răspundea. Soneria continua să spargă şi ea liniştea nopţii. Dar niciun zgomot înăuntru. Inginerul nu se afla acasă. Maşina lui era însă parcată jos, în faţa blocului.

Căpitanul Meszaroş a rămas de planton în faţa blocului inginerului. Maiorul se blama de unul singur că nu l-a pus pe Carol Hăţ sub o urmărire severă. Pentru orice eventualitate luă imediat legătura cu toate punctele de frontieră. Din strada Dornei niciun semnal. Maiorul era convins că noaptea va fi mai liniştită decât bănuise când a descoperit „interviurile” lui Carol Hăţ. „Antenele” rămăseseră însă pe recepţie, la pândă.

Dan Adamache îl duse pe procuror acasă. Îl rugă să doarmă profund. „Acelaşi lucru îl voi face şi eu! se destăinui maiorul. Avem un asasin, şi mâine ne aşteaptă o luptă grea. Trebuie să-i descoperim şi complicii”.

– Crezi că acest Carol Hăţ?...

– Din moment ce a depăşit cadrul presupunerilor! Numai că e un tip abil şi trebuie să-l lăsăm să creadă că ne domină. Atunci îi vom aplica şi lovitura de graţie. Şi cât de curând, ascultă-mă pe mine!...

– Să înţeleg că tot răul duce spre bine?

– Cam aşa! îi dăm mână liberă să vedem ce „trasee” ne rezervă. E bine să ne creadă nişte incapabili. Să nu-l deranjăm. Oricum, băiatul nostru a intrat într-o criză de timp. Şi asta ne va ajuta mult pe noi! Noapte bună, Marius! Pe mâine!...

Maiorul porni aparent satisfăcut. Nu se îndreptă însă spre Piaţa Rosetti, acolo unde locuia. Ajunse iarăşi în biroul său. Trecuse de miezul nopţii. O sună pe Cornelia şi o rugă să nu-l mai aştepte „E ceva

urgent, draga mea, te trezesc eu mâine dimineaţă, somn uşor!“ Soţia sa se obişnuise cu astfel de telefoane, dar, chiar dacă oftă supărată, îi dori succes. Ştia că Dan nu pierde nopţile în zadar, că se află pe un drum bun.

Maiorul avea nevoie de o bandă scurtă, dar trucată la mare ştiinţă. Apelă la colegii săi:

– Îmi trebuie un glas de telefonistă care să întrebe: 123560. Apoi acest DA, după care reintră telefonista cu: „Vă caută Cota 1400“. După aceea tot prin telefon îmi trebuie vocea Ioanei Veronescu care să întrebe: „Petre, tu eşti?“ Cu asta se rezolvă imediat, soţia doctorului ne stă la dispoziţie oricând. Şi în final am nevoie de „Greşeală, doamnă!“. Finalul îl am eu!

O sună pe Ioana Veronescu, femeia păru puţin speriată, era oricum ora unu noaptea. Îi explică importanţa fiecărei secunde şi necesitatea acestui truc. După ce obţinu cele trei cuvinte: „Petre, tu eşti?“, maiorul îşi ceru scuze pentru deranj şi o rugă pe Ioana Veronescu să păstreze discreţia totală. După un sfert de oră maiorul avea banda de magnetofon aşa cum o dorise.

…Dacia 1300 roşie, cu numărul B-2530 fusese văzută în ziua trecută pe Valea Prahovei. Ultima dată un plutonier de miliţie o zărise aproape de Predeal, pe la ora şase, făcând în stânga pe drumul spre Pârâul Rece. Nimeni nu-i dăduse prea mare atenţie, şoferul mersese cuminte. Din nefericire pentru anchetă nimeni nu reţinuse imaginea şoferului şi nici dacă el era singur sau însoţit în maşină. Din Breaza un sublocotenent de la circulaţie declarase că el remarcase maşina respectivă la Băneşti, acolo unde avusese o pană de cauciuc. „Un

bărbat, atât am văzut eu!“ precizase sublocotenentul prahovean.

Pentru Dan Adamache datele culese erau destul de ciudate, dar nu lipsite de interes. În primul rând pentru că maşina era a unei femei, iar proprietara nu ieşise din casă de la ora 20. Şi apoi Carol Hăţ nu fusese găsit în acea seară, deşi maşina lui, o Dacie 1300 bej, rămăsese nemişcată în parcajul din faţa blocului. Maiorul trimise în grabă un subaltern cu un set de fotografii la Breaza, la sublocotenentul care observase pana de cauciuc. Tânărul acela l-a identificat imediat pe Carol Hăţ. Dan Adamache primi vestea normal. O aşteptase. În raţionamentul său intrase şi o asemenea ipoteză de lucru. Nu mai avea niciun dubiu. Amână, însă, arestarea lui Carol Hăţ!...

CAPITOLUL XIII

Vila Veronescu avea o tăcere de templu. Grigore Călinescu plecase mai devreme ca de obicei cam nemulţumit de ritmul lent al experienţelor. Ioana Veronescu părăsise şi ea casa de aproape o oră, se dusese să-şi ia rămas bun de la Rodica Vadu care urma să plece a doua zi la prânz într-o excursie în străinătate. Rămăsese doar Mihai Todea, dar şi el îşi schimbase hainele de caloriferist, lăsându-le în centrala termică, la subsol. Subofiţerul stătea liniştit în holul de la parter, răsfoind revista Cinema. Telefonul sună lung şi caloriferistul se decise să răspundă. Dar ajunse prea târziu în salonul de la etaj, unde se afla telefonul. La celălalt capăt al firului solicitantul pusese receptorul în furcă. Mihai Todea îşi reluă lectura distractivă, întins într-un fotoliu din piele. O pendulă mare bătu de şapte ori, puternic. La ultimul acord al pendulei, Mihai Todea simţi un şoc puternic în ceafă, o lovitură grea, care-i luă vederea şi minţile. Şi încă o lovitură năprasnică, venind parcă de dincolo de omenesc. Mihai Todea rămase amorf pe pielea maronie a fotoliului. Două picioare urcară grăbite în dormitorul Ioanei Veronescu. Apăru o lanternă. Se deschise şifonierul. Mişcări dezordonate căutară ceva într-o cutie de carton presat, frumos ornamentată. Hârtiile fluturară speriate, dar rămaseră toate în cutia de familie. Zgomotul acela de pantofi grei, cam mari pentru picioarele ce îi

purtau, se pierdu în bibliotecă. Se deschise repede un sertar, se scoase un registru, şi o brichetă cu lentilă îl parcurse atent. Ajunsese la ultimele două pagini când se auzi soneria de la intrare. Lanterna de buzunar se stinse şi umbra alergă după o draperie. Ioana Veronescu se întorsese mai devreme ca de obicei.

Văzând că nu este auzită de caloriferist, soţia savantului îşi scoase cheile şi deschise ea uşa. Îl zări pe subofiţer dormind dus în fotoliul din hol şi se gândi să nu-l deranjeze. Urcă pe scara ce ducea în salonaşul de la etaj. Nu reuşi însă să pună piciorul pe a treia treaptă. Un fulger o despică, aruncând-o pe firul de aţă dintre viaţă şi moarte sub o dublă lovitură nemiloasă, crudă. Femeia se rostogoli ca moartă. Omul cu faţa acoperită fotografie şi ultimele pagini ale „jurnalului cancerului”. Descuie uşa de la intrare, stinse lumina din holul unde zăceau cele două trupuri, şi dispăru.

La nouă fără zece când a venit, maiorul a dus imediat mâna la tocul pistolului. Întunericul acela total în care căzuse vila îl avertizase de cum intrase în curte. Când văzu şi cele două victime chemă în grabă salvarea. Îl muştrului zdravăn pe Simion Grecu.

– Tovarăşe maior, dar n-a intrat şi n-a ieşit nimeni din curtea familiei Veronescu. Doar soţia doctorului a venit la şapte şi jumătate.

– Cum n-a intrat, Simioane, când am găsit două persoane cu ţestele zdrobite?!

– Tovarăşe maior, n-a intrat, raportez că am fost atent şi la musca din zbor. Ştiam, doar, ce i s-a întâmplat lui Marcel Dori.

– Atunci, cine i-a lovit pe cei doi, omule, cine? Au

căzut aşa, din senin sau trebuie să credem în fantome?!…

Nu aveau, însă, timp pentru discuţii. Cercetară imediat curtea. Nu descoperiră nicio urmă. Ioana Veronescu şi Mihai Todea fură transportaţi în grabă la spital. Doctorii recunoscură lovitura aplicată şi lui Marcel Dori! „Aceeaşi persoană, tovarăşe maior! Lovitură fără greş, dar şi fără pic de milă, parcă n-ar fi om, de a fost în stare să o aplice şi a doua oară!“. Adamache îl chemă şi pe procuror. Sosiră şi câinii poliţişti. S-au învârtit numai prin vilă. Sus, în dormitor, prin salonaş, prin hol, prin laborator, în centrala termică. Adulmecau mai ales pantofii caloriferistului Mihai Todea, dar era un miros greu de gaz şi păcură. La un moment dat, unul din câini părăsi camera arzătorului, urcă pragul spre încăperea cazanului cu cinci tone de păcură şi începu să schelăie fără astâmpăr. Maiorul veni în grabă. Câinele, un lup alsacian, nu se dezlipea de peretele din spatele imensului cazan. Dan Adamache scoase o lanternă puternică şi lumină colţul acela murdar de păcură. Nu observă nimic deosebit. Câinele se zbătea însă în jurul peretelui. Maiorul ceru repede un ciocănel. Şi începu să bată cărămizile. Sunet plin… Sunet plin… Şi deodată o acustică aparte, găunoasă. Cu un fel de levieră lovi puternic una din cărămizi. Aceasta căzu, deschizând un spaţiu nou, întunecos, plin de mister. Maiorul puse lanterna în dreptul găurii. Rămase uluit. În faţa sa apăruse un tunel căptuşit cu cărămizi, un fel de pivniţă veche. Degajă şi celelalte cărămizi care blocau intrarea. Căzură două bârne care ţineau zidul mobil. Jos nişte săculeţi cu nisip. „Aceştia căptuşiseră peretele dinspre cazan, ca să nu ne dăm

seama la o eventuală verificare cu ciocanul! gândi maiorul. În seara asta n-a mai avut timp să pună săculeţii la loc. Însoţit de procuror şi de Pavel Meszaroş înaintă atent. Tunelul nu era prea înalt, cam 1,70 în, de la sol la plafon, dar avea o lăţime pentru doi oameni. Fusese o pivniţă veche, zidul înverzit, pe alocuri sfărâmat, o demonstra. La un moment dat tunelul se curbă spre stânga şi el îşi schimbă brusc construcţia. Nu mai era din cărămidă. Trunchiuri groase din lemn sprijineau pământul ca într-un abataj. Erau bârne mai noi, de doi-trei ani. Maiorul auzi parcă un zgomot ciudat. Scoase pistolul. Un şobolan fugea speriat. Ajunseră la capătul tunelului. Se aşteptau să-l găsească aici ascuns pe Carol Hăţ, dar în faţa lor apăru un paravan din placaj, cu un dreptunghi tăiat la mijloc. Două lanterne încercară să alunge întunericul. Traseră de dreptunghiul din placaj şi imediat apăru o stivă de lemne ancorată solid. Pricepură rapid că lemnele sunt sprijinite cu doi pari pe afară, dar forţară toţi trei porţiunea din faţa deschizăturii din placaj. Şi un zgomot dezordonat, de buturugi lovite în rostogolire, risipi ultima enigmă. Se aflau în magazia lui Florea Mitrache!…

– Pe aici l-au scos pe savant! izbucni maiorul. Pe aici ne-a scăpat şi în seara………

Totul îşi găsea acum explicaţia în mintea maiorului. Şi atacul asupra lui Marcel Dori, şi perfecţiunea incendiului, şi mlaştina aceea din pivniţă când descoperiseră lipsa pendulei…

Căutară cea mai mică urmă. În casa lui Mitrache nu se ascunsese nimeni. De altfel, ar fi fost o soluţie prea facilă. Prin strada Dornei nu ieşise nicio persoană, Pavel Meszaroş fusese foarte atent,

maiorul era convins de acest lucru. Aduseră iarăşi câinii poliţişti, dar doi dintre ei se obişnuiseră cu mirosul de benzină al pantofilor caloriferistului, semn că agresorul lucrase cu multă dibăcie, din moment ce folosise încălţămintea unui om din casă. Unul din câini se apropie, totuşi, de gardul din fundul curţii lui Mitrache şi se zbătu să-l sară. Trecură în curtea cealaltă şi câinele îi scoase în strada Arad. Merse cam treizeci de metri şi se opri. Acolo, agresorul, care ameţise prin lovituri diabolice alte două persoane, urcase într-o maşină. Nu mai exista nicio urmă.

Dan Adamache reveni în curtea lui Mitrache, la una din gurile tunelului. Era pur şi simplu surprins de metoda aleasă de răpitori. Nu s-ar fi putut gândi vreodată la aşa ceva. Dincolo de descoperire, îi era teamă ca nu cumva răufăcătorii să-l sacrifice pe savant, acum, când simţeau laţul strângându-se. Dan Adamache îşi simţea sufletul chinuit de o durere grea. Se temea pentru viaţa savantului. Îşi spuse, însă, că singura speranţă de salvare este acţiunea imediată şi lucidă.

Cercetă în continuare magazia, fiecare centimetru din tunel, centrala termică. Într-un târziu găsi o bucată de ciocolată Ciucaş, scăpată lângă cazan. O puse atent într-un celofan.

*

...Dan Adamache se afla în biroul său. Nu mai ştia exact nici ce oră este. În orice caz miezul nopţii se pregătea să bată la uşă. Procurorul Coste rămăsese şi el pe „recepţie”.

– Deci, monologă maiorul, Marcel Dori lovit

puternic pe la spate! Mihai Todea la fel! Ioana Veronescu idem! Aceeaşi lovitură, aceleaşi efecte grave, ceva mai uşoare în cazul soţiei doctorului. Problema care se ridică este foarte simplă. Prezenţa celor trei incomoda o acţiune teribil de importantă. Altfel nu riscau. Pentru că, dacă n-ar fi „forţat” cele două atacuri, n-am fi descoperit calea transbordării savantului. De ce acest risc disperat?!

– Mi-ai mărturisit că un bărbat care a fost în puşcărie cu Hăţ îi lăudase lovitura sa deosebită care punea câte trei oameni la pământ, deodată! interveni Marius Coste.

– Sincer să fiu şi eu tot la el mă gândesc. Dar uite că Grecu ne întârzie cu verificarea alibiului inginerului.

– Aseară n-a fost acasă, acum nu l-am găsit!…

– Nu-i totuşi o probă!

…Trecuse de miezul nopţii când Simion Grecu îi comunică maiorului:

– Carol Hăţ se află la şantierul de construcţii de azi de la ora şase! Este de gardă până mâine dimineaţă.

Dan Adamache simţi o durere uşoară spre tâmple. Procurorul sună totuşi la şantierul respectiv şi verifică. Inginerul se afla acolo. Şi nu lipsise niciun minut.

– E un tip foarte abil Hăţ ăsta, ţi-am spus eu! Zarurile, însă, n-au fost aruncate!…

CAPITOLUL XIV

Convins că a sosit, în sfârşit, ziua cea mare, Dan Adamache îl primi pe inginer cu un zâmbet calm care-i lumină chipul de bărbat distins, trecut prin viaţă.

– Mă bucur să ne revedem, domnule Piu! Nu ştiu dacă acelaşi sentiment vă stăpâneşte şi pe dumneavoastră?

– Aş fi ipocrit, domnule maior, să afirm că prezenţa la miliţie mă poate bucura, mai ales, acum. Când m-aţi adus direct de la şantier, după o noapte de gardă. Sunt chiar contrariat de insistenţele dumneavoastră!…

– Chiar aşa?!…

– Am vrut să fiu sincer!

– Sper că veţi fi şi de acum înainte!

– Ca întotdeauna!

– Nu ştiu dacă vă referiţi şi la ultima noastră convorbire…

Inginerul, elegant, sigur pe sine, schiţă un zâmbet ironic. Continuă dialogul calm:

– Nu înţeleg ce aveţi să-mi reproşaţi!…

– Eu nu vă reproşez. Mai mult, vă acuz!…

– E dreptul dumneavoastră! Poate e chiar un viciu profesional.

– Să zicem, domnule Piu! Numai că în numele acestui viciu eu va trebui să vă întreb, iar dumneavoastră să-mi răspundeţi sincer la câteva

întrebări importante.

– Credeam că le-am lămurit ultima dată!

– Eu n-am crezut! Altfel nu vă mai deranjam.

– Înseamnă că vom avea un dialog interesant. Va fi o plăcere pentru mine să abuzez de timpul unui detectiv al zilelor noastre, ca să folosesc termene din romane poliţiste.

Maiorul vru să taxeze imediat ironia inginerului, dar se stăpâni, gândindu-se că e mai nimerit să apeleze la diplomaţie. Şi întrebă de parcă n-ar fi auzit ultimele cuvinte ale lui Carol Hăţ:

– Aţi făcut teatru în tinereţe, domnule Piu?

Inginerul rămase surprins de întrebare.

– Niciodată!

– Cineva susţine, totuşi, că v-a văzut nu demult purtând o perucă de femeie!

Inginerul râse forţat.

– E o glumă bună! Şi mie mi-a spus cineva că v-a văzut nu demult făcând de gardă în jurul blocului meu. Dar eu n-am crezut aşa ceva, vă daţi seama…

– Dar sport de performanţă aţi făcut!

– Nici aşa ceva!

– Vai, domnule Hăţ, mi-au vorbit mai multe persoane despre calităţile dumneavoastră fizice. Vasile Bloţ, de exemplu, mi-a spus şi cum îl învăţaţi să lovească imparabil pe la spate, sub ceafă. Sunteţi un specialist, se zice!

– Exagerări, domnule maior! Pe Vasile Bloţ îl învăţam cum să se apere, el era un tip cam neajutorat.

– Ultima dată când l-aţi căutat, aţi vrut, pe semne, să vedeţi dacă a învăţat să se apere, nu-i aşa?!…

– Ultima dată, acum un an, n-am schimbat cu el

decât vreo trei fraze. V-am mai spus!…

– Văd că l-aţi citit foarte atent pe Mark Twain.

– Nu prea vă înţeleg!

– Are acest scriitor o maximă: „Adevărul este cel mai valoros lucru pe care îl avem. Deci, să îl economisim”. Şi dumneavoastră faceţi mari economii de… adevăruri!

– Este o simplă supoziţie a dumneavoastră, bineînţeles. Dar şi eu pot face alte o mie de supoziţii…

– Din nefericire pentru dumneavoastră, eu mai am şi probe pentru aceste supoziţii.

– Concret, domnule maior! replică nervos inginerul.

– Unde l-aţi dus pe Vasile Bloţ în seara de 20 octombrie? atacă Adamache, accentuând ultimele cuvinte şi căutând insistent privirile inginerului.

– Ce vreţi să insinuaţi?! V-am spus că nu l-am văzut pe Bloţ de vreun an.

– Carol Hăţ, deveni maiorul vulcanic, dacă crezi că statul ne plăteşte să ne pierdem timpul cu poveşti, te înşeli amarnic! N-are rost să mai joci atâta teatru, nu-ţi mai ajută la nimic. Uite, eu am aici zeci de declaraţii despre dumneata, mărturii care confirmă fărădelegile ce le-ai comis.

– Pot fi mărturii false, domnule maior! Îmi puteţi arăta şi mie una?

– Dumneata, de exemplu, susţii că e falsă mărturia după care în noaptea de 20 octombrie, la ora 22, te-ai aflat în casa Veronescu, care avea să fie cuprinsă de flăcări puţin mai târziu?

– Falsă! încercă inginerul să rămână tare.

– Falsă?!

– Nu falsă, ci absurdă, domnule Adamache!

Maiorul apăsă decis clapa magnetofonului.

„123560?“ se auzi vocea telefonistei. „DA“ răspunse Carol Hăţ. „Vă caută Cota 1400!“. Şi glasul Ioanei Veronescu apăru plin: „Petre, tu eşti?“ O clipă de tăcere. „Greşeală, doamnă!“ încheie convorbirea Carol Hăţ.

Inginerul se încovoie pe scaun. Fusese lovit în plin, pe nepregătite. Nu-şi mai găsea graiul.

– Să vă mai pun o dată banda, domnule Carol Hăţ? şarjă maiorul.

Inginerul îşi lărgi nodul de la cravată. Obrajii săi căzură, îmbătrânindu-l deodată. Nu mai era bărbatul acela frumos. Arăta stacojiu, ofilit, spăşit.

– A fost doar una din mărturii, domnule Hăţ! insistă maiorul, stăpân pe situaţie.

Se felicită în gând pentru ideea trucului cu convorbirea telefonică. Câştigase lupta nesperat de repede, nimerise exact la ţintă, ca un arcaş medaliat cu aur la marile Olimpiade. Şi chiar dacă mai avea şi unele semne de întrebare, afişă o nonşalanţă zdrobitoare pentru inginer. Carol Hăţ îşi pierduse brusc aerul acela care-i conferea prestanţă, părea acum un infractor de rând, căit, învins. Inginerul nu încetase însă să gândească.

– Cred, domnule Piu, că singura dumitale şansă e să vorbim bărbăteşte, deschis. N-ai decât de câştigat. De acord?

– De acord! bolborosi Hăţ pierdut.

– Atunci, de ce l-ai omorât pe Vasile Bloţ?

– Pentru că aveam nevoie de savant!

– A fost ideea dumitale?

– Nu numai a mea.

– Dumneata ai construit tunelul, nu?

– Da! Asta a fost ideea mea. Eram inginer

constructor!…

– Numai pentru George Dâmbu ai lucrat?

Hăţ înţelese că maiorul e foarte bine informat, şi lucrul acesta parcă îl paraliză. Răspunse, totuşi, resemnat, docil:

– El era creierul acţiunii.

– El v-a sugerat incendiul?

– Nu! Asta a fost ideea mea, şi a lui Florea Mitrache. Dâmbu avea nevoie numai de savant. Şi l-a avut. Nu-l interesau mijloacele.

– De ce atunci o crimă?

Inginerul ceru o ţigară. O aprinse calm. Încercă să-şi recapete prestanţa. Vorbi puţin indiferent, printre rotocoale de fum, de parcă ar fi discutat despre ultimul buletin meteorologic, şi maiorul simţi o senzaţie de ură şi un dezgust total.

– Dacă savantul ar fi dispărut, până să-l transportăm în Italia, unde urma să vină Dâmbu să-l ia, ar fi fost descoperit. Aşa, substituirea ne-a lăsat să lucrăm un timp în linişte.

– Dumneata ai avut, deci, ideea substituirii! Îl cunoscuseşi doar, pe Bloţ în închisoare.

– Da! Acum doi ani când am venit la Mitrache, l-am zărit pe savant şi am rămas uimit de asemănarea lui cu Bloţ. Un moment am crezut că e chiar el.

– Bloţ a murit în flăcări sau l-ai ucis înainte de a-l duce în faţa şemineului?

– A murit în flăcări. S-ar fi constatat uşor că n-a murit ars, dacă îl ucideam mai înainte. N-ar fi avut funingine în nări… Bloţ a murit din cauza focului. L-am îmbătat criţă, l-am dus la Mitrache şi de acolo prin tunel. L-am lăsat în holul vilei, zicându-i mai înainte că trebuie să fur un cufăr cu bijuterii şi nu-l

pot căra singur. Am urcat apoi la savant. L-am lovit în cap, pe la spate, de a leşinat. Pe urmă l-am dus pe doctor în tunel. Am revenit. Şi m-am ocupat de Bloţ. L-am urcat, l-am trântit cu capul în şemineu şi l-am ţinut de picioare până a murit. Am mai stat un timp acolo, cam un sfert de oră, după care am dat foc la covor, ştiind că flăcările vor invada clădirea ceva mai târziu.

Carol Hăţ povestea cu multă seninătate monstruozitatea pe care o făcuse. Maiorul se stăpânea cu greu. Atitudinea inginerului îl intriga într-un fel, erau câteva contradicţii flagrante, dar lăsă dialogul la voia inginerului, fără să-l scape o clipă din ochi.

– Vezi, domnule Hăţ, planul dumitale a fost bine lucrat. Dar ai comis o mică greşeală. Capul mortului a stat mai mult în foc decât celelalte părţi ale corpului, expertiza medico-legală ne-a demonstrat fără tăgadă. Aici a fost primul meu semn de întrebare. Şi mă mai întreb şi acum: dumneata singur ai făcut tot acest transport cu Bloţ şi cu savantul Veronescu?

– Fizicul meu nu este o garanţie?!

Maiorul tăcu un timp. Câteva întrebări îl răscoleau. Începu, însă, detaşat:

– Şi, pentru că tot nu mai avem ce ne ascunde, domnule Hăţ, de ce acest risc nebun? Crezi că merită?!…

– Pentru că era o pradă preţioasă, domnule maior! deveni inginerul cinic. Şi lucrurile preţioase se plătesc foarte scump! E o lege!…

– La drept vorbind, ce-ţi oferea George Dâmbu pentru savant?

– Un paşaport şi o situaţie în Elveţia.

– Crezi că el o avea acolo?

– Sunt convins!

– Eu nu prea! Dacă ar fi avut o situaţie ca lumea nu s-ar mai fi pretat la astfel de acţiuni ticăloase patronate de cine ştie ce transfugi sau contrabandişti. Să ştii că în Occident nu umblă câinii cu covrigi în coadă, că sunt destui şomeri acolo. Sunt convins că George Dâmbu vă folosea ca nişte mănuşi pentru a scoate „castanele” din foc. Cum i-aţi fi oferit savantul, ori v-ar fi abandonat, ori v-ar fi lichidat. E legea celor de teapa lui!

– Vreţi să-mi ţineţi, cumva, un curs politic?

– Crezi ce vrei! Ţi-am vorbit sincer. Dacă n-ai suflet în dumneata, degeaba îţi vorbesc.

– Mai aveţi o ţigară?

– Poftim! Uitasem şi un alt lucru! Spuneai că ai realizat de unul singur tot trucul incendiului. Sectoristul mi-a mărturisit că l-a văzut pe Mitrache coborând în seara aceea dintr-un taxi, însoţit de trei femei.

– Da, erau trei femei. Una... Eu! A doua Vasile Bloţ, şi a treia o muieruşcă cu care mi-am petrecut eu noaptea.

– Eraţi, deci, deghizaţi!

– Da! Aşa cum eu am fost şi la popasul Româneşti. Acolo, însă nu-mi pusesem peruca de femeie, ci una cu chelie. Eu şi Bloţ am devenit... Femei, în Pădurea Băneasa. Pot să vă întreb şi eu ceva?

– Fireşte!...

– Ştiaţi de la prima noastră întrevedere că eu fusesem cu Vasile Bloţ şi Florea Mitrache la Popasul Româneşti?

– Da! spuse maiorul, cu dezinvoltură.

– Şi, de ce nu m-aţi arestat atunci?…

– Voiam să descopăr şi alţi eventuali complici. Dar în zadar… Şi ca să fiu drept, aşteptam să se producă ceva în vila Veronescu. Flerul meu îmi spunea că aţi uitat ceva acolo, improviză maiorul. Este adevărat?…

– Aveţi o minte mare, domnule maior. Îmi pare rău că întâmplarea a dat dosarul meu pe mâna dumneavoastră.

– Mă flatezi, domnule Hăţ! Dumneata ai comis câteva greşeli elementare în lanţ şi era firesc să merg la sigur.

– Vă referiţi la atacurile din cele două seri?

– Exact! Ca să fiu sincer, cred că ne-ai desconsiderat prea mult. Ajungea o singură lovitură. De ce trei?

– Pentru că prima dată trebuia să intru în curtea lui Florea Mitrache să caut un pistol îngropat. Şi atunci l-am… adormit pe cel care supraveghea strada. Dar nu l-am lovit decât o dată şi nu prea tare. Apoi, a doua oară, când am venit prin strada vecină, sărind gardul la Mitrache, am nimerit peste caloriferist. Trebuia să-l neutralizez, aveam nevoie de o sumă frumoasă care se afla în casa savantului. Neşansa doamnei Veronescu a fost să vină exact când eu răscoleam sertarele. Ce era să mai fac?!… Nu înţeleg însă, cum de mi-aţi luat urma, că folosisem pantofii caloriferistului, îmbibaţi de păcură, şi lucrasem cu mănuşi?!…

Maiorul îşi notă ceva. Îi răspunse apoi lui Carol Hăţ:

– O bucată de ciocolată, domnule Piu, scăpată de dumneata în centrala termică, aceasta a fost „cheia”.

– A, da, mâncasem o ciocolată cu lapte.

– Parcă era o ciocolată Ciucaş, de 1,60 lei!

– Da, posibil, nu mai reţin!

– Şi banii luaţi de la doamna Veronescu, i-ai ascuns, pe undeva, pe lângă Pârâul Rece?

– I-am cheltuit într-o singură noapte cu o amică, domnule maior! N-am găsit decât vreo 4000 de lei. O nimica toată! Uite din ce mi s-a tras mie sfârşitul!…

– În Bucureşti v-aţi petrecut noaptea?

– Nu, am fost pe Valea Prahovei! O iubire veche!…

– Pe savant cum l-aţi convins să părăsească ţara?

– Uşor! L-am adormit! 24 de ore nu se putea scula după hapurile ce i le administrasem. Şi în maxim 12 ore Mitrache trecea graniţa cu „balotul" amestecat în containerele din imensa maşină. Dacă v-am spus sincer, totul, domnule maior, credeţi că pedeapsa va fi mai blândă?

Dan Adamache îl privea contrariat. Omul acesta atât de periculos nu opusese nicio rezistenţă. Povestise totul de parcă i s-ar fi acordat un premiu pentru cele comise de el. Aparent deconectat, maiorul îl suspectă pe furiş. Hăţ fuma plictisit parcă de viaţă, de tot. Şi cât de falnic intrase în birou.

– Mai vedem noi ce se va întâmpla! răspunse Adamache într-un târziu. Deocamdată, vei fi condus la camera 14. Te voi chema eu.

*

…Era ora 15 şi 20 de minute. „Nord Orient Expresul" mai avea de stat un sfert de ceas în Bucureşti. Într-unul din compartimentele vagonului

patru, lângă fereastră, un bărbat în floarea vârstei, cu ochelari de soare, răsfoia neatent un L’Humanite. Privirile îi alergau neliniştite spre peron şi spre culoarul vagonului. Locul 33 rămăsese liber şi la difuzorul Gării de Nord se anunţa plecarea trenului. Când mai erau exact două minute până ca impiegatul să dea drum liber Dieselului electric, bărbatul cu ochelari de soare tresări puternic. Ieşi grăbit din compartiment şi se îndreptă spre una din uşile de urcare. O femeie distinsă, îmbrăcată elegant după ultimul „Vogue“, tocmai îşi urcase valiza din piele neagră în dreptul uşii vagonului. Bărbatul cu ochelari luă brusc geamantanul şi coborî. Femeia încremeni.

– Duduie Rodica Vadu, îi şopti confidenţial bărbatul, nu acesta este trenul dumneavoastră!

– Cred că mă confundaţi, domnule! aproape că se răsti dentista, ducând nervoasă mâna spre valiză.

– Vă rog să mă urmaţi cu toată discreţia. E în avantajul dumneavoastră! Nu cred că v-ar conveni să traversaţi gara cu cătuşe la mâini, mai zise Marius Coste.

Femeia îl urmă cu un aer revoltat: „Vă cam bateţi joc de oameni, o să răspundeţi pentru abuzul acesta!“… Urcară într-o maşină care-i aştepta la ieşirea dinspre bulevardul Dinicu Golescu. Peste zece minute, Rodica Vadu intra însoţită de procuror în biroul maiorului.

– Bănuiesc că s-a comis o mare greşeală, domnule Adamache, încercă dentista să-şi impună cât mai repede punctul de vedere.

– Probabil, duduie Vadu! Până una alta, poate vreţi să ne daţi geanta dumneavoastră.

– Numai geanta?!…

– Nimic altceva!…

– Vă credeam mai cavaler, domnule maior!

– Şi eu vă credeam altfel!

Rodica Vadu întinse cu greu poşeta ei din piele verde de şarpe. Maiorul scoase o pudrieră, o oglindă, o batistă, un rimel, o sticluţă cu tuş, paşaportul, o mică cutie din plastic, un stilou, o agendă.

– Unde aveţi microfilmele, duduie Vadu?

– Nu permit să mă trataţi ca pe un infractor, tovarăşe Adamache! se răsti dentista.

– Dacă nu vreţi să ne spuneţi dumneavoastră culpa va fi mai grea. Dar, mă rog! Marius, verifică tu pudriera, vezi că fundul mi se pare cam gros. Eu am să cercetez pereţii poşetei.

În câteva clipe pudriera din aur se desfăcu şi şase foiţe din celuloid fluturară pe masa maiorului.

– Ce spuneţi, duduie Vadu? Cu siguranţă că cineva a vrut să vă facă un rău!…

Rodica Vadu clipea nervos, furioasă.

– Eu nu ştiu nimic! se revoltă ea. N-am niciun amestec în toată treaba asta. E o înscenare! Protestez!…

– Parol?!… întrebă ironic Marius Coste.

– Pot fi cel mult un complice!

– Ştiţi că noi avem o vorbă românească: ori furi, ori ţii sacul, totuna e! Oricum, e bine că începeţi să vă apropiaţi de adevăr. La început negaţi complet, acum sunteţi complice! E un progres, trebuie să recunosc! Semn că ne vom înţelege curând.

– Simple speculaţii de-ale dumneavoastră!

– Zău, duduie Vadu? Scuzaţi-mă, dar dincolo de pretinsele speculaţii sunt multe lucruri care vă acuză.

– Scorneli! Vă trebuie un Acar Păun şi m-aţi găsit

pe mine. Altfel vă pierdeţi salariile, ăsta-i adevărul, domnule maior. Tot ce spuneţi dumneavoastră despre mine sunt simple scorneli!...

– Ioana Veronescu susţine contrariul!

Dentista holbă ochii. Găsi însă un zâmbet prefăcut cu care să pareze atacul maiorului.

– Eu am o părere foarte bună despre doamna Veronescu.

– Din nefericire, şi dânsa avea o părere foarte bună despre dumneavoastră.

– De ce credeţi că nu mai are?

– Pentru că ieri i-aţi dat întâlnire la dumneavoastră acasă şi aţi făcut-o să vină degeaba.

– A venit mai devreme decât trebuia!

– Unde, duduie Vadu?

– Cum, unde? La mine acasă!

– Credeam că a venit mai devreme decât trebuia la dânsa acasă. Altfel, nu vă obliga să o loviţi atât de tare încât să o lăsaţi fără cunoştinţă.

Rodica Vadu păli. O transpiraţie rece îi apăsă fruntea. Îşi aprinse o ţigară. Încercă să-şi ordoneze puţin gândurile agitate de tensiunea momentului. Zâmbi leneş, prin rotocoalele de fum.

– Vă contrazic, domnule maior!

– Iar faptele vă contrazic pe dumneavoastră!

– Fapte?!...

– O, sfântă inocenţă!... Fapte, duduie Vadu, fapte!

– Eu nu recunosc niciun fapt! N-am comis nimic în afara legii! Şi vă rog să lămurim odată ce doriţi de la mine!

– Să ne mărturisiţi adevărul! Atât! Să ştiţi că noi putem şi aştepta! Dar, vă punem în temă, că avem de pe acum foarte multe probe şi mărturii...

– Domnule maior, la ora asta eu trebuia să fiu în tren spre Cehoslovacia şi R.D. Germană, iar dumneavoastră mă reţineţi aici pentru că vreţi să fabricaţi nişte vinovaţi!

– Eu credeam că trebuie să fiţi în tren spre Austria şi Elveţia, duduie Vadu. Aceşti dolari găsiţi în căptuşeala poşetei, peniţa Redis şi tuşul negru îmi spun că voiaţi să-l imitaţi pe George Dâmbu.

– E o calomnie! Mă confundaţi cu ticăloşii dumneavoastră de toate zilele! Altceva nu mai ştiţi, în fiecare om vedeţi un infractor, refuzaţi să gândiţi şi nu vă pasă că mă calomniaţi.

– Şi filmele experienţelor din domeniul cancerului tot o calomnie sunt?

– Nu ştiu nimic despre aceste filme!

– Carol Hăţ susţine contrariul. Vreţi să-i citiţi declaraţia? insinuă maiorul, întinzându-i o hârtie oarecare.

Ochii dentistei scânteiau de ură.

– Bestia, ştiam că n-o să-şi ţină gura.

– E alături, duduie, şi v-ar putea auzi!

– Ticălosul! zise dentista ca pentru ea. Mi-a promis că, dacă va fi nevoie, se va sacrifica pentru mine, pentru iubirea noastră. Să crezi în cuvântul de bărbat!...

– Duduie Vadu, speculă maiorul momentul, inginerul Piu susţine chiar că dumneavoastră aţi fi ticluit această poveste cu Vasile Bloţ şi răpirea savantului.

– Asta ca să mă înfunde pe mine până la gât, nemernicul!

Rodica Vadu rămase un timp îngândurată, fără să mai răspundă la vreo întrebare. Maiorul intui pericolul. Femeia se gândea că afirmaţia cu

mărturisirile lui Hăţ ar putea fi un truc al miliţiei. Şi atunci maiorul, anticipând mişcarea, ca un şahist versat, ieşi din birou. Îl aduse pe Carol Hăţ în faţa uşii, o întredeschise, atât încât cei doi să se vadă şi îi şopti ironic inginerului:

– Dânsa susţine că sunteţi un ticălos. O cunoaşteţi cumva? întrebă maiorul cu vădită ironie.

Carol Hăţ făcu eforturi vizibile să nu izbucnească într-o cascadă de înjurături. Scăpă totuşi printre dinţi: „Târfă ordinară”, şi uşa îi despărţi rece.

Când reveni, maiorul o găsi pe Rodica Vadu spăşită, cu ochii învolburaţi. Adamache se afla la timonă, avea toate datele jocului şi nu-i mai trebuia decât recunoaşterea de către făptaşă. Dar ştia că şi în această linie dreaptă trebuia să-şi dozeze reacţiile, să se muleze perfect pe psihologia inculpatei. Aşa încât, după ce-i oferi şi Rodicăi Vadu o cafea şi o ţigară, o întrebă:

– Când te-ai gândit la „afacerea Veronescu”, duduie Vadu? Răspunde-mi, însă, numai dacă poţi fi sinceră.

Doctoriţa începu un monolog lung ca o spovedanie, vrând parcă să se mai elibereze de coşmar:

– Odată am fost cu Piu Hăţ la Slănic-Moldova. El a oprit pe şosea pentru un cunoscut. Era Vasile Bloţ. M-a uimit asemănarea dintre savant şi Bloţ. Nu i-am spus nimic lui Piu, dar peste vreo lună, după o noapte de dragoste, i-am mărturisit. El mi-a zis atunci că întâmplarea asta ne-ar putea aduce bani frumuşei. Şi a insistat să-l cunoască pe Veronescu. Cum să i-l prezint însă, că nici eu nu prea discutasem cu doctorul Veronescu?! Dar cum făceam parte din anturajul intim al lui Tiberiu

Veronescu, l-am luat într-o seară şi pe Piu cu mine la o partidă de remi şi l-am prezentat drept verişorul meu. Tibi mă curta, Piu era puţin cam gelos şi ambii au înţeles că ceva nu-i în regulă. A doua zi, Tibi m-a repezit la telefon. Am rămas însă, în continuare, în relaţii bune cu doamna Veronescu, care mă simpatiza. Piu rămăsese şi el uluit de asemănarea dintre Bloţ şi savant, şi mi-a impus să ţin legăturile cu familia Veronescu. Eu îl iubeam şi nu-l puteam refuza. Asta se petrecea acum un an şi jumătate. Într-o zi, peste vreo două luni, Piu m-a chemat la el acasă ca să-mi prezinte pe cineva. Era Florea Mitrache, pe care-l ştiam de la Tibi, de vreo doi ani. Ică Mitrache fusese căutat în Italia de fostul lui vecin George Dâmbu, care i-a propus o afacere mare. I-a indicat să ţină legătura cu Carol Hăţ, pe care-l cunoscuse mai înainte prin intermediul soţiei sale, una din fostele amante ale lui Piu. George Dâmbu ne oferise şi o soluţie excelentă: ne procura nişte pastile străine „Antrenyl”, ce calmează durerile spasmodice. Noi le pisam şi le puneam în mici săculeţe de celofan. Le luam la un preţ de nimic şi le vindeam apoi contra unor sume foarte mari ca medicamente împotriva cancerului. Cu gândul la minuni, oamenii cumpărau zeci şi sute de pacheţele miraculoase. Prafuri obişnuite! Profiturile m-au sedus imediat, Mitrache n-a rezistat nici el tentaţiei, mai ales că Piu Hăţ îl avea la mână cu un chiuretaj ilegal.

– La ce preţ vindeaţi? o întrerupse indignat maiorul.

– Două sute cincizeci-trei sute de lei pacheţelul. Mitrache descoperise şi el sursa Antrenylului şi afacerea mergea excelent. Eu lansam zvonuri la policlinică despre miraculosul medicament, Ică făcea

reclamă prin ţară, în curse, Piu pe şantier. George Dâmbu ne pusese însă o condiţie. Ne oferise acest mijloc de profit, numai şi numai să i-l ducem pe savant când va fi aproape de „marea descoperire” a medicamentului împotriva cancerului. Dar noi prinsesem gustul miilor în serie şi nu ne împăcăm defel cu gândul ca Petre Veronescu să ajungă la „descoperirea secolului”, cum a denumit-o presa. Eu şi cu Piu l-am răpit pe savant, dar ne-am dat seama că va fi foarte greu să-l scoatem din ţară, după răpire nici nu mai intenţionam aşa ceva.

Dan Adamache asculta cu oroare monologul dentistei. Îşi dădea seama că inginerul Hăţ minţise cu dezinvoltură, derutând şi luând toate asupra lui pentru a o salva pe Rodica Vadu, pe care o mai iubea.

– De altfel, continuă dentista, dacă dumneavoastră nu mi-aţi fi dat acel telefon, întrebându-mă: „Doamnă doctor, la ultima şedinţă i-aţi terminat lui Petre Veronescu două plombe laterale! Jos sau sus?”, savantul ar fi fost astăzi mort. Atunci, însă, eu am dat alarma şi Piu, deghizat într-o bătrână, v-a urmărit în cimitir, dezgropând cadavrul lui Bloţ. Intrasem în alertă generală.

– Tocmai din acest motiv nu înţeleg ce rost mai avea să-i duceţi microfilmele lui George Dâmbu?

– Aveam nevoie să depunem o garanţie pentru a ne mai finanţa în Elveţia! Noi i-am spus că va fi foarte greu să-l scoatem pe savant din ţară. În cele din urmă voiam să-l lichidăm pentru ca afacerea noastră cu prafurile să nu eşueze. Vă daţi seama ce ar fi însemnat pentru mine şi Piu vânzarea în farmacii a unui medicament eficace în tratarea cancerului!… Cum George Dâmbu, dirijat şi el de un

anonim mai mare, ne presa mereu să-i ducem „materialul”, l-am mai ţinut în viaţă pe Veronescu, sperând că îşi va reaminti cât de cât de experienţele sale. Descoperirea substituirii ne-a obligat însă să-l folosim în alte scopuri. Adică pentru înregistrarea benzii de magnetofon expediată prin Mitrache în Italia, unde l-a aşteptat George Dâmbu, care a încercat să vă deruteze decisiv. Aflând de impasul în care am intrat, George Dâmbu a acceptat pentru moment şi acele microfilme.

– De aceea dumneata ai fost la un pas de a lichida trei oameni: pe Marcel Dori, pe Mihai Todea şi pe Ioana Veronescu.

– De unde v-aţi dat seama că eram eu?

– Pentru că ai aplicat câte două lovituri. Carol Hăţ, care a vrut să te salveze – poţi să o afli acum – a luat toate faptele asupra sa, mărturisind că îi era suficientă o singură lovitură. Ajungea! Dumneata, ca femeie, cu un oarecare complex, ai aplicat însă şi o a doua lovitură pentru siguranţă. Cu destul succes! Ca să fiu sincer, prima dată n-am ştiut că eşti dumneata. E drept, una dintre „victimele” dumitale reţinuse că, înainte de a fi lovit, a văzut parcă o femeie în spatele lui. Afirmaţia însă spunea prea puţin! A doua oară, când am descoperit şi ingeniosul tunel, am ajuns la dumneata datorită unei bucăţi de ciocolată Ciucaş, scăpată probabil din neatenţie. Când te-am vizitat eu ultima dată la policlinică, mâncai tot ciocolată Ciucaş!… Totuşi, şi aşa ai lucrat foarte bine. Ai purtat pantofii caloriferistului, iar afară, în curtea dinspre strada Arad, ai folosit tot încălţăminte bărbătească. Numai că bucata aceea neînsemnată de ciocolată, muşcată de dumneata la jumătate, păstrase mulajul dinţilor. Firesc, te-am

descoperit foarte uşor. Mai ales că primul semn de întrebare încolţise în mintea mea când te-am sunat de la Arcul de Triumf şi te-am întrebat de plombele doctorului Veronescu. Câteva clipe ţi-ai pierdut respiraţia, atunci, şi mi-ai răspuns cu voce foarte şovăielnică, speriată. Te-aş întreba şi eu ceva: de ce a trebuit să-l faci inofensiv pe Marcel Dori, în noaptea aceea ploioasă?

– Pentru că urma să-l transportăm pe savant din strada Dornei. Drogat cu Amital, el a dormit câteva zile bune în tunel. Chiar şi atunci când aţi făcut percheziţia în casa lui Mitrache, tot acolo se găsea. Aflând despre deshumarea de la Bellu, ne era foarte limpede că apele sunt tulburi şi trebuie să-l ducem pe Veronescu departe de „zona minată“. Şi, atunci, cu microbuzul luat de la Piu de pe şantier să nu fie văzut de nimeni, eu l-am dărâmat pe cel care m-ar fi putut observa, cu o lovitură tare. Piu şi cu Dâmbu au intrat în curte, eu am dus maşina mai departe, am făcut un ocol pe strada cealaltă, ca să nu o remarce cineva în faţa curţii lui Mitrache, am revenit, am urcat pendula cu savantul adormit în ea, şi ne-am oprit la un prieten de-al lui Piu, pe lângă Otopeni.

– Ai spus Dâmbu? Şi el v-a ajutat?

– Da, Dâmbu cel bătrân! Piu l-a ademenit şi pe tatăl lui George, promiţându-i că, dacă ne ajută, îl va duce şi pe el în Elveţia. Şi bătrânul a crezut, ca şi mine de altfel! De asta l-a şi obligat să plece în satul lui, lângă Râşnov, ca să nu bată la ochi în strada Dornei.

– Şi savantul?

– De savant eu nu mai ştiu nimic! Nu ştiu dacă nu l-a lichidat Ion Dâmbu. Normal trebuia să-i facă de petrecanie când l-aş fi sunat eu din Austria sau

Elveţia, unde aş fi ajuns tot prin falsificarea paşaportului. Dar ultimele dispoziţii ale lui Piu în privinţa savantului nu le mai cunosc…

– Ideea cu transportarea doctorului Veronescu la Râşnov în maşina dumitale a cui a fost?

– A mea! I-am spus lui Piu că e mai bine să-şi lase Dacia lui parcată în faţa blocului, pentru a vă deruta. Ştiam că îl urmăriţi, o trăsesem de limbă pe Ioana Veronescu!

– Şi ne-aţi derutat, trebuie să recunosc! Am înţeles până la urmă trucul. Cât despre soţia savantului să nu crezi că ai reuşit să o tragi de limbă! Noi am sfătuit-o să-ţi mărturisească că-l suspectăm pe un anume Carol Hăţ. Prietenia dumitale mi s-a părut cam ciudată, având în vedere diferenţa de vârstă. Oricum, femeia aceasta a crezut în dumneata cu o naivitate care putea să-i fie fatală.

…Dan Adamache apăsă pe un buton. Se deschise uşa pe unde intrase Rodica Vadu. La interval de un minut apărură Florea Mitrache, Ion Dâmbu şi Carol Hăţ. Se priviră toţi patru cu ură. Maiorul apăsă alt buton. O uşă mascată, din dreapta, se deschise încet. Câteva secunde de aşteptare şi apăru cu paşi apăsaţi savantul Petre Veronescu. Îi fixă cu dispreţ pe cei care se gândiseră să îl omoare. Carol Hăţ, Rodica Vadu, Ion Dâmbu şi Florea Mitrache se chirciseră pe scaune, cu capetele căzute, ca nişte figurine de plumb, fără respiraţie, fără grai.

– Dacă dumneavoastră n-aţi fi lăsat în mod ostentativ cât mai multe amprente în Dacia roşie B-2530 a Rodicăi Vadu, n-am fi ajuns să ne întrebăm unde ne poate duce drumul pe la Pârâul Rece, se auzi glasul maiorului. Ne-aţi ajutat enorm, tovarăşe Veronescu! Şi cu înregistrarea pe acea bandă, şi cu

amprentele! Altfel, ticăloşii aceştia v-ar fi sacrificat numai şi numai pentru a vinde nişte prafuri ordinare drept medicamente împotriva cancerului, speculând naivitatea unor bolnavi ajunşi în pragul disperării.

– Eu n-am făcut decât să-mi apăr viaţa până la ultima iluzie. Meritul e al dumneavoastră, tovarăşe maior, şi al colaboratorilor dumneavoastră. În zilele acelea de tortură, când am zăcut în tunel ca într-un cavou, în clipele reci când cu ţeava pistolului fixată în ceafă citeam la microfon un text ticluit de aceşti nemernici, singura mea speranţă eraţi dumneavoastră, pe care nu vă cunoşteam, dar în care credeam. Nici acum nu-mi vine să cred că această doctoriţă, la care soţia mea ţinea ca la un om adevărat, a putut să mă lovească cu atâta brutalitate, că vecinul Ion Dâmbu s-a purtat aşa de barbar, acolo, lângă Râşnov, unde m-aţi găsit în acea pivniţă rece acum câteva zeci de ore, ca să nu mai vorbesc despre inginerul Hăţ care-mi rânjea tot timpul, întrebându-mă cu cinism cum vreau să fiu omorât: lovit în cap, împuşcat sau otrăvit?! Iar dacă dumneavoastră n-aţi fi acţionat cu atâta perspicacitate şi decizie, atunci, cu siguranţă că astăzi sau în cel puţin câteva zile aş fi fost găsit mort prin cine ştie ce văgăună. Pentru că erau hotărâţi să mă lichideze, nimeni nu avea niciun scrupul!…

…O linişte dureroasă stăpânea încăperea. Se auzea doar ploaia cum spală natura de toamnă, de frunze moarte şi de uscături. Cei patru acuzaţi clipeau greu, obosiţi. Savantul îi studie pentru ultima oară, cu dispreţ şi mâhnire. Dădu din cap, într-un zâmbet rece, pornit din milă. Îşi luă rămas bun de la maior şi procuror, mulţumindu-le încă o dată pentru salvarea vieţii, lui. În uşă se opri o clipă şi aruncă o

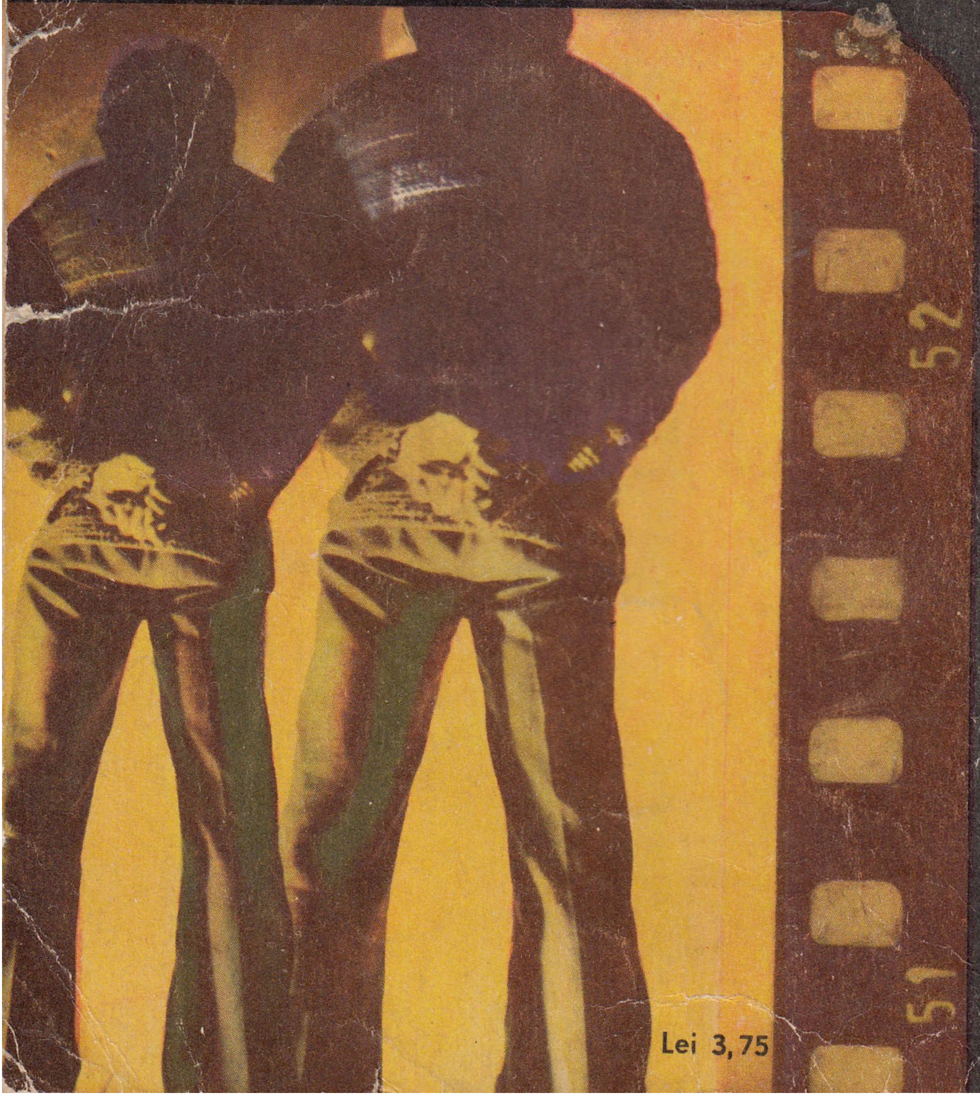
privire spre Carol Hăţ:

– Domnule inginer, pe sora dumitale tot eu sper să o vindec de cancer!…

Redactor: ANA MARIA BOARIU. Tehnoredactor: L. HLAVATHY. Apărut: 1976. Bun de tipar: 8.V.1976. Comanda nr. 1414. Coli de tipar: 4,5. Hârtia: tipar înalt B 60 g/m^2. Format: 32170X100. Tiraj: 100.000+90. C. Z. Pentru biblioteci: 859.0—31. Tiparul executat sub comanda nr. 15111976 la întreprinderea Poligrafică Cluj – Municipiul Cluj-Napoca str. Brassal nr. 5—7.

Republica Socialistă România

EDITURA DACIA

Lei 3,75